

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Direcția legislație, jurisprudență și contencios
Serviciul pentru studiul și unificarea jurisprudenței

**HOTĂRÂRI PREALABILE PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE
DREPT**

DREPT PENAL ȘI DREPT PROCESUAL PENAL

CURPINS

LEGI.....	15
Codul penal.....	15
- art. 1.....	15
Decizia nr. 115 din 9 decembrie 2024 (dosar nr. 216/1/2024) click pentru vizualizare pe site.....	15
- art. 4.....	16
Decizia nr. 30 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr. 3515/1/2015) click pentru vizualizare pe site	16
-art. 5.....	16
Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 (dosar nr. 2/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	16
Decizia nr. 5 din 26 mai 2014 (dosar nr. 5/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	16
Decizia nr. 9 din 2 iunie 2014 (dosar nr. 7/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	17
Decizia nr. 10 din 2 iunie 2014 (dosar nr.9/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	17
Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.23/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	18
Decizia nr. 13 din 6 mai 2015 (dosar nr.878/1/2015) click pentru vizualizare pe site	18
Decizia nr. 29 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr.3465/1/2015) click pentru vizualizare pe site	18
Decizia nr. 7 din 2 martie 2016 (dosar nr.190/1/2016) click pentru vizualizare pe site	19
Decizia nr. 4 din 28 februarie 2017 (dosar nr.4020/1/2016) click pentru vizualizare pe site.....	19
Decizia nr. 373 din 20 octombrie 2025 (dosar nr. 1389/1/2025) click pentru vizualizare pe site	19
Decizia nr. 391 din 27 octombrie 2025 (dosar nr. 1669/1/2025) click pentru vizualizare pe site	20
- art. 6.....	20
Decizia nr. 1 din 14 aprilie 2014 (dosar nr.1/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	20
Decizia nr. 6 din 26 mai 2014 (dosar nr.6/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	21
Decizia nr. 7 din 26 mai 2014 (dosar nr.8/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	21
Decizia nr. 8 din 26 mai 2014 (dosar nr.12/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	21
Decizia nr. 13 din 5 iunie 2014 (dosar nr.14/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	21
Decizia nr. 14 din 16 iunie 2014 (dosar nr.15/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	22
Decizia nr. 15 din 23 iunie 2014 (dosar nr.16/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	22
Decizia nr. 3 din 16 februarie 2015 (dosar nr.31/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	22
Decizia nr. 12 din 6 mai 2015 (dosar nr.857/1/2015) click pentru vizualizare pe site	23
Decizia nr. 13 din 18 mai 2016 (dosar nr.1185/1/2016) click pentru vizualizare pe site	23
Decizia nr. 13 din 25 aprilie 2017 (dosar nr.620/1/2017) click pentru vizualizare pe site	23
- art. 21.....	24
Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015 (dosar nr.1151/1/2015) click pentru vizualizare pe site	24

- art. 37	24
Decizia nr. 49 din 9 iunie 2021 (dosar nr.860/1/2021) click pentru vizualizare pe site	24
- art. 39	24
Decizia nr. 20 din 7 iulie 2020 (dosar nr.1060/1/2020) click pentru vizualizare pe site	24
Decizia nr. 22 din 9 iulie 2020 (dosar nr.856/1/2020) click pentru vizualizare pe site	25
- art. 40	25
Decizia nr. 17 din 17 martie 2021 (dosar nr.156/1/2021) click pentru vizualizare pe site	25
- art. 41	26
Decizia nr. 7 din 15 martie 2017 (dosar nr.1/1/2017) click pentru vizualizare pe site	26
Decizia nr. 68 din 25 octombrie 2022 (dosar nr.1422/1/2022) click pentru vizualizare pe site	26
- art. 43	26
Decizia nr. 14 din 12 iunie 2019 (dosar nr.1086/1/2019) click pentru vizualizare pe site	26
Decizia nr. 16 din 16 iunie 2020 (dosar nr.964/1/2020) click pentru vizualizare pe site	27
Decizia nr. 69 din 3 noiembrie 2020 (dosar nr.2413/1/2020) click pentru vizualizare pe site	27
- art. 44	27
Decizia nr. 8 din 10 martie 2020 (dosar nr.3422/1/2019) click pentru vizualizare pe site	27
- art. 83	28
Decizia nr. 24 din 19 septembrie 2017 (dosar nr.1785/1/2017) click pentru vizualizare pe site.....	28
Decizia nr. 27 din 12 decembrie 2017 (dosar nr.2683/1/2017) click pentru vizualizare pe site.....	28
- art. 85	28
Decizia nr. 71 din 23 octombrie 2023 (dosar nr.1519/1/2023) click pentru vizualizare pe site	28
- art. 89	29
Decizia nr. 30 din 25 mai 2022 (dosar nr.664/1/2022) click pentru vizualizare pe site	29
- art. 92	29
Decizia nr. 13 din 7 mai 2019 (dosar nr.577/1/2019) click pentru vizualizare pe site	29
- art. 96	29
Decizia nr. 11 din 5 mai 2016 (dosar nr.1104/1/2016) click pentru vizualizare pe site	29
Decizia nr. 12 din 7 mai 2019 (dosar nr.404/1/2019) click pentru vizualizare pe site	30
- art. 104	30
Decizia nr. 14 din 18 mai 2016 (dosar nr.1317/1/2016) click pentru vizualizare pe site	30
- art. 105	31
Decizia nr. 10 din 28 aprilie 2020 (dosar nr.76/1/2020) click pentru vizualizare pe site	31
Decizia nr. 19 din 20 martie 2023 (dosar nr.2413/1/2022) click pentru vizualizare pe site	31
- art. 124	31
Decizia nr. 17 din 19 iunie 2020 (dosar nr.838/1/2020) click pentru vizualizare pe site	31
- art. 125	32
Decizia nr. 39 din 9 iunie 2022 (dosar nr.854/1/2022) click pentru vizualizare pe site	32

- art. 129	32
Decizia nr. 2 din 26 ianuarie 2016 (dosar nr.4116/1/2015) click pentru vizualizare pe site	32
Decizia nr. 1 din 13 ianuarie 2016 (dosar nr.4039/1/2015) click pentru vizualizare pe site	32
- art. 135	33
Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 (dosar nr. 2545/1/2022) click pentru vizualizare pe site	33
- art. 154	33
Decizia nr. 75 din 4 noiembrie 2021 (dosar nr.2439/1/2021) click pentru vizualizare pe site	33
- art. 155	33
Decizia nr. 5 din 21 martie 2019 (dosar nr.41/1/2019 și dosar nr.73/1/2019) click pentru vizualizare pe site	34
Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 (în dosarul nr.1341/1/2022) click pentru vizualizare pe site	34
Decizia nr. 37 din 17 iunie 2024 (dosar nr. 681/1/2024) click pentru vizualizare pe site	36
- art. 155 alin. (1), (4) și (5)	37
Decizia nr. 391 din 27 octombrie 2025 (dosar nr. 1669/1/2025) click pentru vizualizare pe site	37
- art. 156	37
Decizia nr. 12 din 23 februarie 2022 (dosar nr.3090/1/2021) click pentru vizualizare pe site	37
- art. 158	38
Decizia nr. 30 din 3 iunie 2024 (dosar nr. 400/1/2024) click pentru vizualizare pe site	38
- art. 175	38
Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014 (dosar nr.22/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	38
Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 (dosar nr.28/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	38
Decizia nr. 4 din 10 februarie 2016 (dosar nr.4455/1/2015) click pentru vizualizare pe site	39
Decizia nr. 5 din 28 februarie 2017 (dosar nr.4087/1/2016) click pentru vizualizare pe site	39
Decizia nr. 8 din 15 martie 2017 (dosar nr.129/1/2017) click pentru vizualizare pe site	39
Decizia nr. 18 din 30 mai 2017 (dosar nr.977/1/2017) click pentru vizualizare pe site	39
Decizia nr. 22 din 14 septembrie 2017 (dosar nr.1538/1/2017) click pentru vizualizare pe site	40
Decizia nr. 13 din 7 mai 2020 (dosar nr.481/1/2020) click pentru vizualizare pe site	40
Decizia nr. 37 din 8 iunie 2022 (dosar nr.584/1/2022) click pentru vizualizare pe site	40
- art. 189	40
Decizia nr. 17 din 11 octombrie 2018 (dosar nr.2018/1/2018) click pentru vizualizare pe site	40
- art. 196	41
Decizia nr. 4 din 4 martie 2015 (dosar nr.97/1/2015) click pentru vizualizare pe site	41
Decizia nr. 8 din 23 mai 2018 (dosar nr.664/1/2018) click pentru vizualizare pe site	41
Decizia nr. 13 din 12 septembrie 2018 (dosar nr. 1416/1/2018) click pentru vizualizare pe site	42
Decizia nr. 328 din 22 septembrie 2018 (dosar nr. 979/1/2025) click pentru vizualizare pe site	42

- art. 196 alin. (4), în raport cu art. 157 alin. (2) și art. 158 alin. (2)	42
Decizia nr. 372 din 20 octombrie 2025 (dosar nr. 1261/1/2025) click pentru vizualizare pe site	42
- art. 198 alin. (1), coroborat cu art. 19 alin. (2) Cod proc. pen. și art. 1370 Cod civil	42
Decizia nr. 49 din 7 octombrie 2024 (dosar nr. 1521/1/2024) click pentru vizualizare pe site	42
- art. 199	43
Decizia nr. 58 din 18 septembrie 2023 (dosar nr. 1470/1/2023) click pentru vizualizare pe site.....	43
- art. 213	43
Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016 (dosar nr. 4513/1/2015) click pentru vizualizare pe site	43
Decizia nr. 20 din 11 octombrie 2016 (dosar nr. 2400/1/2016) click pentru vizualizare pe site	43
Decizia nr. 1 din 15 ianuarie 2019 (dosar nr. 2750/1/2018) click pentru vizualizare pe site	44
- art. 218	44
Decizia nr. 78 din 03 martie 2025 (dosar nr. 60/1/2025) click pentru vizualizare pe site	44
- art. 218 ind. 1	45
Decizia nr. 373 din 20 octombrie 2025 (dosar nr. 1389/1/2025) click pentru vizualizare pe site	45
- art. 219 ind. 1	45
Decizia nr. 189 din 19 mai 2025 (dosar nr. 77/1/2025) click pentru vizualizare pe site	45
- art. 220	45
Decizia nr. 373 din 20 octombrie 2025 (dosar nr. 1389/1/2025) click pentru vizualizare pe site	45
- art. 226	46
Decizia nr. 51 din 24 iunie 2021 (dosar nr. 1321/1/2021) click pentru vizualizare pe site	46
Decizia nr. 18 din 22 aprilie 2024 (dosar nr. 359/1/2024) click pentru vizualizare pe site.....	46
- art. 229	46
Decizia nr. 4 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr. 2813/1/2021) click pentru vizualizare pe site	47
Decizia nr. 36 din 17 iunie 2024 (dosar nr. 516/1/2024) click pentru vizualizare pe site	47
- art. 233	47
Decizia nr. 187 din 19 mai 2025 (dosar nr. 675/1/2025) click pentru vizualizare pe site	47
- art. 244	47
Decizia nr. 37 din 7 iunie 2021 (dosar nr. 769/1/2021) click pentru vizualizare pe site	47
- art. 246	48
Decizia nr. 45 din 16 septembrie 2024 (dosar nr. 1095/1/2024) click pentru vizualizare pe site.....	48
Decizia nr. 56 din 24 februarie 2025 (dosar nr. 2941/1/2024) click pentru vizualizare pe site.....	48
- art. 250	49
Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2021 (dosar nr. 2882/1/2020) click pentru vizualizare pe site	49
Decizia nr. 53 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1242/1/2022) click pentru vizualizare pe site.....	49
- art. 257	49
Decizia nr. 19 din 22 iunie 2020 (dosar nr. 895/1/2020) click pentru vizualizare pe site	49
- art. 273	49

Decizia nr. 10 din 17 aprilie 2019 (dosar nr. 377/1/2019) click pentru vizualizare pe site	49
Decizia nr. 1 din 16 ianuarie 2020 (dosar nr. 2721/1/2019) click pentru vizualizare pe site	50
- art. 275	50
Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2021 (dosar nr. 2986/1/2020) click pentru vizualizare pe site	50
- art. 288	50
Decizia nr. 2 din 30 ianuarie 2019 (dosar nr. 3002/1/2018) click pentru vizualizare pe site	50
- art. 289	51
Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 (dosar nr. 2545/1/2022) click pentru vizualizare pe site	51
Decizia nr. 27 din 05 februarie 2025 (dosar nr. 950/1/2024) click pentru vizualizare pe site	51
- art. 297	51
Decizia nr. 14 din 12 mai 2015 (dosar nr. 899/1/2015) click pentru vizualizare pe site	52
Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 (dosar nr. 2545/1/2022) click pentru vizualizare pe site	52
Decizia nr. 26 din 23 noiembrie 2017 (dosar nr. 1998/1/2017) click pentru vizualizare pe site	52
Decizia nr. 1 din 8 februarie 2018 (dosar nr. 3257/1/2017) click pentru vizualizare pe site	53
- art. 301	53
Decizia nr. 6 din 28 februarie 2017 (dosar nr. 4056/1/2016) click pentru vizualizare pe site	53
- art. 308	53
Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2015 (dosar nr. 29/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	53
Decizia nr. 31 din 25 mai 2022 (dosar nr. 675/1/2022) click pentru vizualizare pe site	54
- art. 325	54
Decizia nr. 4 din 25 ianuarie 2021 (dosar nr. 2534/1/2020) click pentru vizualizare pe site	54
- art. 327	54
Decizia nr. 20 din 4 iunie 2015 (dosar nr. 1235/1/2015) click pentru vizualizare pe site	54
- art. 334	55
Decizia nr. 11 din 12 aprilie 2017 (dosar nr. 347/1/2017) click pentru vizualizare pe site	55
Decizia nr. 15 din 24 septembrie 2019 (dosar nr. 1274/1/2019) click pentru vizualizare pe site	55
- art. 335	55
Decizia nr. 4 din 28 februarie 2018 (dosar nr. 3101/1/2017) click pentru vizualizare pe site	55
Decizia nr. 78 din 28 noiembrie 2022 (dosar nr. 1418/1/2022) click pentru vizualizare pe site	56
Decizia nr. 18 din 29 octombrie 2019 (dosar nr. 1878/1/2019) click pentru vizualizare pe site	56
Decizia nr. 14 din 25 mai 2020 (dosar nr. 21/1/2020) click pentru vizualizare pe site	56
Decizia nr. 11 din 18 februarie 2021 (dosar nr. 3104/1/2020) click pentru vizualizare pe site	57
Decizia nr. 27 din 21 aprilie 2021 (dosar nr. 293/1/2021) click pentru vizualizare pe site	57
Decizia nr. 57 din 18 septembrie 2023 (dosar nr. 1470/1/2023) click pentru vizualizare pe site	57
- art. 336	57
Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 (dosar nr. 3/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	57

Decizia nr. 24 din 8 octombrie 2015 (dosar nr. 2915/1/2015) click pentru vizualizare pe site	58
Decizia nr. 6 din 21 martie 2019 (dosar nr. 144/1/2019) click pentru vizualizare pe site	58
Decizia nr. 17 din 24 septembrie 2019 (dosar nr. 1816/1/2019) click pentru vizualizare pe site.....	58
Decizia nr. 48 din 9 iunie 2021 (dosar nr. 833/1/2021) click pentru vizualizare pe site	58
Decizia nr. 11 din 23 februarie 2022 (dosar nr. 3007/1/2021) click pentru vizualizare pe site	59
Decizia nr. 52 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1219/1/2022) click pentru vizualizare pe site.....	59
Decizia nr. 25 din 27 ianuarie 2025 (dosar nr. 620/1/2024) click pentru vizualizare pe site	59
- art. 338.....	60
Decizia nr. 5 din 28 februarie 2018 (dosar nr. 3147/1/2017) click pentru vizualizare pe site	60
Decizia nr. 8 din 21 martie 2019 (dosar nr. 228/1/2019) click pentru vizualizare pe site	60
Decizia nr. 22 din 4 mai 2022 (dosar nr. 241/1/2022) click pentru vizualizare pe site	61
Decizia nr. 188 din 19 mai 2025 (dosar nr. 2628/1/2024) click pentru vizualizare pe site	61
- art. 338 alin. (2).....	61
Decizia nr. 328 din 22 septembrie 2018 (dosar nr. 979/1/2025) click pentru vizualizare pe site.....	61
- art. 351.....	61
Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015 (dosar nr. 3050/1/2015) click pentru vizualizare pe site	62
Decizia nr. 26 din 27 ianuarie 2025 (dosar nr. 2770/1/2023) click pentru vizualizare pe site	62
- art. 360.....	62
Decizia nr. 68 din 29 septembrie 2021 (dosar nr. 1876/1/2021) click pentru vizualizare pe site.....	62
- art. 367.....	62
Decizia nr. 12 din 2 iunie 2014 (dosar nr. 13/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	62
Decizia nr. 10 din 22 aprilie 2015 (dosar nr. 610/1/2015) <i>click pentru vizualizare pe site</i>	63
- art. 371.....	63
Decizia nr. 9 din 12 aprilie 2016 (dosar nr. 814/1/2016) click pentru vizualizare pe site	63
- art. 372.....	63
Decizia nr. 21 din 4 iunie 2015 (dosar nr. 1255/1/2015) click pentru vizualizare pe site	64
- art. 377.....	64
Decizia nr. 52 din 28 iunie 2021 (dosar nr. 1236/1/2021) click pentru vizualizare pe site	64
Codul de procedură penală	64
- art. 6.....	64
Decizia nr. 8 din 30 martie 2016 (dosar nr. 558/1/2016) click pentru vizualizare pe site	64
- art. 16.....	65
Decizia nr. 19 din 29 octombrie 2019 (dosar nr. 1899/1/2019) click pentru vizualizare pe site	65
- art. 19.....	65
Decizia nr. 16 din 22 mai 2015 (dosar nr. 1062/1/2015) click pentru vizualizare pe site	65
Decizia nr. 12 din 16 mai 2016 (dosar nr. 911/1/2016) click pentru vizualizare pe site	65

Decizia nr. 10 din 18 februarie 2021 (dosar nr. 3096/1/2020) click pentru vizualizare pe site	66
- art. 19 alin. (2) coroborat cu art. 198 alin. (1) Cod penal și art. 1370 Cod civil	66
Decizia nr. 49 din 7 octombrie 2024 (dosar nr. 1521/1/2024) click pentru vizualizare pe site	66
- art. 64	66
Decizia nr. 43 din 17 februarie 2025 (dosar nr. 2576/1/2024) click pentru vizualizare pe site	66
- art. 65	66
Decizia nr. 83 din 8 decembrie 2021 (dosar nr. 2611/1/2021) click pentru vizualizare pe site.....	66
- art. 71	67
Decizia nr. 23 din 6 octombrie 2014 (dosar nr. 25/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	67
- art. 90	67
Decizia nr. 21 din 11 octombrie 2016 (dosar nr. 2401/1/2016) click pentru vizualizare pe site	67
Decizia nr. 21 din 14 septembrie 2017 (dosar nr. 1285/1/2017) click pentru vizualizare pe site.....	67
- art. 114	68
Decizia nr. 36 din 25 mai 2021 (dosar nr. 797/1/2021) click pentru vizualizare pe site	68
- art. 118	68
Decizia nr. 14 din 25 aprilie 2017 (dosar nr. 634/1/2017) click pentru vizualizare pe site	68
- art. 138	68
Decizia nr. 56 din 18 septembrie 2023 (dosar nr. 1235/1/2023) click pentru vizualizare pe site.....	68
- art. 142	69
Decizia nr. 22 din 25 octombrie 2016 (dosar nr. 2458/1/2016) click pentru vizualizare pe site	69
- art. 144	69
Decizia nr. 2 din 8 februarie 2018 (dosar nr. 3328/1/2017) click pentru vizualizare pe site	69
- art. 148	69
Decizia nr. 20 din 13 aprilie 2022 (dosar nr. 196/1/2022) click pentru vizualizare pe site	69
Decizia nr. 64 din 2 octombrie 2023 (dosar nr. 1796/1/2023) click pentru vizualizare pe site	70
- art. 150	70
Decizia nr. 64 din 2 octombrie 2023 (dosar nr. 1796/1/2023) click pentru vizualizare pe site	70
- art. 158	71
Decizia nr. 38 din 15 mai 2023 (dosar nr. 519/1/2023) click pentru vizualizare pe site	71
- art. 213	71
Decizia nr. 24 din 6 octombrie 2014 (dosar nr. 26/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	71
- art. 215	71
Decizia nr. 17 din 1 septembrie 2014 (dosar nr. 21/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	71
- art. 216	72
Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014 (dosar nr. 11/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	72
- art. 249	72
Decizia nr. 44 din 19 septembrie 2022 (dosar nr. 1004/1/2022) click pentru vizualizare pe site.....	72
- art. 250 ind. 2	72

Decizia nr. 38 din 9 iunie 2022 (dosar nr. 782/1/2022) click pentru vizualizare pe site	72
Decizia nr. 64 din 19 octombrie 2022 (dosar nr. 1266/1/2022) click pentru vizualizare pe site	73
- art. 264	73
Decizia nr. 23 din 25 octombrie 2016 (dosar nr. 2608/1/2016) click pentru vizualizare pe site	73
- art. 269	73
Decizia nr. 12 din 28 aprilie 2020 (dosar nr. 350/1/2020) click pentru vizualizare pe site	73
- art. 274	73
Decizia nr. 9 din 19 iunie 2018 (dosar nr. 918/1/2018) click pentru vizualizare pe site	73
- art. 281	74
Decizia nr. 16 din 11 octombrie 2018 (dosar nr. 1818/1/2018) click pentru vizualizare pe site	74
Decizia nr. 21 din 29 octombrie 2019 (dosar nr. 2041/1/2019) click pentru vizualizare pe site	74
Decizia nr. 7 din 10 martie 2020 (dosar nr. 3323/1/2019) click pentru vizualizare pe site	74
- art. 296	74
Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020 (dosar nr. 2433/1/2019) click pentru vizualizare pe site	74
- art. 318	75
Decizia nr. 11 din 12 septembrie 2018 (dosar nr. 1198/1/2018) click pentru vizualizare pe site.....	75
- art. 324	75
Decizia nr. 21 din 7 iulie 2020 (dosar nr. 1144/1/2020) click pentru vizualizare pe site	75
Decizia nr. 65 din 02 octombrie 2023 (dosar nr. 1910/1/2023) click pentru vizualizare pe site	75
- art. 335	76
Decizia nr. 27 din 29 octombrie 2015 (dosar nr. 3061/1/2011) click pentru vizualizare pe site	76
Decizia nr. 18 din 19 iunie 2020 (dosar nr. 264/1/2020) click pentru vizualizare pe site	76
- art. 341	76
Decizia nr. 8 din 17 aprilie 2015 (dosar nr. 530/1/2015) click pentru vizualizare pe site	76
Decizia nr. 33 din 11 decembrie 2015 (dosar nr. 2370/1/2015) click pentru vizualizare pe site.....	77
Decizia nr. 19 din 27 septembrie 2016 (dosar nr. 2246/1/2016) click pentru vizualizare pe site.....	77
Decizia nr. 17 din 10 mai 2017 (dosar nr. 775/1/2017) click pentru vizualizare pe site	77
- art. 342	77
Decizia nr. 47 din 19 iunie 2023 (dosar nr. 1048/1/2023) click pentru vizualizare pe site	78
- art. 345	78
Decizia nr. 23 din 4 mai 2022 (dosar nr. 470/1/2022) click pentru vizualizare pe site	78
- art. 367	78
Decizia nr. 12 din 12 septembrie 2018 (dosar nr. 1245/1/2018) click pentru vizualizare pe site.....	78
- art. 418	79
Decizia nr. 67 din 29 septembrie 2021 (dosar nr. 1795/1/2021) click pentru vizualizare pe site.....	79
- art. 421	79
Decizia nr. 28 din 29 octombrie 2015 (dosar nr. 3158/1/2015) click pentru vizualizare pe site	79

Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2019 (dosar nr. 376/1/2019) click pentru vizualizare pe site	79
- art. 426.....	79
Decizia nr. 10 din 29 martie 2017 (dosar nr. 148/1/2017) click pentru vizualizare pe site	79
Decizia nr. 65 din 29 septembrie 2021 (dosar nr. 1607/1/2021) click pentru vizualizare pe site.....	80
Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 (în dosarul nr.1341/1/2022) click pentru vizualizare pe site.....	80
Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 (în dosarul nr.1708/1/2022) click pentru vizualizare pe site	82
Decizia nr. 43 din 29 mai 2023 (dosar nr. 914/1/2023) click pentru vizualizare pe site	83
Decizia nr. 40 din 15 mai 2023 (în dosarul nr.677/1/2023) click pentru vizualizare pe site	84
- art. 427.....	84
Decizia nr. 3 din 10 februarie 2016 (dosar nr. 4292/1/2015) click pentru vizualizare pe site	84
Decizia nr. 6 din 2 martie 2016 (dosar nr. 179/1/2016) click pentru vizualizare pe site	84
- art. 431.....	85
Decizia nr. 5 din 4 martie 2015 (dosar nr. 169/1/2015) click pentru vizualizare pe site	85
Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 (în dosarul nr.1708/1/2022) click pentru vizualizare pe site	85
- art. 452.....	85
Decizia nr. 7 din 17 aprilie 2015 (dosar nr. 523/1/2015) click pentru vizualizare pe site	86
Decizia nr. 68 din 3 noiembrie 2020 (dosar nr. 2352/1/2020) click pentru vizualizare pe site	86
Decizia nr. 2 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr. 2749/1/2021) click pentru vizualizare pe site	86
- art. 453.....	86
Decizia nr. 10 din 13 februarie 2023 (dosar nr. 2564/1/2022) click pentru vizualizare pe site	86
- art. 465.....	87
Decizia nr. 2 din 2 februarie 2015 (dosar nr. 30/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	87
- art. 466.....	87
Decizia nr. 22 din 9 iunie 2015 (dosar nr. 1321/1/2015) click pentru vizualizare pe site	87
- art. 469.....	87
Decizia nr. 21 din 4 mai 2022 (dosar nr. 240/1/2022) click pentru vizualizare pe site	87
- art. 475.....	88
Decizia nr. 5 din 21 martie 2019 (dosar nr. 41/1/2019 și dosar nr. 73/1/2019) click pentru vizualizare pe site	88
Decizia nr. 15 din 24 septembrie 2019 (dosar nr. 1274/1/2019) click pentru vizualizare pe site.....	88
Decizia nr. 21 din 29 octombrie 2019 (dosar nr. 2041/1/2019) click pentru vizualizare pe site	88
Decizia nr. 22 din 27 noiembrie 2019 (dosar nr. 2353/1/2019) click pentru vizualizare pe site	88
- art. 480.....	89
Decizia nr. 25 din 17 noiembrie 2014 (dosar nr. 27/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	89
Decizia nr. 4 din 26 februarie 2019 (dosar nr. 3384/1/2018) click pentru vizualizare pe site.....	89

- art. 488	89
Decizia nr. 17 din 4 iunie 2015 (dosar nr. 822/1/2015) click pentru vizualizare pe site	89
- art. 491	89
Decizia nr. 19 din 14 iunie 2017 (dosar nr. 1143/1/2017) click pentru vizualizare pe site	90
- art. 538	90
Decizia nr. 76 din 12 noiembrie 2018 (dosar nr. 1982/1/2018) click pentru vizualizare pe site	90
- art. 539	90
Decizia nr. 11 din 17 aprilie 2019 (dosar nr. 525/1/2019 conexat cu nr. 526/1/2019) click pentru vizualizare pe site	90
Decizia nr. 1 din 16 ianuarie 2023 (dosar nr. 2149/1/2022) click pentru vizualizare pe site	90
- art. 549 ind. 1	91
Decizia nr. 16 din 10 mai 2017 (dosar nr. 739/1/2017) click pentru vizualizare pe site	91
- art. 583	91
Decizia nr. 16 din 24 septembrie 2019 (dosar nr. 1449/1/2019) click pentru vizualizare pe site.....	91
- art. 585	92
Decizia nr. 12 din 25 aprilie 2017 (dosar nr. 389/1/2017) click pentru vizualizare pe site	92
- art. 595	92
Decizia nr. 22 din 6 octombrie 2014 (dosar nr. 24/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	92
- art. 598	92
Decizia nr. 10 din 12 aprilie 2016 (dosar nr. 815/1/2016) click pentru vizualizare pe site	92
Decizia nr. 14 din 26 septembrie 2018 (dosar nr. 1562/1/2018) click pentru vizualizare pe site.....	92
Decizia nr. 35 din 25 mai 2021 (dosar nr. 764/1/2021) click pentru vizualizare pe site	93
Legea societăților nr. 31/1990	93
- art. 272	93
Decizia nr. 108 din 31 martie 2025 (dosar nr. 225/1/2025) click pentru vizualizare pe site	93
- art. 280 ind. 1	93
Decizia nr. 18 din 27 septembrie 2016 (dosar nr. 2163/1/2016) click pentru vizualizare pe site.....	93
Legea nr. 50/1991	94
- art. 24	94
Decizia nr. 46 din 16 septembrie 2024 (dosar nr. 1318/1/2024) click pentru vizualizare pe site.....	94
Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	94
- art. 6	94
Decizia nr. 74 din 11 noiembrie 2022 (dosar nr. 1676/1/2022) click pentru vizualizare pe site	94
- art. 7	94
Decizia nr. 2 din 25 ianuarie 2017 (dosar nr. 3838/1/2016) click pentru vizualizare pe site	95
Decizia nr. 74 din 11 noiembrie 2022 (dosar nr. 1676/1/2022) click pentru vizualizare pe site	95
- art. 12 alin. (1) lit. a) teza I	95
Decizia nr. 327 din 22 septembrie 2025 (dosar nr. 463/1/2025) click pentru vizualizare pe site.....	95

- art. 18 ind. 1	95
Decizia nr. 23 din 16 septembrie 2015 (dosar nr. 2195/1/2015) click pentru vizualizare pe site.....	96
Decizia nr. 31 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr. 3558/1/2015) click pentru vizualizare pe site	96
Decizia nr. 6 din 26 aprilie 2018 (dosar nr. 375/1/2018) click pentru vizualizare pe site	96
Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2020 (dosar nr. 1412/1/2019) click pentru vizualizare pe site	97
- art. 29	97
Decizia nr. 11 din 28 aprilie 2020 (dosar nr. 347/1/2020) click pentru vizualizare pe site	97
Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri	97
- art. 2	97
Decizia nr. 3 din 28 februarie 2017 (dosar nr. 3936/1/2016) click pentru vizualizare pe site.....	98
Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017 (dosar nr. 635/1/2017) click pentru vizualizare pe site	98
Decizia nr. 38 din 17 iunie 2024 (dosar nr. 908/1/2024) click pentru vizualizare pe site	98
- art. 3	99
Decizia nr. 18 din 5 decembrie 2018 (dosar nr. 2621/1/2018) click pentru vizualizare pe site.....	99
Decizia nr. 3 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr. 2763/1/2021) click pentru vizualizare pe site	99
- art. 17	99
Decizia nr. 20 din 14 iunie 2017 (dosar nr. 1211/1/2017) click pentru vizualizare pe site	99
Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului	99
- art. 29	99
Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 (dosar nr. 1624/1/2016) click pentru vizualizare pe site	100
- art. 33	100
Decizia nr. 23 din 19 septembrie 2017 (dosar nr. 1563/1/2017) click pentru vizualizare pe site.....	100
Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor	101
- art. 19	101
Decizia nr. 3 din 28 februarie 2018 (dosar nr. 3013/1/2017) click pentru vizualizare pe site	101
Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020 (dosar nr. 3064/1/2019) click pentru vizualizare pe site	101
Decizia nr. 79 din 18 noiembrie 2021 (dosar nr. 2474/1/2021) click pentru vizualizare pe site	101
Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	102
- art. 9	102
Decizia nr. 25 din 3 octombrie 2017 (dosar nr. 1997/1/2017) click pentru vizualizare pe site	102
Decizia nr. 9 din 6 aprilie 2020 (dosar nr. 3144/1/2019) click pentru vizualizare pe site	102
Decizia nr. 14 din 11 martie 2022 (dosar nr. 3088/1/2021) click pentru vizualizare pe site	102
Decizia nr. 32 din 6 iunie 2022 (dosar nr. 661/1/2022) click pentru vizualizare pe site	103
Decizia nr. 12 din 11 martie 2024 (dosar nr. 3017/1/2023) click pentru vizualizare pe site	103
- art. 10	103
Decizia nr. 9 din 15 martie 2017 (dosar nr. 71/1/2017) click pentru vizualizare pe site	103

Decizia nr. 66 din 29 septembrie 2021 (dosar nr. 1629/1/2021) click pentru vizualizare pe site.....	104
Decizia nr. 39 din 15 mai 2023 (dosar nr. 672/1/2023) click pentru vizualizare pe site	104
Legea nr. 86/2006 – Codul vamal	104
- art. 270.....	104
Decizia nr. 11 din 22 aprilie 2015 (dosar nr. 612/1/2015) click pentru vizualizare pe site	104
Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 (dosar nr. 2265/1/2015) click pentru vizualizare pe site.....	104
- art. 274.....	105
Decizia nr. 20 din 29 octombrie 2019 (dosar nr. 1989/1/2019 conexat cu nr.2018/1/2019) click pentru vizualizare pe site.....	105
Legea nr. 46/2008 – Codul silvic	105
- art. 107.....	105
Decizia nr. 5 din 13 februarie 2020 (dosar nr. 3127/1/2019) click pentru vizualizare pe site.....	105
- art. 108 și art. 110	105
Decizia nr. 6 din 20 martie 2015 (dosar nr. 186/1/2015) click pentru vizualizare pe site	105
Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative in vigoare	106
- art. 16.....	106
Decizia nr. 25 din 8 octombrie 2015 (dosar nr. 3009/1/2015) click pentru vizualizare pe site	106
Decizia nr. 1 din 25 ianuarie 2017 (dosar nr. 3709/1/2016) click pentru vizualizare pe site	106
Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018 (dosar nr. 1129/1/2018) click pentru vizualizare pe site.....	107
Decizia nr. 38 din 17 iunie 2024 (dosar nr. 908/1/2024) click pentru vizualizare pe site	107
Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	107
- art. 10.....	107
Decizia nr. 15 din 8 iunie 2016 (dosar nr. 1623/1/2016) click pentru vizualizare pe site	108
- art. 15.....	108
Decizia nr. 1 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr. 2737/1/2021) click pentru vizualizare pe site	108
- art. 21.....	108
Decizia nr. 18 din 15 septembrie 2014 (dosar nr. 19/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site	108
- art. 22.....	109
Decizia nr. 4 din 12 mai 2014 (dosar nr. 4/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	109
Decizia nr. 16 din 23 iunie 2014 (dosar nr. 17/1/2014/HP/P) click pentru vizualizare pe site.....	109
Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	109
- art. 29.....	109
Decizia nr. 17 din 27 septembrie 2016 (dosar nr. 2050/1/2016) click pentru vizualizare pe site.....	109
Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală	110
- art. 117.....	110
Decizia nr. 15 din 28 mai 2020 (dosar nr. 699/1/2020) click pentru vizualizare pe site	110
- art. 144.....	110
Decizia nr. 15 din 22 mai 2015 (dosar nr. 1028/1/2015) click pentru vizualizare pe site	110

Decizia nr. 18 din 4 iunie 2015 (dosar nr. 1098/1/2015) click pentru vizualizare pe site	110
Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.....	111
- art. 88 ind. 1	111
Decizia nr. 3 din 26 februarie 2019 (dosar nr. 3394/1/2018 și nr. 77/1/2019) click pentru vizualizare pe site	111
Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.....	111
- art. 67.....	111
Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 (dosar nr. 533/1/2015) click pentru vizualizare pe site	112
Legea nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	112
- art. 20.....	112
Decizia nr. 6 din 17 februarie 2020 (dosar nr. 3030/1/2019) click pentru vizualizare pe site	112
Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.....	112
- art. 55 ind. 1	113
Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018 (dosar nr. 436/1/2018) click pentru vizualizare pe site	113
Decizia nr. 51 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1002/1/2022) click pentru vizualizare pe site.....	113
Decizia nr. 15 din 26 septembrie 2018 (dosar nr. 1748/1/2018) click pentru vizualizare pe site.....	113
Decizia nr. 7 din 21 martie 2019 (dosar nr. 225/1/2019) click pentru vizualizare pe site	114
Decizia nr. 22 din 27 noiembrie 2019 (dosar nr. 2353/1/2019) click pentru vizualizare pe site	114
Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.....	114
- art. 5.....	114
Decizia nr. 17 din 31 martie 2022 (dosar.88/1/2022) click pentru vizualizare pe site	114
ORDONANȚE DE URGENȚĂ	115
Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.....	115
- art. 13.....	115
Decizia nr. 12 din 18 februarie 2021 (dosar nr. 3274/1/2020) click pentru vizualizare pe site.....	115
Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora	115
- art. 17.....	115
Decizia nr. 190 din 19 mai 2025 (dosar nr. 226/1/2025) click pentru vizualizare pe site	115
Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.....	115
- art. 75 lit. b) teza a II-a	115
Decizia nr. 328 din 22 septembrie 2018 (dosar nr. 979/1/2025) click pentru vizualizare pe site.....	116

LEGI

Codul penal

- art. 1

[Decizia nr. 115 din 9 decembrie 2024 \(dosar nr. 216/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală în dosarul nr. 48817/3/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dacă lăsarea neaplicată a unor dispoziții din dreptul intern care se circumscriu standardului național de protecție referitor la previzibilitatea legii penale este compatibilă cu art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului?

2. Dacă concursul de legi penale în timp este susceptibil de tratament juridic diferit, în funcție de natura infracțiunii, fără încălcarea legalității incriminării, respectiv a art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, art. 23 alin. (12) din Constituția României, art. 15 alin. (2) din Constituția României și fără încălcarea art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prin introducerea unui tratament discriminatoriu?

3. Dacă în absența unor criterii prestabilite prin lege care să definească noțiunile de „risc sistemic de impunitate”, „număr semnificativ de cauze”, instanța de judecată poate statua incidența acestora fără să încalce principiul legalității incriminării și pedepsei, astfel cum este protejat de art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului?

4. Dacă, prin raportare la principiul separației puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României, evaluarea „riscului sistemic de impunitate” este compatibilă cu atribuția de judecată ce revine unei instanțe investite cu soluționarea unei cauze concrete sau conduce la preluarea unor atribuții ce aparțin autorităților cu competențe în domeniul de reglementare al politicilor penale?

5. Dacă riscul sistemic de impunitate, apreciat ca atare, legitimează sau justifică întreruperea cursului prescripției, de o manieră clandestină, prin acte care nu se comunică suspectului sau inculpatului, fără a se crea o stare de incertitudine perpetuă dată de imposibilitatea unei aprecieri a intervalului de timp în care poate fi tras la răspundere penală, cu încălcarea art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului?

- art. 4

[Decizia nr. 30 din 19 noiembrie 2015 \(dosar nr. 3515/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Braşov - Secţia penală, prin Încheierea din data de 16 septembrie 2015, pronunţată în Dosarul nr. 121/62/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept „dacă în situaţia unei infracţiuni de înşelăciune (dar şi a altor infracţiuni, de pildă, furtul calificat), comise sub imperiul legii anterioare, prin modificarea conţinutului noţiunii de «consecinţe deosebit de grave» şi existenţa unui prejudiciu sub pragul de 2.000.000 lei are loc o dezincriminare parţială (a formei agravate), prin modificarea cerinţelor de tipicitate ca trăsătură esenţială a infracţiunii”.

Stabileşte că în situaţia unei infracţiuni de înşelăciune comise sub imperiul Codului penal din 1969, care a produs un prejudiciu sub pragul de 2.000.000 lei, modificarea noţiunii de „consecinţe deosebit de grave” în Codul penal nu produce efectele prevăzute de art. 4 din Codul penal şi nici pe cele prevăzute de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codului penal şi nu conduce la dezincriminarea infracţiunii de înşelăciune.

-art. 5

[Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 \(dosar nr. 2/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală în Dosarul nr. 530/303/2013, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul prescripţiei răspunderii penale, respectiv dacă prescripţia răspunderii penale reprezintă o instituţie autonomă faţă de instituţia pedepsei.

În aplicarea art. 5 din Codul penal, stabileşte că prescripţia răspunderii penale reprezintă o instituţie autonomă faţă de instituţia pedepsei.

Decizia Curţii Constituţionale nr. 265/2014: „Admite excepţia de neconstituţionalitate ridicată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Secţia penală în Dosarul nr. 5.714/118/2012 şi constată că dispoziţiile art. 5 din Codul penal sunt constituţionale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea şi aplicarea legii penale mai favorabile.”

[Decizia nr. 5 din 26 mai 2014 \(dosar nr. 5/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia penală, în Dosarul nr. 48.654/3/2012, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracţiunii în formă continuată, respectiv, dacă infracţiunea în formă continuată reprezintă o instituţie autonomă faţă de instituţia pedepsei.

În aplicarea art. 5 din Codul penal, se are în vedere criteriul aprecierii globale a legii penale mai favorabile.

Constată că nu este permisă combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea şi aplicarea legii penale mai favorabile cu privire la condiţiile de existenţă şi sancţionare ale infracţiunii în formă continuată.

[Decizia nr. 9 din 2 iunie 2014 \(dosar nr. 7/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în Dosarul nr. 2.390/2/2013, pentru a se pronunța o hotărâre prealabilă în sensul de a stabili dacă, în aplicarea art. 5 din Codul penal, determinarea legii penale mai favorabile se face prin alegerea uneia dintre legile penale succesive, ce se va aplica global întregului litigiu penal, în funcție de diferite criterii (cum ar fi limite de pedeapsă, tratament sancționator aplicat pluralității de infracțiuni, prescripție etc.), ori prin alegerea pentru fiecare așa-numită instituție juridică autonomă a dispoziției legale mai favorabile dintre legile penale succesive (spre exemplu, pentru infracțiunea-tip dispoziția mai favorabilă, pentru tratamentul aplicat pluralității de infracțiuni dispoziția mai favorabilă etc.), iar, în măsura în care se stabilește că legea penală mai favorabilă se determină folosind criteriul instituțiilor juridice autonome, dacă reprezintă instituții de drept penal autonome în raport cu infracțiunea-tip forma continuată a infracțiunii [art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969, art. 35 alin. (1) din Codul penal], concursul de infracțiuni (art. 33 din Codul penal de la 1969, art. 38 din Codul penal), prescripția și prescripția specială a răspunderii penale [art. 121 și 122, art. 124 din Codul penal de la 1969 forma în vigoare la data săvârșirii faptelor, art. 153 și 154, art. 155 alin. (4) din Codul penal].

[Decizia nr. 10 din 2 iunie 2014 \(dosar nr.9/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 30.259/215/2013 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemelor de drept:

- dacă în aplicarea art. 418 din Codul de procedură penală, privind neagravarea situației în propriul apel, circumstanțele atenuante reținute de prima instanță în favoarea inculpatei în condițiile art. 74 alin. (1) din Codul penal anterior pot fi menținute în condițiile art. 5 din Codul penal de instanța de control judiciar, investită doar cu soluționarea apelului declarat de inculpată, chiar dacă pentru fapta analizată legea penală mai favorabilă o reprezintă noul Cod penal;

- în măsura în care circumstanțele atenuante trebuie menținute, efectele atenuante ale acestora sunt cele prevăzute de art. 76 din Codul penal anterior sau cele prevăzute de art. 76 din noul Cod penal.

Stabilește că, în aplicarea art. 5 din Codul penal, circumstanțele atenuante se apreciază global în funcție de incriminare și sancțiune. În situația intrării în vigoare a unei noi legi, ce aduce modificări atât cu privire la pedepse, cât și cu privire la circumstanțele atenuante, circumstanțele ca parte din instituția sancțiunii unei infracțiuni nu pot fi privite și analizate distinct față de instituția pedepsei.

Înlăturarea circumstanțelor atenuante nu aduce atingere principiului neagravării situației în propria cale de atac prevăzut în art. 418 din Codul de procedură penală, atunci când în concret, pentru aceeași faptă, se stabilește o sancțiune mai puțin severă.

[Decizia nr. 19 din 15 septembrie 2014 \(dosar nr.20/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală prin Încheierea din data de 29 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 345/229/2013 (1.114/2014), privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept „dacă în cazul în care numai conform noului Cod penal este incidentă o cauză de încetare a procesului penal pentru una din infracțiunile care intră în concurs, este obligatorie sau nu aplicarea pedepsei pentru cealaltă infracțiune care intră în concurs, tot conform noului Cod penal”.

Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.23/1/2014/HP/P) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în Dosarul nr. 7.269/320/2011 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept în sensul dacă „art. 5 alin. (1) din Codul penal trebuie interpretat că legea penală mai favorabilă este aplicabilă, în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014, care nu au fost încă judecate definitiv și față de care s-a împlinit prescripția răspunderii penale până la data de 20 mai 2014 în interpretarea dată prin Decizia nr. 2/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, însă față de care prescripția răspunderii penale nu este împlinită, în interpretarea dată aceluiași text legal prin decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale”.

Stabilește că dispozițiile art. 5 alin. 1 din Codul penal trebuie interpretate, inclusiv în materia prescripției răspunderii penale, în sensul că legea penală mai favorabilă este aplicabilă în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 care nu au fost încă judecate definitiv, în conformitate cu Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale.

Decizia nr. 13 din 6 mai 2015 (dosar nr.878/1/2015) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală în Dosarul nr. 26.687/3/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal anterior sau conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.”

Stabilește că în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal anterior.

Decizia nr. 29 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr.3465/1/2015) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală prin Încheierea din 22 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.137/122/2014 (2.787/2015), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la chestiunea de drept: „dacă în aplicarea art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în cazul operațiunii de contopire a unei pedepse cu închisoarea aplicate în temeiul Codului penal din 1968 pentru o infracțiune săvârșită sub imperiul acestei legi cu o pedeapsă cu închisoarea aplicată în temeiul noului Cod penal pentru o infracțiune săvârșită sub imperiul Codului penal

din 1968 se impune determinarea legii penale mai favorabile condamnatului în temeiul art. 5 din noul Cod penal sau se aplică legea în vigoare la momentul efectuării operațiunii de contopire”.

Stabilește că în procedura de modificare a pedepsei prevăzută de art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în cadrul operațiunii de contopire a unei pedepse cu închisoarea aplicată în temeiul Codului penal anterior pentru o infracțiune săvârșită sub imperiul acestei legi cu o pedeapsă cu închisoarea aplicată în temeiul noului Cod penal pentru o infracțiune săvârșită sub Codul penal anterior, se impune determinarea legii penale mai favorabile condamnatului conform art. 5 din Codul penal.

[Decizia nr. 7 din 2 martie 2016 \(dosar nr.190/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția penală, cauze minore și familie în Dosarul nr. 1.437/829/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă la stabilirea legii penale mai favorabile, conform art. 5 din Codul penal, pentru infracțiuni comise anterior datei de 1 februarie 2014, aflate în concurs cu una sau mai multe infracțiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal, Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale se aplică avându-se în vedere toate infracțiunile comise de inculpat și impune aplicarea noului Cod penal pentru toate infracțiunile ori se aplică doar în raport cu infracțiunile comise anterior datei de 1 februarie 2014, existând astfel posibilitatea aplicării dispozițiilor din vechiul Cod penal pentru acestea din urmă”.

Stabilește că, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, în cazul pluralității de infracțiuni constând în săvârșirea unor infracțiuni anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv a unor infracțiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 se va aplica legea penală mai favorabilă - identificată ca fiind legea veche sau legea nouă - , iar pentru infracțiunile săvârșite sub imperiul legii penale noi, precum și pentru tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni se va aplica legea nouă, conform art. 3 din Codul penal și art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

[Decizia nr. 4 din 28 februarie 2017 \(dosar nr.4020/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze cu minore și de familie în dosarul nr. 685/36/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept: „Dacă în interpretarea și aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din data de 15.06.2016, privind încheierea unui acord de mediere referitor la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea, intră sub incidența legii penale mai favorabile, dispozițiile art.5 din Codul penal”.

[Decizia nr. 373 din 20 octombrie 2025 \(dosar nr. 1389/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj, Secția penală și pentru cauze cu minore, în dosarul nr. 1538/1752/2023, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiunii de drept: „Dacă în interpretarea și aplicarea art. 5 din Codul penal privind legea penală mai favorabilă în cursul judecății, din perspectiva comparației între infracțiunea de act sexual cu un minor, prevăzută de art. 220 din Codul penal (în forma în vigoare anterior datei de 01.01.2024) și viol săvârșit asupra unui minor, prevăzută de art. 218¹ din Codul penal (forma intrată în vigoare începând cu data de 01.01.2024), la determinarea legii noi trebuie avute în vedere și formele agravate neprevăzute de legea veche, precum cea reglementată la art. 218¹ alin. (4) lit. g) din Codul penal” și, în consecință stabilește că:

La stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracțiunilor de act sexual cu un minor, prevăzută de art. 220 din Codul penal (*în forma în vigoare anterior datei de 01.01.2024*) și viol săvârșit asupra unui minor, prevăzută de art. 218¹ din Codul penal (*forma intrată în vigoare începând cu data de 01.01.2024*), calificarea faptei săvârșite se realizează în raport cu fiecare dintre legile penale intervenite până la judecarea definitivă în integralitatea lor, având în vedere inclusiv elementele circumstanțiale agravante introduse prin legea penală în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2024.

[Decizia nr. 391 din 27 octombrie 2025 \(dosar nr. 1669/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov, Secția penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. *În cazul redeschiderii procesului penal, în aplicarea prevederilor art. 155 alin. (4) din Codul penal, la calculul termenului special de prescripție a răspunderii penale, se ia în considerare și perioada cuprinsă între data rămânerii definitive a hotărârii inițiale de condamnare și data redeschiderii procesului penal?*

2. *În cazul aplicării art. 5 din Codul penal privind legea penală mai favorabilă, prin prisma declarării ca neconstituționale a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal prin deciziile nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale, ulterior redeschiderii procesului penal curge un nou termen general de prescripție conform art. 155 alin. (5) din Codul penal, chiar dacă acest termen era împlinit anterior rămânerii definitive a condamnării inițiale? „*

și stabilește că:

1. **În cazul redeschiderii procesului penal, în aplicarea art. 155 alin. (4) din Codul penal, la calculul termenului de prescripție a răspunderii penale nu se ia în considerare și perioada cuprinsă între data rămânerii definitive a hotărârii inițiale de condamnare și data redeschiderii procesului penal.**

2. **Ulterior redeschiderii procesului penal nu mai curge un nou termen de prescripție generală conform art. 155 alin. (5) din Codul penal, dacă acest termen era împlinit anterior rămânerii definitive a condamnării inițiale, în aplicarea art. 5 din Codul penal privind legea penală mai favorabilă, prin prisma declarării ca neconstituționale a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal prin deciziile nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale.**

- art. 6

[Decizia nr. 1 din 14 aprilie 2014 \(dosar nr.1/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin încheierea din data de 7 februarie 2014, în Dosarul nr. 289/120/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni și stabilește:

„În aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, într-o primă etapă se verifică incidența dispozițiilor art. 6 din Codul penal, cu privire la pedepsele individuale.

În a doua etapă se verifică dacă pedeapsa rezultantă aplicată potrivit legii vechi depășește maximumul la care se poate ajunge în baza legii noi, conform art. 39 din Codul penal.

În cazul în care pedeapsa rezultantă, aplicată potrivit legii vechi, depășește maximumul la care se poate ajunge în baza art. 39 din Codul penal, pedeapsa rezultantă va fi redusă la acest maximum.

În caz contrar, pedeapsa rezultantă va rămâne astfel cum a fost stabilită potrivit legii vechi.”

[Decizia nr. 6 din 26 mai 2014 \(dosar nr.6/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București Secția I penală în Dosarul nr. 179/122/2014 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei în ipoteza în care este vorba de tentativă,

„În aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, în cazul tentativei, limita maximă a pedepsei ce trebuie avută în vedere este maximul prevăzut de lege pentru forma tentată (maximul special al pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, redus sau înlocuit conform dispozițiilor privind tratamentul sancționator al tentativei).”

[Decizia nr. 7 din 26 mai 2014 \(dosar nr.8/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea din data de 13 martie 2014 în Dosarul nr. 550/111/2014 și sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală, prin Încheierea din data de 17 martie 2014 în Dosarul nr. 252/98/2014 (833/2014), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept dacă în aplicarea legii penale mai favorabile, potrivit art. 6 din Codul penal, în cazul infracțiunilor continuate, prin sintagma „maxim special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită” se înțelege maximul pedepsei prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită sau și sporul facultativ prevăzut de aceeași lege pentru sancționarea acestei forme a unității legale de infracțiune și stabilește:

În aplicarea legii penale mai favorabile, potrivit art. 6 din Codul penal, în cazul infracțiunilor continuate, prin sintagma „maxim special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită” se înțelege maximul special prevăzut de lege pentru infracțiune, fără luarea în considerare a cauzei de majorare a pedepsei prevăzută pentru infracțiunea continuată.

[Decizia nr. 8 din 26 mai 2014 \(dosar nr.12/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Tribunalul Dolj, Secția penală, în Dosarul nr. 3.004/215/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept ce vizează aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, în sensul de a lua în considerare la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită și a circumstanțelor atenuante sau agravante reținute condamnatului și care apar valorificate în pedeapsa concretă, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă.

În aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, stabilește că la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită nu se vor lua în considerare circumstanțele atenuante sau agravante reținute condamnatului și care apar valorificate în pedeapsa concretă, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă.

[Decizia nr. 13 din 5 iunie 2014 \(dosar nr.14/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Harghita în Dosarul nr. 530/258/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând

aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu privire la hotărârile de condamnare pronunțate de un alt stat față de cetățeni români aflați în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

Dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, privitoare la legea mai favorabilă după judecarea definitivă a cauzei, sunt aplicabile și cu privire la hotărârea de condamnare pronunțată de un alt stat față de cetățenii români, dacă aceasta a fost recunoscută în procedura reglementată de Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

[Decizia nr. 14 din 16 iunie 2014 \(dosar nr.15/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Prahova - Secția penală prin Încheierea din data de 22 aprilie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 4.257/281/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă în interpretarea art. 6 alin. (1) din Codul penal în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior se reduce pedeapsa la maximumul special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, maxim ce se va reduce cu 1/3 ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoașterii vinovăției.

Stabilește că în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximumul special prevăzut de legea nouă, nu se va lua în considerare cauza specială de reducere a pedepsei prevăzută de art. 320¹ alin. (7) din Codul de procedură penală anterior, reținută condamnatului și valorificată în pedeapsa concretă.

[Decizia nr. 15 din 23 iunie 2014 \(dosar nr.16/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală, prin Încheierea de ședință din 24 februarie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 276/93/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă prevederile art. 43 alin. (5) din noul Cod penal, ce reglementează regimul sancționator al recidivei, în situația în care fapta a fost săvârșită după executarea unei pedepse aplicate printr-o condamnare anterioară, pot fi interpretate în sensul că pot fi aplicabile și persoanelor ce au fost condamnate definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni cu reținerea art. 37 lit. b) din Codul penal anterior, în situația în care pedeapsa aplicată a fost redusă în baza art. 6 din noul Cod penal.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, pentru ipoteza unei infracțiuni comise în stare de recidivă postexecutorie judecată definitiv înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, pedeapsa aplicată prin hotărârea de condamnare se va compara cu maximumul special prevăzut în legea nouă pentru infracțiunea săvârșită prin luarea în considerare a dispozițiilor art. 43 alin. (5) din Codul penal.

[Decizia nr. 3 din 16 februarie 2015 \(dosar nr.31/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Iași - Secția penală în Dosarul nr. 8.624/245/2014 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit noii legi în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, sau cea aplicabilă potrivit art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal”.

Statuează în sensul că, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, stabilirea pedepsei în baza legii noi, în cazul pluralității de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie cu revocarea suspendării condiționate, iar, potrivit Codului penal, condițiile recidivei postcondamnatorii cu privire la primul termen nu mai sunt întrunite, se determină conform art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

[Decizia nr. 12 din 6 mai 2015 \(dosar nr.857/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală prin Încheierea din data de 10 februarie 2015, în Dosarul nr. 2.635/93/2014 (4.246/2014), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă, în aplicarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, cu privire la o pedeapsă definitivă pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, pentru determinarea maximului special prevăzut de legea nouă urmează să se rețină cauza de majorare a pedepsei prevăzută de art. 309 din Codul penal, chiar dacă prejudiciul produs prin respectiva infracțiune nu depășește pragul prevăzut de art. 183 din Codul penal” și stabilește:

În interpretarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, în cazul pedepselor definitive pentru infracțiuni care au produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, determinarea maximului special prevăzut de legea nouă se realizează, chiar dacă valoarea prejudiciului este inferioară pragului valoric prevăzut de art. 183 din Codul penal, prin raportare la varianta agravată a infracțiunilor limitativ enumerate în art. 309 din Codul penal.

[Decizia nr. 13 din 18 mai 2016 \(dosar nr.1185/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați - Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea din 23 februarie 2016, dată în Dosarul nr. 4.079/121/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă, în aplicarea prevederilor art. 6 din Codul penal, în cazul unei infracțiuni în formă continuată care, potrivit legii penale noi, nu mai îndeplinește condițiile de reținere a unității infracționale continuate, ci pe cele ale unui concurs de infracțiuni, se are în vedere maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită sau pedeapsa maximă ce ar rezulta în urma aplicării dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni”.

Stabilește că, în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, în cazul unei infracțiuni în formă continuată care, potrivit legii penale noi, nu mai îndeplinește condițiile de existență ale infracțiunii continuate, ci condițiile concursului de infracțiuni, instanța se raportează la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, iar nu la pedeapsa maximă ce ar rezulta prin aplicarea dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni conform legii penale noi.

[Decizia nr. 13 din 25 aprilie 2017 \(dosar nr.620/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați – Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 4874/233/2016 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă instituția aplicării legii penale mai favorabile reglementată de art.6 din Codul penal este incidentă sau nu în situația în care legea penală mai favorabilă a intervenit după liberarea condiționată din executarea pedepsei, iar ulterior modificării legislative restul de pedeapsă rămas neexecutat a fost revocat printr-o altă hotărâre de condamnare, rămasă definitivă, prin care nu s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal”.

Stabilește că dispozițiile art. 6 din Codul penal sunt incidente în ipoteza în care legea penală mai favorabilă a intervenit după liberarea condiționată a persoanei condamnate, iar ulterior s-a dispus executarea restului de pedeapsă, printr-o nouă hotărâre definitivă de condamnare, prin care instanța nu s-a pronunțat cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei.

- art. 21

[Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015 \(dosar nr.1151/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea Militară de Apel, în Dosarul nr. 34/753/2013, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă fapta medicului, care are calitatea de funcționar public, de a primi plăți suplimentare sau donații de la pacienți, în condițiile art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, constituie sau nu o exercitare a unui drept recunoscut de lege, având ca urmare incidența dispozițiilor art. 21 alin. (1) teza I din C. pen.”

Stabilește că fapta medicului angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, care are calitatea de funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal, de a primi plăți suplimentare sau donații de la pacienți, în condițiile art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, nu constituie o exercitare a unui drept recunoscut de lege având ca urmare incidența dispozițiilor art. 21 alin. (1) teza I-a din C. pen.

- art. 37

[Decizia nr. 49 din 9 iunie 2021 \(dosar nr.860/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în Dosarul nr. 3835/308/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„1. Aplicarea art. 37 din Codul penal are ca efect desființarea sentinței penale anterioare de condamnare pentru o parte din actele materiale ce intră în cuprinsul infracțiunii continuate, iar în caz afirmativ această desființare se impune a fi făcută în integralitatea sa, atât pe latură penală, cât și pe latură civilă?

2. În aplicarea art. 37 din Codul penal termenul de supraveghere stabilit potrivit art. 92 din Codul penal se calculează de la data rămânerii definitive ale hotărârii anterioare care este desființată sau de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se pronunță o soluție cu privire la infracțiunea în întregul său?

3. Obligația referitoare la munca în folosul comunității stabilită potrivit art. 93 alin.(3) din Codul penal prin hotărârea anterioară care se desființează se deduce dintr-o eventuală obligație de aceeași natură stabilită în cauza în care se judecă infracțiunea în integralitatea sa?”

- art. 39

[Decizia nr. 20 din 7 iulie 2020 \(dosar nr.1060/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția I Penală București în dosarul nr. 792/1748/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. c) din Codul penal cu privire la calculul

pedepsei amenzii în caz de concurs de infracțiuni, în situația în care suma corespunzătoare unei zile-amendă stabilită pentru fiecare infracțiune concurentă este diferită”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. c) din Codul penal, în caz de concurs de infracțiuni, în ipoteza în care suma corespunzătoare unei zile-amendă stabilită pentru infracțiunile concurente este diferită, pedeapsa rezultantă se determină astfel:

- se cumulează pedeapsa amenzii cea mai grea cu sporul de o treime din totalul celorlalte amenzi stabilite;

- se determină numărul de zile-amendă, prin cumularea numărului cel mai mare al zilelor-amendă stabilite pentru o infracțiune cu sporul de o treime din totalul zilelor-amendă corespunzătoare celorlalte amenzi;

- se stabilește suma corespunzătoare unei zile-amendă, prin împărțirea cuantumului pedepsei rezultante a amenzii la numărul de zile-amendă rezultante.

[Decizia nr. 22 din 9 iulie 2020 \(dosar nr.856/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a-II-a Penală, în dosarul nr.12265/299/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „În cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică: 1) Aplicarea întâi a regulilor recidivei postcondamnatorii cu privire la pedepsele stabilite pentru infracțiunile (B) și (C), rezultanta fiind ulterior contopită, potrivit regulilor concursului de infracțiuni, cu pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (A), concurentă atât cu infracțiunea (B), cât și cu infracțiunea (C) ? sau 2) Aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicabile ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C), considerând că intervenția recidivei duce la ruperea concurenței dintre infracțiunile (A) și (C)?”

Stabilește că, în cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior regulile recidivei post condamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C).

- art. 40

[Decizia nr. 17 din 17 martie 2021 \(dosar nr.156/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția penală, în dosarul nr. 19809/197/2018*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea art. 40 alin. (1) din Codul penal, instanța investită cu judecarea unei cauze este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecății cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente, în situația particulară în care, în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea 187/2012, s-ar ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă având o durată mai mare decât cea care ar rezulta în cazul executării succesive a tuturor mandatelor de executare emise pe numele acestuia?”

- art. 41

Decizia nr. 7 din 15 martie 2017 (dosar nr.1/1/2017) click pentru vizualizare pe site

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, în dosarul nr.54/244/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă, în aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea stării de recidivă postexecutorie se are în vedere ca prim termen al recidivei, pedeapsa stabilită prin cumul, potrivit art. 83 din Codul penal din 1969 (art. 96 raportat la art. 43 din Codul penal) sau pedepsele componente ale pluralității de infracțiuni constatate.”

În aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea stării de recidivă postexecutorie se are în vedere, ca prim termen al recidivei, pedeapsa stabilită prin cumul, potrivit art. 83 din Codul penal anterior (art. 96 raportat la art. 43 din Codul penal).

Decizia nr. 68 din 25 octombrie 2022 (dosar nr.1422/1/2022) click pentru vizualizare pe site

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara – Secția penală prin care solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„I. În cazul în care o infracțiune (A) (nejudecată) este concurentă atât cu infracțiunea (B) ce reprezintă primul termen, cât și cu infracțiunea (C) ce reprezintă al doilea termen al unei recidive postexecutorii, iar până la judecata definitivă a infracțiunii (A), pedeapsa pentru infracțiunea (B) este integral executată; operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică:

I.1 Aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicabile ulterior regulile recidivei postcondamnatorii, la contopirea acestei pedepse rezultante cu pedeapsa (C) (dacă în urma contopirii pedepselor din concurs o astfel de recidivă se naște); considerând că intervenția recidivei duce la ruperea concurenței dintre infracțiunile (A) și (C), fiind irelevant executarea integrală a pedepsei aplicate pentru infracțiunea (B) sau

I.2. Aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A), și (C), fără a se scădea ulterior ce s-a executat din pedeapsa (B) sau

I.3. Aplicarea regulilor concursului de infracțiuni pentru pedepsele stabilite cu privire la infracțiunile (A), (B) și (C), urmând ca mai apoi să se deducă perioadele pedepselor executate din structura pedepsei rezultante.

În ipoteza contopirii pedepselor conform variantei I.1, natura recidivei (recidivă postexecutorie) reținută cu titlu de autoritate de lucru judecat la infracțiunea (C) se păstrează, cu consecința păstrării încadrării și a pedepsei urmând ca doar tratamentul sancționator specific recidivei postcondamnatorii să fie aplicat în concret în operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante pentru infracțiunile (A), (B) și (C); sau se impune modificarea încadrării juridice a infracțiunii (C), cu posibilitatea de modificare a pedepsei aplicate pentru această infracțiune; demers ce se realizează de instanța ce judecă infracțiunea (A).”

- art. 43

Decizia nr. 14 din 12 iunie 2019 (dosar nr.1086/1/2019) click pentru vizualizare pe site

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara - Secția penală în dosarul nr. 31874/325/2017 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile, numai în ceea ce privește dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată

sau executată parțial sau sunt aplicabile și în ipoteza în care una dintre ele este în concurs și cu cea care atrage starea de recidivă.”

Stabilește că, dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, acestea nefiind aplicabile în ipoteza în care una dintre infracțiuni este în concurs și cu cea care constituie primul termen al recidivei.

[Decizia nr. 16 din 16 iunie 2020 \(dosar nr.964/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a Penală în dosarul nr. 24247/3/2019, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la următoarea chestiune de drept:

„Dacă în aplicarea art. 43 alin. (1) din Codul penal, în cazul unor condamnări multiple, verificarea îndeplinirii condiției referitoare la împlinirea termenului de reabilitare se face în raport de dispozițiile art. 167 alin. (5) din Codul penal sau în raport de fiecare condamnare în parte pentru a stabili dacă sunt îndeplinite condițiile de existență ale recidivei postexecutorii.”

[Decizia nr. 69 din 3 noiembrie 2020 \(dosar nr.2413/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Brăila, în dosarul nr. 2682/196/2020, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„în ipoteza în care un inculpat major a fost condamnat după data de 01.02.2014 prin 3 sentințe astfel:

- prima, în ordine cronologică, constituie primul termen al recidivei postexecutorii față de a doua sentință;
- a doua pedeapsă se află în stare de recidivă postexecutorie cu prima sentință și în concurs cu cea de a treia sentință;
- a treia sentință, în ordine cronologică, cuprinzând o pedeapsă pentru o infracțiune care a fost săvârșită anterior rămânerii definitive a primei sentințe și un rest dintr-o măsură educativă.

Care este mecanismul de contopire a pedepselor ?”.

- art. 44

[Decizia nr. 8 din 10 martie 2020 \(dosar nr.3422/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, în dosarul nr.215/230/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Codul penal, în cazul săvârșirii mai multor fapte concurente, în stare de pluralitate intermediară, în sensul de a se stabili: a) dacă se aplică doar regulile concursului de infracțiuni (primul termen al pluralității intermediare fiind tratat ca un termen al concursului de infracțiuni, contopindu-se nedistinct toate pedepsele aplicate conform art. 39 din Codul penal); b) dacă se dă mai întâi eficiență sancționării concursului de infracțiuni și apoi sancționării pluralității intermediare (aceasta presupune contopirea pedepselor stabilite pentru infracțiunile concurente și apoi contopirea pedepsei rezultante cu pedeapsa anterioară, conform dispozițiilor de la pluralitatea intermediară); c) dacă se dă mai întâi eficiență sancționării pluralității intermediare și apoi sancționării concursului de infracțiuni (aceasta presupune contopirea pedepsei anterioare cu fiecare dintre pedepsele aplicate pentru infracțiunile

concurente, iar apoi pedepsele rezultante parțiale să fie contopite între ele, conform dispozițiilor de la concursul de infracțiuni).

- art. 83

[Decizia nr. 24 din 19 septembrie 2017 \(dosar nr.1785/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov, Secția Penală, în dosarul nr.14607/197/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: ”Dacă, în raport cu dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. b) din Codul penal și art. 88 alin. (3) din Codul penal, în ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse este obligatorie dispunerea condamnării pentru noua infracțiune ori se poate dispune din nou amânarea aplicării pedepsei pentru aceasta, fără revocarea amânării aplicării pedepsei anterioare”.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. b) din Codul penal și art. 88 alin. 3 din Codul penal stabilește că:

În ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse, atât pronunțarea soluției de condamnare pentru noua infracțiune, cât și revocarea amânării aplicării pedepsei anterioare sunt obligatorii.

[Decizia nr. 27 din 12 decembrie 2017 \(dosar nr.2683/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr.1710/295/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

- dacă manifestarea acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității de către inculpat, prev. la art. 83 alin. (1) lit. c) din Codul penal reprezintă o condiție imperativă pentru a se putea reține ca fiind îndeplinite condițiile prev. de art.83 din Codul penal pentru amânarea aplicării pedepsei în situația în care inculpatul nu se prezintă la judecată pentru a-și exprima acordul de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, iar instanța apreciază că nu se impune stabilirea obligației prevăzute de art. 85 alin. (2) lit. b) din Codul penal respectiv stabilirea obligației de a presta muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă între 30 și 60 de zile;

- dacă manifestarea acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității de către inculpat, prev. la art. 83 alin. (1) lit. c) din Codul penal reprezintă o condiție imperativă pentru a se putea reține ca fiind îndeplinite condițiile prev. de art. 83 din Codul penal pentru amânarea aplicării pedepsei în situația în care inculpatul cu ocazia audierii arată că nu își dă acordul de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, iar instanța apreciază că nu se impune stabilirea obligației prevăzute de art. 85 alin. (2) lit. b) din Codul penal, respectiv stabilirea obligației de a presta muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă între 30 și 60 de zile.

- art. 85

[Decizia nr. 71 din 23 octombrie 2023 \(dosar nr.1519/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea Militară de Apel București, în dosarul nr. 1/751/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 85 alin. (2) lit. g) din Codul penal, instanța poate impune persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei să execute obligația de a nu

conduce anumite vehicule stabilite de instanță, pe o perioadă mai mică decât durata termenului de supraveghere, prevăzut la art. 84 din Codul penal” și stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 85 alin. (2) lit. g) din Codul penal, instanța nu poate impune persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei să execute obligația de a nu conduce anumite vehicule stabilite de instanță, pe o perioadă mai mică decât durata termenului de supraveghere prevăzut de art. 84 din Codul penal.

- art. 89

[Decizia nr. 30 din 25 mai 2022 \(dosar nr.664/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj, Secția penală prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în înțelesul art. 89 alin. (1) din Codul penal, este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei, în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei.”

- art. 92

[Decizia nr. 13 din 7 mai 2019 \(dosar nr.577/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea Curții de Apel București, Secția I penală, în dosarul nr.2225/330/2018, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „În cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art.92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care anterior s-a dispus amânarea aplicării pedepsei sau de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante?”

Stabilește că în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispozițiilor art.92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante.

- art. 96

[Decizia nr. 11 din 5 mai 2016 \(dosar nr.1104/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 4.493/311/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă „în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care potrivit Codului penal anterior a fost aplicată printr-o hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 86¹ din Codul penal anterior și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este considerată legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei rezultante în urma revocării suspendării sub supraveghere se realizează potrivit dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 86⁴ alin. (1) din Codul penal anterior sau conform art. 96 alin. (4) și (5) din Codul penal actual.”

Stabilește că, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care potrivit Codului penal anterior a fost aplicată printr-o hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei potrivit art. 86¹ din Codul penal anterior și o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este considerată legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei rezultante în urma revocării suspendării sub supraveghere se realizează conform art. 96 alin. (4) și (5) din Codul penal.

Decizia nr. 12 din 7 mai 2019 (dosar nr.404/1/2019) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală prin încheierea de ședință din data de 07 ianuarie 2019 pronunțată în dosarul nr. 5780/202/2017 (2031/2018) prin care se solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, inclusiv sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, indiferent de felul pedepsei aplicate pentru infracțiunea săvârșită în cursul termenului de încercare, și în cazul în care suspendarea condiționată a executării pedepsei a fost dispusă după intrarea în vigoare a Codului penal actual, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile”.

Stabilește că, indiferent de felul pedepsei aplicate pentru infracțiunea săvârșită în cursul termenului de încercare, regimul suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza art. 81 din Codul penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile, printr-o hotărâre pronunțată după 01 februarie 2014, se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal actual, inclusiv sub aspectul revocării sau anularii acesteia, fiind cel prevăzut de Codul penal din 1969.

- art. 104

Decizia nr. 14 din 18 mai 2016 (dosar nr.1317/1/2016) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dâmbovița - Secția penală prin Încheierea de ședință din data de 11 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.427/262/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. În cazul intervenirii liberării condiționate din executarea unei pedepse privative de libertate, acordată potrivit dispozițiilor art. 59 și următoarele din Codul penal anterior, dar după 1 februarie 2014, comiterea unei noi infracțiuni în interiorul restului rămas neexecutat din pedeapsă ar duce la aplicarea art. 61 din Codul penal anterior sau a art. 104 alin. (2) din Codul penal.

2. În cazul în care Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că în cazul intervenirii liberării condiționate din executarea unei pedepse privative de libertate, acordată potrivit dispozițiilor art. 59 și următoarele din Codul penal anterior, dar după 1 februarie 2014, comiterea unei noi infracțiuni în interiorul restului rămas neexecutat din pedeapsă ar duce la aplicarea art. 61 din Codul penal anterior, care este relevanța într-o situație precum cea de față, în cadrul soluționării unei cereri ulterioare întemeiate potrivit art. 585 din Codul de procedură penală, a faptului că printr-o hotărâre anterioară aplicabilă persoanei condamnate s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 104 alin. (2) din Codul penal, iar nu ale art. 61 din Codul penal anterior.

3. În aplicarea art. 585 din Codul de procedură penală unei situații precum cea în speță, a unei persoane condamnate definitiv în anul 2013 pentru 4 infracțiuni comise în perioada 2009-2011, în anul 2015 pentru 4 infracțiuni comise în anul 2011 și anterior, în anul 2015 pentru 2 infracțiuni comise la 14 iulie 2014 în concurs cu cele imediat anterior menționate, dar în recidivă postcondamnatorie față de primele, după liberarea condiționată din executarea pedepsei pentru acestea survenită la 21 mai 2014, cu

rest rămas neexecutat de 475 de zile închisoare, care este ordinea și legea penală aplicabilă operațiunilor necesare modificării pedepsei potrivit instituțiilor potențial aplicabile în cauză - concurs de infracțiuni, recidivă și revocare beneficiu liberare condiționată, atât din perspectiva aplicării sau neaplicării autorității de lucru judecat a unei sentințe anterioare cu consecința cumulării restului rămas neexecutat de 475 de zile unei pedepse intermediare potrivit art. 104 alin. (2) din Codul penal.

- art. 105

[Decizia nr. 10 din 28 aprilie 2020 \(dosar nr.76/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj– Secția penală și de minori, în dosarul nr. 1241/242/2017 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. 1 din Codul penal, sintagma: «dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării» vizează strict situația faptelor săvârșite anterior liberării condiționate și descoperite după acordarea liberării condiționate, respectiv pe parcursul termenului de supraveghere sau vizează și situația faptelor săvârșite și descoperite anterior liberării condiționate”.

Stabilește că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. 1 din Codul penal, sintagma ”dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării” vizează atât situația infracțiunilor săvârșite anterior liberării condiționate și descoperite după acordarea liberării condiționate, până la împlinirea termenului de supraveghere, cât și situația infracțiunilor săvârșite anterior liberării condiționate și descoperite anterior liberării condiționate.

[Decizia nr. 19 din 20 martie 2023 \(dosar nr.2413/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori, în dosarul nr. 1014/112/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport de pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță în urma operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecării și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate”.

- art. 124

[Decizia nr. 17 din 19 iunie 2020 \(dosar nr.838/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 678/40/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „În aplicarea dispozițiilor art. 124 alin. (3) din Codul penal, în cazul înlocuirii măsurii educative a internării într-un centru educativ cu măsura internării într-un centru de detenție, fiind incidentă ipoteza concursului de infracțiuni, se scade din durata măsurii educative a internării într-un centru de detenție perioada executării măsurii educative a internării într-un centru educativ?”

Stabilește că, în aplicarea dispozițiilor art. 124 alin. (3) din Codul penal, în cazul înlocuirii măsurii educative a internării într-un centru educativ cu măsura internării într-un centru de detenție, fiind incidentă ipoteza concursului de infracțiuni, se scade din durata măsurii educative a internării într-un centru de detenție perioada executării măsurii educative a internării într-un centru educativ.

- art. 125

[Decizia nr. 39 din 9 iunie 2022 \(dosar nr.854/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin care solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În situația în care un minor, căruia i s-a aplicat anterior o măsură educativă privativă de libertate, fiind judecat în baza procedurii recunoașterii învinuirii, este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, tot conform procedurii simplificate, determinarea limitelor în care se prelungește măsura educativă privativă de libertate se face prin raportare la prevederile art. 396 alin. (10) teza finală din Codul de procedură penală sau la prevederile art. 125 alin. (2) din Codul penal.”

- art. 129

[Decizia nr. 2 din 26 ianuarie 2016 \(dosar nr.4116/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori - în Dosarul nr. 44.339/215/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă, în cazul în care, un inculpat minor săvârșește, în timpul minorității, un concurs de infracțiuni, fiind ulterior trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor din cadrul concursului de infracțiuni, prin rechizitorii distincte, iar pentru una dintre infracțiuni i s-a aplicat o măsură educativă neprivativă de libertate, pe care a executat-o integral înainte de a fi trimis în judecată și pentru săvârșirea celorlalte infracțiuni din cadrul concursului, în momentul în care i se aplică o măsură educativă pentru toate infracțiunile din cadrul concursului de infracțiuni, conform art. 129 alin. (1) din Codul penal, durata măsurii educative deja executate se scade din durata noii măsuri educative aplicate pentru întreg concursul de infracțiuni sau se va dispune executarea integrală a noii măsuri educative aplicate pentru concursul de infracțiuni, atât în cazul aplicării unei măsuri educative neprivative de libertate, cât și în cazul aplicării unei măsuri educative privative de libertate.”

Stabilește că, în ipoteza infracțiunilor concurente săvârșite în timpul minorității, judecate separat, durata măsurii educative neprivative de libertate, dispusă pentru o infracțiune concurentă și executată, nu se scade din durata măsurii educative neprivative sau privative de libertate, dar va fi avută în vedere la alegerea și stabilirea sancțiunii conform art. 129 alin. (1) din Codul penal.

[Decizia nr. 1 din 13 ianuarie 2016 \(dosar nr.4039/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală în Dosarul nr. 4.039/1/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă întreprinderea individuală, persoană juridică fără personalitate juridică, poate fi subiect activ al unei infracțiuni săvârșite în realizarea obiectului de activitate”.

Stabilește că întreprinderea individuală, formă de activitate economică organizată de întreprinzătorul persoană fizică în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/2008,

nu are calitatea de persoană juridică și, prin urmare, nu poate răspunde penal în condițiile prevăzute de art. 135 din Codul penal.

- art. 135

[Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 \(dosar nr. 2545/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția penală prin încheierea de ședință de la data de 16 noiembrie 2022, pronunțată în dosarul nr. 1802/62/2019, prin care solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept în materie penală:

„Dacă unitatea militară – spital militar este autoritate publică sau instituție publică, iar în cazul în care este instituție publică, dacă o instituție publică – unitate miliară – poate fi subiect activ în calitate de autor al unor infracțiuni de serviciu și de corupție, respectiv infracțiunea de luare de mită, prevăzută de dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal și abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal, infracțiuni care prevăd subiect activ nemijlocit calificat, funcționar sau funcționar public.”, și stabilește că:

Spitalul miliar este instituție publică în sensul art. 135 din Codul penal, iar aceasta nu poate fi autor al infracțiunilor de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul Penal și abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal.

- art. 154

[Decizia nr. 75 din 4 noiembrie 2021 \(dosar nr.2439/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Suceava- Secția penală și pentru cauze cu minori, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept:

„Dacă, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 (forma anterioară datei de 01 februarie 2014), termenul de prescripție a răspunderii penale se stabilește în raport de limita maximă a pedepsei prevăzută de acest text de lege, respectiv 20 de ani, sau în funcție de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional, în considerarea, relativ la sintagma „pedeapsă prevăzută de lege”, a dispozițiilor alineatului (2) al art. 7 din Legea nr. 39/2003 (forma anterioară)”.

Stabilește că în cazul infracțiunii prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 (forma anterioară datei de 01 februarie 2014), termenul de prescripție a răspunderii penale se calculează în raport de limita maximă a pedepsei prevăzute de acest text de lege, respectiv 20 de ani, indiferent de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional.

- art. 155

[Decizia nr. 5 din 21 martie 2019 \(dosar nr.41/1/2019 și dosar nr.73/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

I. Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr.18348/212/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: 1) „Dacă, în interpretarea art.155 alin.1 din Codul penal, cauza de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale constând în îndeplinirea unor acte de procedură în cauză își produce efectele numai în cazul oricărui act de procedură care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal”. 2) „Dacă actele de procedură îndeplinite anterior publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 297/26.04.2018 a Curții Constituționale, cu respectarea art.155 alin.1 din Codul penal, în forma în vigoare la data efectuării lor, au condus la întreruperea cursului prescripției răspunderii penale în cauzele aflate pe rol”.

II. Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj - Secția penală și de minori în dosarul nr. 8402/211/2016/a2 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: 1) „Dacă termenul de prescripție se întrerupe prin actele de procedură comunicate inculpatului sau acesta nu se mai întrerupe, nefiind legiferat în prezent prin ce acte se întrerupe cursul termenului prescripției”. 2) „Dacă actele de întrerupere a cursului termenului prescripției răspunderii penale îndeplinite sub imperiul Codului penal anterior sau al Noului Cod penal până la data publicării Deciziei C.C.R. nr.297/2018 își produc efectele și ulterior acestei decizii”.

[Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 \(în dosarul nr.1341/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizările formulate de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală în dosarele nr. 1341/1/2022 (pct. I. 1), nr. 1344/1/2022 (pct. IV.1.1), nr. 1346/1/2022 (pct. IV.2.1), nr. 1348/1/2022 (pct. IV.3.1), nr. 1396/1/2022 (pct. IV.4) și nr. 1495/1/2022 (pct. IV.10.2), respectiv Curtea de Apel Brașov, Secția penală, în dosarul nr. 1465/1/2022 (pct. IV.7. 1) prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: „Dacă normele care reglementează efectul întreruptiv de prescripție al actelor de procedură sunt norme de drept substanțial susceptibile de a fi aplicate ca lege penală mai favorabilă sau norme de drept procesual supuse principiului *tempus regit actum*” și „Dacă în aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b) C.proc.pen., astfel cum au fost interpretare prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii” și stabilește următoarele:

Normele referitoare la întreruperea cursului prescripției sunt norme de drept penal material (substanțial) supuse din perspectiva aplicării lor în timp principiului activității legii penale prevăzut de art. 3 din Codul penal, cu excepția dispozițiilor mai favorabile, potrivit principiului *mitior lex* prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție și art. 5 din Codul penal.

Instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, nu poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii.

Respinge ca inadmisibile sesizările formulate în următoarele dosare:

– Dosarele nr. 1344/1/2022 (pct. IV.1.2), 1346/1/2022 (pct. IV.2.2) și 1348/1/2022 (pct. IV.3.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă art. 155 alin. (1) din Codul penal, în forma în vigoare în perioada 26.06.2018 – 30.05.2022, este susceptibil de a fi aplicat ca lege penală mai favorabilă;

– Dosarul nr. 1415/1/2022 (pct. IV.5.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă în temeiul principiului „tempus regit actum” pentru infracțiunile comise anterior datei de 25 iunie 2018 pot fi incidente dispozițiile art. 155 alin.1 Cod penal și dacă în temeiul aceluiași principiu, odată cu intrarea în vigoare a dispozițiilor OUG nr. 71/2022 devin incidente dispozițiile art. 155 alin.1 Cod penal și pentru infracțiunile presupus comise anterior aceste date;

– Dosarul nr. 1446/1/2022 (pct. IV.6) vizând lămurirea chestiunii de drept: a) Dacă lipsa din fondul activ al legislației a cazurilor care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale în perioada 2018-2022, conform deciziilor nr. 297/2018 și 358/2022 ale CCR, determină incidența disp. art. 5 C.p.; b) Dacă pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 25.06.2018 este aplicabilă doar prescripția generală, fără luarea în considerare a cauzelor de întrerupere intervenite anterior acestei date, sau se aplică prescripția specială, cu luarea în considerare a cauzelor de întrerupere a termenului de prescripție care au intervenit anterior datei de 25.06.2018 și ulterior datei de 30.05.2022;

– Dosarul nr. 1465/1/2022 (pct. IV.7.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dispozițiile art. 155 alin. 1 C.proc.pen. se interpretează în sensul că își mențin efectul întreruptiv de prescripție produs în forma anterioară Deciziei Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018;

– Dosarul nr. 1490/1/2022 (pct. IV.8) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei activități infracționale consumate sub imperiul Codului penal anterior, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a Noului Cod penal dar până la pronunțarea deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, comunicarea, potrivit art.344 Cod procedura penală a copiei certificate a rechizitoriului precum și a încheierii pronunțată de judecătorul de cameră preliminară în conformitate cu art. 346 alin. (1) și (2) Cod procedură penală constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1492/1/2022 (pct. IV.9) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Codului penal în vigoare, audierea în calitate de inculpat efectuată de procuror anterior deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, reprezintă un act de procedură întreruptiv a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1495/1/2022 (pct. IV.10.1) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă un act de procedură efectuat conform dispozițiilor procedurale și a art. 155 alin. 1 din Codul penal, în forma în vigoare la data efectuării actului de procedură, a produs în mod definitiv efectul de întrerupere al termenului de prescripție a răspunderii penale sau acest efect poate fi înlăturat ca urmare a aplicării principiului aplicării legii penale mai favorabile inculpatului, în cazul în care conținutul art. 155 alin. 1 din Codul penal s-a modificat ulterior efectuării actului de procedură;

– Dosarul nr. 1506/1/2022 (pct. IV.11) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni consumate sub imperiul Codului penal în vigoare, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis anterior pronunțării deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, comunicarea, potrivit art.344 Cod procedura penală a copiei certificate a rechizitoriului precum și a încheierii pronunțată de judecătorul de cameră preliminară în conformitate cu art. 346 alin. (1) și (2) Cod procedură penală constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1554/1/2022 (pct. IV.12) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă inexistența în legislație a cazurilor care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale, în perioada 2018-2022 (25.06.2018- 30.05.2022), conform deciziilor nr. 297/2018 și 358/2022 ale CCR, determină incidența dispoz. art. 5 Cp; Dacă pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 25.06.2018, este aplicabilă doar prescripția generală, fără luarea în considerare a cauzelor de întrerupere intervenite anterior acestei

date sau se aplică prescripția specială, cu luarea în considerare a cauzelor de întrerupere a termenului de prescripție care au intervenit anterior datei de 25.06.2018 și ulterior datei de 30.05.2022;

– Dosarul nr. 1576/1/2022 (pct. IV.13) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Noului Cod penal cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din data de 25 iunie 2018, procesul verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect și audierea în calitate de suspect, anterior intrării în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, reprezintă acte de procedură întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1577/1/2022 (pct. IV.14) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Noului Cod penal cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, încheierea de admitere a plângerii și de desființare a ordonanței procurorului cu consecința trimiterii cauzei pentru completarea urmăririi penale pronunțată de judecătorul de cameră preliminară anterior intrării în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018 reprezintă un act de procedură întreruptiv a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1578/1/2022 (pct. IV.15) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei activități infracționale consumate sub imperiul Codului penal anterior, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a Noului Cod penal dar până la pronunțarea deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, procesul verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect, audierea în calitate de suspect și comunicarea, potrivit art. 344 Cod procedura penală, a copieii certificate a rechizitoriului constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1415/1/2022 (pct. IV.5.1) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă în determinarea legii mai favorabile conform art.5 Cod penal cu trimitere la deciziile nr. 297/26.04.2018 și nr. 258/26.05.2022 ale Curții Constituționale, dispozițiile art. 154 alin.1 Cod penal prin raportare la prevederile art. 16 alin.1 lit.f Cod procedură penală pot fi aplicate independent de prevederile art. 155 alin.1 Cod penal pentru infracțiunile săvârșite până în data de 9 iunie 2022 și dacă aceste decizii ale Curții Constituționale devin inaplicabile în această materie în ceea ce privește infracțiunile care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene;

– Dosarul nr. 1604/1/2022 (pct. IV.16) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă normele care reglementează efectul întreruptiv de prescripție al actelor de procedură, conform art. 155 alin. 1 Cod penal, sunt norme de drept substanțial susceptibile de a fi aplicate ca lege penală mai favorabilă, aplicarea acestora potrivit art. 5 Cod penal se face indiferent de obiectul infracțiunii sau, în ce privește infracțiunile care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene, se impune efectuarea unei analize specifice cu privire la necesitatea de a lăsa (sau nu) neaplicate aceste dispoziții în raport de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene dezvoltate în baza art. 325 din TFUE, precum și a Hotărârii din data de 21.12.2021 în cauzele conexate C-357/19 Euro Box Promotion și alții, C-379/19DNA-Serviciul Teritorial Oradea, C-547/19 Asociația Forumul Judecătorilor din România , C-811/19 FQ și alții și C-840/19 NC.

[Decizia nr. 37 din 17 iunie 2024 \(dosar nr. 681/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Instanțele de judecată sunt obligate să lase neaplicată dezlegarea chestiunii de drept privitoare la aplicarea principiului mitior lex în materia întreruperii cursului prescripției, dată prin Decizia nr. 67/2022

a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în limitele rezultate din hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în 24 iulie 2023 în cauza C-107/23 PPU? și stabilește că:

1. Instanțele de judecată nu pot lăsa neaplicată dezlegarea chestiunii de drept privitoare la aplicarea principiului mitior lex în materia întreruperii cursului prescripției răspunderii penale, dată prin Decizia nr. 67/2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în limitele rezultate din hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în 24 iulie 2023 în cauza C-107/23 PPU (limite prevăzute în dispozitivul hotărârii la pct.1 teza a II-a).

2. Dezlegarea dată prin Decizia nr. 67/2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție- Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală se va aplica în condițiile stabilite de aceasta, și actelor de procedură efectuate înainte de 25 iunie 2018, data publicării Deciziei nr. 297/2018 a Curții Constituționale.

- art. 155 alin. (1), (4) și (5)

[Decizia nr. 391 din 27 octombrie 2025 \(dosar nr. 1669/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov, Secția penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. *În cazul redeschiderii procesului penal, în aplicarea prevederilor art. 155 alin. (4) din Codul penal, la calculul termenului special de prescripție a răspunderii penale, se ia în considerare și perioada cuprinsă între data rămânerii definitive a hotărârii inițiale de condamnare și data redeschiderii procesului penal?*

2. *În cazul aplicării art. 5 din Codul penal privind legea penală mai favorabilă, prin prisma declarării ca neconstituționale a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal prin deciziile nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale, ulterior redeschiderii procesului penal curge un nou termen general de prescripție conform art. 155 alin. (5) din Codul penal, chiar dacă acest termen era împlinit anterior rămânerii definitive a condamnării inițiale? „*

și stabilește că:

1. **În cazul redeschiderii procesului penal, în aplicarea art. 155 alin. (4) din Codul penal, la calculul termenului de prescripție a răspunderii penale nu se ia în considerare și perioada cuprinsă între data rămânerii definitive a hotărârii inițiale de condamnare și data redeschiderii procesului penal.**

2. **Ulterior redeschiderii procesului penal nu mai curge un nou termen de prescripție generală conform art. 155 alin. (5) din Codul penal, dacă acest termen era împlinit anterior rămânerii definitive a condamnării inițiale, în aplicarea art. 5 din Codul penal privind legea penală mai favorabilă, prin prisma declarării ca neconstituționale a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal prin deciziile nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale.**

- art. 156

[Decizia nr. 12 din 23 februarie 2022 \(dosar nr.3090/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală, în dosarul nr. 29254/94/2020, prin care se solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Decretul Președintelui României nr. 195 din 16 martie 2020, privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.212 din 16 martie 2020,

aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 3 din 19 martie 2020, pentru încuviințarea măsurii adoptate de Președintele României privind instituirea stării de urgență pe întreg teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 19 martie 2020 și Decretul Președintelui României nr. 240 din 14 aprilie 2020, privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 14 aprilie 2020, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 4 din 16 aprilie 2020, pentru încuviințarea măsurii adoptate de Președintele României privind prelungirea stării de urgență pe întreg teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 16 aprilie 2020, constituie cauze de suspendare a prescripției răspunderii penale în condițiile art.156 din Codul penal.

- art. 158

[Decizia nr. 30 din 3 iunie 2024 \(dosar nr. 400/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția penală prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în cazul infracțiunilor pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate sau din oficiu, iar persoana vătămată a depus deja o asemenea plângere, acțiunea penală mai poate fi pusă în mișcare din oficiu?” și stabilește că:

În cazul infracțiunilor pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate sau din oficiu, iar persoana vătămată a depus deja o asemenea plângere, acțiunea penală trebuie considerată ca fiind pusă în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate așa încât retragerea plângerii prealabile poate interveni conform art.158 alin. (1) din Codul penal.

- art. 175

[Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014 \(dosar nr.22/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.373/95/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea rezolvării de principiu a modalității de interpretare a dispozițiilor art. 175 alin. (1) și (2) din Codul penal privind funcționarii publici, respectiv dacă expertul tehnic judiciar este funcționar public în sensul alin. (1) ori alin. (2).

Stabilește că expertul tehnic judiciar este funcționar public în conformitate cu dispozițiile art. 175 alin. (2) teza întâi din Codul penal.

[Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 \(dosar nr.28/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în Dosarul nr. 7.932/102/2012, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea rezolvării de principiu a modalității de interpretare a dispozițiilor art. 175 din Codul penal, respectiv dacă medicul chirurg angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzute de dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria

funcționarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal sau în categoria funcționarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (2) din Codul penal.

Stabilește că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

[Decizia nr. 4 din 10 februarie 2016 \(dosar nr.4455/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția penală, cauze minori și familie în Dosarul nr. 2.925/110/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui astfel de cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (2) din Codul penal de la 1969 sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Noul cod penal.”

[Decizia nr. 5 din 28 februarie 2017 \(dosar nr.4087/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 4318/118/2015 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Este funcționar public în sensul art. 175 alin. (1) lit. b teza a II-a din Codul penal sau este considerată funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Codul penal, persoana fizică acționând în calitate de medic șef de secție la un spital public, prevăzut de art. 163 din Legea nr. 95/2006, în baza unui contract de administrare prevăzut de art. 185 alin. (5) din Legea nr. 95/2006, fără a avea încheiat în același timp un contract individual de muncă, distinct, pe o perioadă nedeterminată cu respectivul spital public, în ceea ce privește activitatea de medic curant în cadrul secției pe care o conduce.

[Decizia nr. 8 din 15 martie 2017 \(dosar nr.129/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția I Penală, în dosarul nr.2056/116/2015 (3486/2016), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă în sensul legii penale, profesorul din învățământul preuniversitar de stat este funcționar public în accepțiunea art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II- a din Codul penal sau în accepțiunea art. 175 alin. (2) din Codul penal”.

Stabilește că profesorul din învățământul preuniversitar de stat are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II- a din Codul penal.

[Decizia nr. 18 din 30 mai 2017 \(dosar nr.977/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București Secția I penală, în dosarul nr.61261/3/2010, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă în sensul legii penale, funcționarul bancar, angajat al unei societăți bancare cu capital integral privat, autorizată și aflată sub supravegherea Băncii Naționale a României, este funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal și, în consecință, stabilește că:

În sensul legii penale, funcționarul bancar, angajat al unei societăți bancare cu capital integral privat, autorizată și aflată sub supravegherea Băncii Naționale a României, este funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal.

Decizia nr. 22 din 14 septembrie 2017 (dosar nr.1538/1/2017) click pentru vizualizare pe site

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr. 7778/62/2013, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept:

„a) Dacă angajații unei persoane juridice de drept privat – societate cu activitate financiar bancară cu capital de stat au calitatea de funcționari publici potrivit art. 147 alin. (1) din Codul penal de la 1969.

b) Dacă persoana juridică de drept privat – societate cu activitate financiar bancară cu capital de stat este o unitate la care se referă art. 145 din Codul penal de la 1969.”

Decizia nr. 13 din 7 mai 2020 (dosar nr.481/1/2020) click pentru vizualizare pe site

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în dosarul nr. 4233/109/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă întreprinzătorul titular al unei întreprinderi individuale reprezintă în sensul prevăzut de art. 308 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal, persoană care exercită permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal, respectiv în cadrul unei întreprinderi individuale ce exercită un serviciu de interes public, care este supusă controlului ori supravegherii autorităților publice cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public” și stabilește că:

Întreprinzătorul titular al unei întreprinderi individuale nu are, în sensul dispozițiilor 308 alin. (1) din Codul penal, calitatea de persoană care exercită permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal, în raporturile cu întreprinderea individuală.

În cazul în care întreprinzătorul titular al unei întreprinderi individuale exercită un serviciu de interes public care este supus controlului ori supravegherii autorităților publice cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public, acesta are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal.

Decizia nr. 37 din 8 iunie 2022 (dosar nr.584/1/2022) click pentru vizualizare pe site

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov, Secția penală prin încheierea de ședință din 11 martie 2022, pronunțată în dosarul nr. 6067/62/2016, și stabilește că:

„Persoana care deține o funcție de conducere în cadrul unui partid politic are calitatea de funcționar public potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) din Codul penal de la 1968.

Persoana care deține o funcție de conducere în cadrul unui partid politic nu are calitatea de funcționar public potrivit dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a și ale art. 175 alin. (2) din Codul penal.”

- art. 189

Decizia nr. 17 din 11 octombrie 2018 (dosar nr.2018/1/2018) click pentru vizualizare pe site

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția penală în dosarul nr. 6533/107/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal prin raportare la dispozițiile art. 169 din Codul penal, intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentativă la infracțiunea de omor”.

Stabilește că în interpretarea art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal și a art. 169 alin. (1) din Codul penal, în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor, reabilitarea ori împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana condamnată definitiv care a comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor nu împiedică reținerea elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

- art. 196

[Decizia nr. 4 din 4 martie 2015 \(dosar nr.97/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția I penală în Dosarul nr. 14.993/302/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept respectiv:

„Dacă infracțiunea de vătămare corporală din culpă prevăzută de art. 184 alin. (2) teza I (fapta a avut vreuna din urmările prevăzute de art. 182 alin. 1) și (4) din Codul penal din 1969 își găsește corespondentul în infracțiunea de vătămare corporală din culpă prevăzută de art. 196 alin. (2) și (3) din actualul Cod penal sau dacă, dimpotrivă, este dezincriminată?”

Stabilește că infracțiunea de vătămare corporală din culpă prevăzută de art. 184 alin. (2) teza I (fapta a avut vreuna din urmările prevăzute de art. 182 alin. 1) și alin. (4) din Codul penal din 1969 în ipoteza în care fapta a produs o vătămare ce a necesitat între 11 și 90 de zile îngrijiri medicale și nu îndeplinește una dintre condițiile impuse de alin. (1) al art. 196 din Codul penal este dezincriminată începând cu data de 1 februarie 2014.

[Decizia nr. 8 din 23 mai 2018 \(dosar nr.664/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr.4920/270/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept „dacă pentru întrunirea tipicității infracțiunii prevăzute de art.196 alin.(1) din Codul penal, privind vătămarea corporală din culpă, sintagma din teza I a acestui text incriminator, respectiv „(...) sub influența băuturilor alcoolice (...)”, trebuie interpretată ca referindu-se la un anumit grad de îmbibație de alcool pur în sânge, eventual cel indicat de legiuitor la art.336 alin.(1) din Codul penal, sau, indiferent de gradul de îmbibație alcoolică în sânge, este atrasă răspunderea penală a oricărei persoane care săvârșește o vătămare corporală din culpă sub această modalitate normativă, dacă a consumat alcool depistabil prin mijloace tehnice sau medico-legale prevăzute de legislație.”

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art.196 alin.(1) teza I din Codul penal, care incriminează fapta prevăzută în art.193 alin.(2) din Codul penal săvârșită din culpă de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice, existența infracțiunii de vătămare corporală din culpă nu este condiționată de o anumită limită a îmbibației alcoolice.

[Decizia nr. 13 din 12 septembrie 2018 \(dosar nr. 1416/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava – Secția penală și pentru cauze cu minori în dosarul nr. 4971/86/2016 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă medicul care funcționează în cadrul unei societăți comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu CNAS, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută de dispozițiile art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal.”

[Decizia nr. 328 din 22 septembrie 2018 \(dosar nr. 979/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori în dosarul nr. 6177/182/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art. 338 alin. (2) din Codul penal, situația premisă constând în accidentul de circulație din care a rezultat vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane implică producerea unei urmări care să se circumscrie infracțiunii de vătămare corporală din culpă (art. 196 din Codul penal) sau este suficientă producerea unei urmări care să se circumscrie noțiunii de «rănire», conform dispozițiilor art. 75 lit. b) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice?”

- art. 196 alin. (4), în raport cu art. 157 alin. (2) și art. 158 alin. (2)

[Decizia nr. 372 din 20 octombrie 2025 \(dosar nr. 1261/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiunii de drept: „Dacă în cazul infracțiunii complexe, prevăzute de art. 196 alin. (4) din Codul penal, când urmarea prevăzută de lege s-a produs asupra a două persoane, iar dacă una dintre persoanele vătămate își retrace plângerea prealabilă se impune menținerea unității legale de infracțiuni, în raport cu art. 157 alin. (2) din Codul penal sau unitatea legală de infracțiuni nu își mai regăsește temeiul legal, în raport cu art. 158 alin. (2) din Codul penal?” și stabilește că:

În cazul infracțiunii complexe, prevăzute de art. 196 alin. (4) din Codul penal, când urmarea prevăzută de lege s-a produs asupra a două persoane, iar una dintre persoanele vătămate își retrace plângerea prealabilă, se menține unitatea legală de infracțiune, în raport cu art. 157 alin. (2) din Codul penal.

- art. 198 alin. (1), coroborat cu art. 19 alin. (2) Cod proc. pen. și art. 1370 Cod civil

[Decizia nr. 49 din 7 octombrie 2024 \(dosar nr. 1521/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava – Secția penală și pentru cauze cu minori, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 198 alin. (1) din Codul penal, art. 19 alin. (2) din Codul de procedură penală și art. 1370 din Codul civil este admisibilă acțiunea civilă formulată de un inculpat - participant la săvârșirea infracțiunii de încăierare prevăzută de art. 198 alin. (1) din Codul penal împotriva altui inculpat - participant la aceeași infracțiune de încăierare prevăzută de art. 198 alin. (1)

din Codul penal, având ca obiect pretenții civile decurgând din leziunile suferite ca urmare a încăierării” și stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 198 alin. (1) din Codul penal, art. 19 alin. (2) din Codul de procedură penală și art. 1370 din Codul civil, este admisibilă acțiunea civilă formulată de un inculpat - participant la săvârșirea infracțiunii de încăierare prevăzută de art. 198 alin. (1) din Codul penal împotriva altui inculpat - participant la aceeași infracțiune de încăierare prevăzută de art. 198 alin. (1) din Codul penal.

- art. 199

[Decizia nr. 58 din 18 septembrie 2023 \(dosar nr. 1470/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 2168/321/2021, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Termenul general de prescripție pentru infracțiunea de lovire sau alte violențe în modalitatea violenței în familie, prevăzută de art. 193 alin. (2) din Codul penal cu aplicarea art. 199 alin. (1) din Codul penal, ambele norme raportate la art. 187 din Codul penal privind înțelesul noțiunii de pedeapsa prevăzută de lege, este cel arătat de art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal sau cel indicat de art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, respectiv natura juridică a art. 199 alin. (1) din Codul penal este: 1. de infracțiune de sine-stătătoare (autonomă); 2. de formă agravată a infracțiunii pe lângă care se aplică (în primele 2 situații termenul general de prescripție fiind astfel de 8 ani) sau 3. de cauză specială de agravare a pedepsei în anumite circumstanțe (în această din urmă situație termenul general de prescripție fiind astfel de 5 ani)” și stabilește că:

Incriminarea din art. 199 alin. (1) din Codul penal reprezintă o variantă agravată a infracțiunii de lovire sau alte violențe, prevăzută de art. 193 alin. (2) din Codul penal.

Termenul general de prescripție pentru infracțiunea de lovire sau alte violențe în modalitatea violenței în familie, prevăzută de art. 193 alin. (2) din Codul penal cu aplicarea art. 199 alin. (1) din Codul penal, este cel arătat de art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal.

- art. 213

[Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016 \(dosar nr. 4513/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 3.778/63/2014*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept „dacă în cazul infracțiunii de proxenetism săvârșită în modalitatea determinării prostituției lipsește tipicitatea ca trăsătură esențială a infracțiunii, în cazul în care întreținerea de acte sexuale în scopul obținerii de foloase a avut loc în mod repetat, dar cu aceeași persoană”.

[Decizia nr. 20 din 11 octombrie 2016 \(dosar nr. 2400/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, în Dosarul nr. 9.395/30/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă „în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal - în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și de una minoră, sunt realizate elementele constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin.

(1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal sau două infracțiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 din Codul penal”.

Stabilește că în cazul în care infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și minore, în „aceeași împrejurare”, se va reține o singură infracțiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, în formă simplă.

Ori de câte ori infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și/sau minore, fără legătură între ele, sa va reține un concurs de infracțiuni, prevăzut de art. 213 alin. (1), art. 213 alin. (3) sau art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, după caz, cu reținerea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Codul penal.

[Decizia nr. 1 din 15 ianuarie 2019 \(dosar nr. 2750/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia, Secția penală în dosarul nr. 1495/85/2016 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

„1.Dacă în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzută de art. 213 din Codul penal – în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, lipsește tipicitatea ca și trăsătură esențială a infracțiunii, în cazul în care dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră ce are calitatea de concubină/soție a inculpatului.

2.Dacă în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzută de art. 213 din Codul penal – în modalitatea „obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției” lipsește tipicitatea ca și trăsătură esențială a infracțiunii, în cazul în care dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră ce are calitatea de concubină/soție a inculpatului.

3.Dacă în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal – în modalitatea săvârșirii întregii activități de prostituție pe teritoriul altui stat în care această activitate este autorizată potrivit legii lipsește tipicitatea ca și trăsătură esențială a infracțiunii.”

- art. 218

[Decizia nr. 78 din 03 martie 2025 \(dosar nr. 60/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea – Secția penală și pentru cauze cu minori, prin încheierea de ședință din data de 16 decembrie 2024, pronunțată în dosarul nr. 753/218/2024, prin care solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Care este încadrarea juridică pentru infracțiunea de viol comisă de către un membru de familie asupra minorei (tatăl asupra fiicei), prin acte cu caracter continuat de natură sexuală prin constrângere sau profitând de vulnerabilitatea ori dependența acesteia care, înainte cu cca. 6 luni de intrarea în vigoare a Legii nr. 217/2023, a devenit majoră, iar infracțiunea s-a epuizat imediat după intrarea în vigoare a Legii nr. 217/2023 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, și anume la data 9 ianuarie 2024, respectiv sunt aplicabile fie dispozițiile prevăzute de art. 218 alin. (1), (3) lit. a) și b) și (32) lit. d) din Codul penal privind infracțiunea de viol, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, fie dispozițiile prevăzute de art. 2181 alin. (2) și (4) lit. a) și b) din Cod penal privind infracțiunea de viol săvârșit asupra unui minor, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal?”

- art. 218 ind. 1

[Decizia nr. 373 din 20 octombrie 2025 \(dosar nr. 1389/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj, Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 1538/1752/2023, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiunii de drept: „Dacă în interpretarea și aplicarea art. 5 din Codul penal privind legea penală mai favorabilă în cursul judecării, din perspectiva comparației între infracțiunea de act sexual cu un minor, prevăzută de art. 220 din Codul penal (în forma în vigoare anterior datei de 01.01.2024) și viol săvârșit asupra unui minor, prevăzută de art. 218¹ din Codul penal (forma intrată în vigoare începând cu data de 01.01.2024), la determinarea legii noi trebuie avute în vedere și formele agravate neprevăzute de legea veche, precum cea reglementată la art. 218¹ alin. (4) lit. g) din Codul penal” și, în consecință stabilește că:

La stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracțiunilor de act sexual cu un minor, prevăzută de art. 220 din Codul penal (în forma în vigoare anterior datei de 01.01.2024) și viol săvârșit asupra unui minor, prevăzută de art. 218¹ din Codul penal (forma intrată în vigoare începând cu data de 01.01.2024), calificarea faptei săvârșite se realizează în raport cu fiecare dintre legile penale intervenite până la judecarea definitivă în integralitatea lor, având în vedere inclusiv elementele circumstanțiale agravante introduse prin legea penală în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2024.

- art. 219 ind. 1

[Decizia nr. 189 din 19 mai 2025 \(dosar nr. 77/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept „Dacă în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile art. 2191 alin. (1), (12) și (3) lit. a) și b) din Codul penal, pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale?” și stabilește că:

În cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de art. 2191 alin. (1), alin. (12) și alin. (3) lit. a) și b) din Codul penal, pentru întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii nu este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

- art. 220

[Decizia nr. 373 din 20 octombrie 2025 \(dosar nr. 1389/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj, Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 1538/1752/2023, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiunii de drept: „Dacă în interpretarea și aplicarea art. 5 din Codul penal privind legea penală mai favorabilă în cursul judecării, din perspectiva comparației între infracțiunea de act sexual cu un minor, prevăzută de art. 220 din Codul penal (în forma în vigoare anterior datei de 01.01.2024) și viol săvârșit asupra unui minor, prevăzută de art. 218¹ din Codul penal (forma intrată în vigoare începând cu data de 01.01.2024), la determinarea legii noi trebuie avute în vedere și formele agravate neprevăzute de legea veche, precum cea reglementată la art. 218¹ alin. (4) lit. g) din Codul penal” și, în consecință stabilește că:

La stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracțiunilor de act sexual cu un minor, prevăzută de art. 220 din Codul penal (*în forma în vigoare anterior datei de 01.01.2024*) și viol săvârșit asupra unui minor, prevăzută de art. 218¹ din Codul penal (*forma intrată în vigoare începând cu data de 01.01.2024*), calificarea faptei săvârșite se realizează în raport cu fiecare dintre legile penale intervenite până la judecarea definitivă în integralitatea lor, având în vedere inclusiv elementele circumstanțiale agravante introduse prin legea penală în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2024.

- art. 226

[Decizia nr. 51 din 24 iunie 2021 \(dosar nr. 1321/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 11575/271/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Tipicitatea infracțiunii de violare a vieții private în modalitatea incriminată de art. 226 alin. (2) din Codul penal este condiționată de deținerea unor sunete, convorbiri ori imagini realizate fără drept, prin fotografierea, captarea sau înregistrarea de imagini, ascultarea cu mijloace tehnice sau înregistrarea audio a unei persoane aflate într-o locuință sau încăpere ori dependență ținând de acestea sau a unei convorbiri private?”

Stabilește că tipicitatea infracțiunii de violare a vieții private în modalitatea incriminată de art. 226 alin. (2) din Codul penal nu este condiționată de deținerea unor sunete, convorbiri ori imagini realizate fără drept, prin fotografierea, captarea sau înregistrarea de imagini, ascultarea cu mijloace tehnice sau înregistrarea audio a unei persoane aflate într-o locuință sau încăpere ori dependență ținând de acestea sau a unei convorbiri private.

[Decizia nr. 18 din 22 aprilie 2024 \(dosar nr. 359/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală, în dosarul nr. 3288/300/2023 (2274/2023), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă noțiunile de locuință, încăpere sau dependență la care face referire art. 226 alin. (1) din Codul penal sunt mai extinse decât cea de domiciliu prevăzută de art. 224 din Codul penal, incluzând și acele spații care, chiar dacă nu pot fi calificate drept domiciliu, oferă o protecție vieții private a persoanei, de pildă grupul sanitar al unei clinici sau la care au acces mai multe persoane, o cabină de probă dintr-un magazin, vestiarul unei săli de sport și stabilește că:

Noțiunile de locuință, încăpere sau dependență din conținutul infracțiunii de violarea vieții private, prevăzută de art. 226 alin. (1) din Codul penal au același înțeles cu noțiunile de locuință, încăpere sau dependență din conținutul infracțiunii de violarea de domiciliu, prevăzută de art. 224 alin. (1) din Codul penal, fiind subsumate noțiunii de domiciliu în sensul legii penale.

- art. 229

Decizia nr. 4 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr. 2813/1/2021) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în dosarul nr. 16037/301/2021, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În situația în care infracțiunea de furt este comisă de o persoană ce poartă o mască, într-un spațiu unde purtarea măștii este obligatorie, se reține varianta calificată a infracțiunii de furt prevăzută de dispozițiile art. 228 alin. (1) - art. 229 alin. (1) lit. c) din Codul penal.”, și, în consecință stabilește:

Îndeplinirea obligației de a purta o mască de protecție având aptitudinea de a ascunde fizionomia, în spațiile publice în care actele normative în vigoare prevăd obligativitatea acesteia, atrage incidența elementului circumstanțial agravant prevăzut de art. 229 alin. (1) lit. c) din Codul penal, privind infracțiunea de furt săvârșită de către o persoană mascată.

Decizia nr. 36 din 17 iunie 2024 (dosar nr. 516/1/2024) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă reprezintă sediu profesional în sensul prevederilor art. 229 alin. (2) lit. b) din Codul penal spațiul comercial – ce constituie punct de lucru al unei persoane juridice – în intervalul de timp în care accesul publicului nu este permis?” și stabilește că:

Spațiul comercial – ce constituie punct de lucru al unei persoane juridice – reprezintă sediu profesional în sensul prevederilor art. 229 alin. (2) lit. b) din Codul penal, dacă în cadrul acestuia se desfășoară o viață privată societară.

- art. 233

Decizia nr. 187 din 19 mai 2025 (dosar nr. 675/1/2025) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, în dosarul nr. 439/253/2021 prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în cazul tentativei la infracțiunea de tâlhărie calificată, prevăzută de art. 32 din Codul penal raportat la art. 233-234 alin. (1) lit. f) din Codul penal, termenul de prescripție a răspunderii penale se calculează prin raportare la pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită în formă consumată, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal sau în raport cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, deoarece tentativa este o formă (atipică) a infracțiunii pentru care limitele de pedeapsă se reduc la jumătate, conform art. 237 din Codul penal raportat la art. 33 alin. (1) și (2) teza întâi din Codul penal, situație în care termenul de prescripție a răspunderii penale se calculează conform art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal.”

- art. 244

Decizia nr. 37 din 7 iunie 2021 (dosar nr. 769/1/2021) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secția penală prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Publicarea de anunțuri fictive online care a avut drept consecință producerea unei pagube, fără ca

prin această activitate să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta, realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii de fraudă informatică, prevăzute de art. 249 din Codul penal (în modalitatea alternativă a „introducerii de date informatice”) sau ale infracțiunii de înșelăciune, prevăzute de art. 244 alin. (2) din Codul penal (în modalitatea alternativă „prin alte mijloace frauduloase”)?”

Stabilește că publicarea de anunțuri fictive online care a avut drept consecință producerea unei pagube, fără ca prin această activitate să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta, realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii de înșelăciune, prevăzute de art. 244 din Codul penal.

- art. 246

[Decizia nr. 45 din 16 septembrie 2024 \(dosar nr. 1095/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în cazul infracțiunii de deturnarea licitațiilor publice prevăzute de art. 246 din Codul penal, elementul material constând în modalitatea normativă a îndepărtării se realizează și atunci când, prin corupere, se retrage de la o licitație publică, chiar autorul faptei, respectiv subiectul activ al infracțiunii, și stabilește că:

În cazul infracțiunii de deturnare a licitațiilor publice prevăzute de art. 246 din Codul penal, elementul material constând în modalitatea normativă a îndepărtării nu se realizează și atunci când, prin corupere, se retrage de la o licitație publică, chiar autorul faptei.

[Decizia nr. 56 din 24 februarie 2025 \(dosar nr. 2941/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de apel Bacău, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. Dacă se poate dispune schimbarea încadrării juridice într-o infracțiune mai gravă, care atrage un termen al prescripției răspunderii penale mai mare, într-un moment procesual în care se împlinise deja termenul prescripției răspunderii penale pentru infracțiunea mai ușoară vizată de art. 386 din Codul de procedură penală, și inculpatul nu a solicitat continuarea procesului penal, conform art. 18 din Codul procedură penală.

2. Dacă prin noțiunea de „participant” la o licitație publică, în accepțiunea art. 246 din Codul penal, se poate înțelege orice agent economic cu vocație de a participa la procedura de atribuire a contractului de achiziție publică, vocație derivată din faptul solicitării de către agentul economic a caietului de sarcini și formulării ulterioare de cereri de clarificări privind caietul de sarcini.

3. Care este înțelesul noțiunii de „constrângere”, în accepțiunea art. 246 din Codul penal, dacă participantul este un agent economic.”

- art. 250

[Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2021 \(dosar nr. 2882/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 8066/3/2020, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă retragerea de numerar cu carduri falsificate, folosind datele cardurilor copiate, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos prevăzută de art. 250 alin. (1) și (2) din Codul penal în concurs ideal cu infracțiunea de acces ilegal la un sistem informatic prevăzută de art. 360 din Codul penal sau doar infracțiunea de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos, prevăzută de art. 250 alin. (1) și (2) din Codul penal”.

[Decizia nr. 53 din 28 septembrie 2022 \(dosar nr. 1242/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția I penală, în dosarul nr. 29758/3/2021(1148/2022) prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă folosirea fără drept a unui card bancar, în modalitatea contactless, la un terminal POS, pentru achitarea unor produse, întrunește elementele constitutive a două infracțiuni, respectiv, acces la un sistem informatic, prevăzută de art. 360 alin. (1) din Codul penal și efectuarea de operațiuni financiare în mod fraudulos, prevăzută de art. 250 alin. (1) din Codul penal (în formă tentată sau consumată, în funcție de efectuarea propriu-zisă a tranzacției) **sau** doar elementele constitutive ale infracțiunii de efectuarea de operațiuni financiare în mod fraudulos, prevăzută de art. 250 alin. (1) din Codul penal (în formă tentată sau consumată, în funcție de efectuarea efectivă a tranzacției).”

- art. 257

[Decizia nr. 19 din 22 iunie 2020 \(dosar nr. 895/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori în dosarul nr.13613/271/2018 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „dacă noțiunea de polițist prevăzută de art.257 alin. (4) din Codul penal are un sens restrâns și se referă doar la polițiștii a căror activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române și Legea nr. 360/2002 privind Statutul Polițistului sau are un sens larg, general, care cuprinde și polițiștii locali a căror activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 155/2010 a Poliției Locale și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art.257 alin.(4) din Codul penal, noțiunea de „polițist” are în vedere și persoana care exercită funcția de polițist local în temeiul Legii poliției locale nr. 155/2010.

- art. 273

[Decizia nr. 10 din 17 aprilie 2019 \(dosar nr. 377/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr.17643/4/2017 (3018/2018), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea

de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă participantul la comiterea unei infracțiuni care a fost judecat separat de ceilalți participanți și audiat ulterior ca martor în cauza disjunctă cu privire la acești din urmă participanți?”

Stabilește că participantul la comiterea unei infracțiuni care a fost judecat separat de ceilalți participanți și audiat ulterior ca martor, în cauza disjunctă, nu poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art.273 din Codul penal.

Decizia nr. 1 din 16 ianuarie 2020 (dosar nr. 2721/1/2019) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 1362/110/2018 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă martorul denunțator beneficiar al cauzei de nepedepsire, prevăzute la art. 290 alin. (3) din Codul penal, poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 din Codul penal sau de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 din Codul penal” și stabilește că:

Martorul denunțator care beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută la art. 290 alin. (3) din Codul penal poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal.

- art. 275

Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2021 (dosar nr. 2986/1/2020) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 1841/740/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. Infracțiunea de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prevăzută de art. 275 alin. (1) din Codul penal are ca situație premisă existența unei proceduri judiciare deja începute?

2. Poate fi subiect activ al infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri în modalitatea prevăzută de art. 275 alin. (1) din Codul penal autorul faptei prevăzute de legea penală ce face obiectul procesului penal în care urmasă să fie folosite înscrisurile ori mijloacele materiale de probă presupus a fi sustrase sau distruse?”

Stabilește că:

1. Infracțiunea de sustragerea sau distrugerea de probe ori de înscrisuri, prevăzută de art. 275 alin. (1) din Codul penal, are ca situație premisă existența unei proceduri judiciare începute.

2. Autorul faptei prevăzute de legea penală ce face obiectul procesului penal în care sunt folosite înscrisurile ori mijloacele materiale de probă poate fi subiect activ al infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri în modalitatea prevăzută de art. 275 alin. (1) din Codul penal.

- art. 288

Decizia nr. 2 din 30 ianuarie 2019 (dosar nr. 3002/1/2018) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 24590/300/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, dacă: “Fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) („interzicerea de a se afla în anumite localități”) se regăsește în

incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal (sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal), sau a fost dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 (respectiv, 1 februarie 2014)?”

Stabilește că „Fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) nu realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal.”

- art. 289

[Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 \(dosar nr. 2545/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția penală prin încheierea de ședință de la data de 16 noiembrie 2022, pronunțată în dosarul nr. 1802/62/2019, prin care solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept în materie penală: „Dacă unitatea militară – spital militar este autoritate publică sau instituție publică, iar în cazul în care este instituție publică, dacă o instituție publică – unitate miliară – poate fi subiect activ în calitate de autor al unor infracțiuni de serviciu și de corupție, respectiv infracțiunea de luare de mită, prevăzută de dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal și abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal, infracțiuni care prevăd subiect activ nemijlocit calificat, funcționar sau funcționar public.”, și stabilește că:

Spitalul miliar este instituție publică în sensul art. 135 din Codul penal, iar aceasta nu poate fi autor al infracțiunilor de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul Penal și abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal.”

[Decizia nr. 27 din 05 februarie 2025 \(dosar nr. 950/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală în dosarul nr. 25638/3/2015 (2387/2021), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii unice (unitate de infracțiune) prevăzute de art. 289 din Codul penal (*luarea de mită*), în ipoteza în care sunt realizate, la date diferite, mai multe modalități alternative ale aceleiași infracțiuni, este:

- *data comiterii primei modalități alternative*, întrucât nu este vorba de o infracțiune continuă, continuată, de obicei sau progresivă, în cazul cărora se pune problema stabilirii unui moment al epuizării

sau

- *data comiterii ultimei modalități alternative, fiind vorba de o infracțiune continuată?”*

- art. 297

Decizia nr. 14 din 12 mai 2015 (dosar nr. 899/1/2015) click pentru vizualizare pe site

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea Curții de Apel Timișoara - Secția penală în Dosarul nr. 18.899/55/2013, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă fapta inculpatului, care, în calitate de lucrător bancar (ofițer credite), în exercitarea atribuțiilor de serviciu, încălcând aceste atribuții, a participat la întocmirea adeverinței de venit pe numele persoanei solicitante a creditului, completând o parte din adeverință cu date nereale, și cunoscând că datele completate în adeverința de venit sunt nereale, a primit cererea de credit și a înaintat-o comisiei spre aprobare, acțiune ce a avut ca urmare aprobarea creditului solicitat, producând băncii un prejudiciu, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la infracțiunea de înșelăciune sau elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor”.

Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 (dosar nr. 2545/1/2022) click pentru vizualizare pe site

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția penală prin încheierea de ședință de la data de 16 noiembrie 2022, pronunțată în dosarul nr. 1802/62/2019, prin care solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept în materie penală: „Dacă unitatea militară – spital militar este autoritate publică sau instituție publică, iar în cazul în care este instituție publică, dacă o instituție publică – unitate miliară – poate fi subiect activ în calitate de autor al unor infracțiuni de serviciu și de corupție, respectiv infracțiunea de luare de mită, prevăzută de dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal și abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal, infracțiuni care prevăd subiect activ nemijlocit calificat, funcționar sau funcționar public.”, și stabilește că:

Spitalul miliar este instituție publică în sensul art. 135 din Codul penal, iar aceasta nu poate fi autor al infracțiunilor de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul Penal și abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal.”

Decizia nr. 26 din 23 noiembrie 2017 (dosar nr. 1998/1/2017) click pentru vizualizare pe site

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel București – Secția I penală în dosarul nr.219/98/2017 și de Tribunalul Brașov – Secția penală în dosarul nr.4313/197/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „în interpretarea art. 4 din Codul penal, dacă intră sub incidența Deciziei Curții Constituționale nr.405 din 15.06.2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 517/08.07.2016 (prin care s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin.1 din Codul Penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”), fiind dezincriminată fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îndeplinește prin încălcarea unui act normativ care nu are putere de lege, în situația în care acest lucru este constatat printr-o hotărâre penală definitivă”, respectiv :„dacă, în conținutul sintagmei lege de dezincriminare sunt avute în vedere și situațiile în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituționale a dispozițiilor unei prescripții normative, cum este cazul în speță al art. 246 din Codul penal din 1969, respectiv art. 297 din Codul penal cu referire la art. 13² din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare.”

[Decizia nr. 1 din 8 februarie 2018 \(dosar nr. 3257/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 2247/304/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „modalitatea de interpretare a dispozițiilor art.297 din Codul penal, respectiv art.246 din Codul penal din 1969, în sensul de a lămuri dacă este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de abuz în serviciu sau a intervenit dezincriminarea, ca efect al deciziei Curții Constituționale nr.405 din 15 iunie 2016”.

- art. 301

[Decizia nr. 6 din 28 februarie 2017 \(dosar nr. 4056/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Penală în dosarul nr. 9694/55/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Interpretarea dispozițiilor art. 253¹ din Codul penal din 1969, în sensul de a lămuri dacă intră sub incidența Deciziei Curții Constituționale nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.845 din 13 noiembrie 2015 (prin care s-a constatat că sintagma „raporturi comerciale” din cuprinsul dispozițiilor art. 301 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională), fiind dezincriminată, fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, a îndeplinit un act ori a participat la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale în sensul art. 253¹ din Codul penal din 1969, în situația în care atât actul sau decizia funcționarului public, cât și raporturile comerciale cu beneficiarul, au avut loc anterior datei de 01.10.2011 când a intrat în vigoare Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, când noțiunea de „raport comercial” avea un înțeles normativ determinat și determinabil prin prisma dispozițiilor Codului comercial, cum s-a stabilit în par. 20 din Decizia Curții Constituționale nr. 603 din 6 octombrie 2015” și stabilește:

Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a îndeplinit un act ori a participat la luarea unei decizii prin care s-a obținut, direct sau indirect, un folos patrimonial pentru o persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale, intră sub incidența Deciziei Curții Constituționale nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, fiind dezincriminată, indiferent de data îndeplinirii actului ori a participării la luarea deciziei și indiferent de data raporturilor comerciale.

- art. 308

[Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2015 \(dosar nr. 29/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.819/271/2009*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemelor de drept, respectiv: dacă infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal este o infracțiune autonomă, o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă sau o formă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal și dacă pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an 4 luni închisoare și 4 ani 8 luni închisoare, sau este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din același cod, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

Stabilește că dispozițiile art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal.

La calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale se ține seama de pedeapsa prevăzută de art. 295 din Codul penal raportat la art. 308 alin. (2) din Codul penal.

[Decizia nr. 31 din 25 mai 2022 \(dosar nr. 675/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 1497/215/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, în sensul de a se stabili dacă administratorul în fapt al unei asociații de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare și respectiv de a stabili dacă o persoană care desfășoară servicii pentru asociația de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul asociației, în sensul dispozițiilor art. 308 din Codul penal.”

- art. 325

[Decizia nr. 4 din 25 ianuarie 2021 \(dosar nr. 2534/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția penală în Dosarul nr. 9010/197/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă fapta de a deschide și utiliza un cont pe o rețea de socializare deschisă publicului (rețea care nu solicită dovezi din care să reiasă folosirea numelui real de către deținătorul unui cont), furnizând ca nume de utilizator numele unei alte persoane și introducând date reale vizând această persoană (informații, fotografii, imagini video etc.) realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii de fals informatic, prevăzută de art. 325 din Codul penal, cu referire la cerințele ca acțiunea de introducere a unor date informatice să fie realizată fără drept și, respectiv, să aibă ca rezultat date necorespunzătoare adevărului” și stabilește că:

Fapta de a deschide și utiliza un cont pe o rețea de socializare deschisă publicului, folosind ca nume de utilizator numele unei alte persoane și introducând date personale reale care permit identificarea acesteia, întrunește două dintre cerințele esențiale ale infracțiunii de fals informatic prevăzută în art. 325 din Codul penal, respectiv cea ca acțiunea de introducere a datelor informatice să fie realizată fără drept și cea ca acțiunea de introducere a datelor informatice să aibă ca rezultat date necorespunzătoare adevărului.

- art. 327

[Decizia nr. 20 din 4 iunie 2015 \(dosar nr. 1235/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, prin Încheierea din 11 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 195/252/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv: „interpretarea dispozițiilor art. 327 alin. (2) Cod penal în sensul de a lămuri în ce măsură art. 327 alin. (2) Cod penal împrumută toate condițiile elementului material de la art. 327 alin. (1) Cod penal, inclusiv condiția ca prezentarea să fie efectuată - prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau

a unui astfel de act falsificat - sau art. 327 alin. (2) Cod penal împrumută de la art. 327 alin. (1) Cod penal condițiile elementului material, mai puțin condiția vizând modalitatea în care se face prezentarea, astfel încât condiția ca acțiunea de prezentare să fie efectuată - prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat - este înlocuită în art. 327 alin. (2) Cod penal cu condiția ca acțiunea de prezentare să fie efectuată prin întrebuintarea identității reale a unei persoane”.

În interpretarea art. 327 alin. (2) din Codul penal, stabilește că cerința esențială a elementului material al infracțiunii de fals privind identitatea reglementată în varianta-tip, vizând folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat, este obligatorie și în ipoteza în care acțiunea de prezentare s-a făcut prin întrebuintarea identității reale a unei persoane.

- art. 334

[Decizia nr. 11 din 12 aprilie 2017 \(dosar nr. 347/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, prin încheierea din data de 27 ianuarie 2017, în dosarul nr. 9349/325/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „în ce măsură tractorul agricol sau forestier condus pe drumurile publice devine asimilat autovehiculului, iar conducerea pe drumurile publice a unui tractor agricol sau forestier neînregistrat, potrivit legii, sau de către o persoană care nu posedă permis de conducere întrunește condițiile de tipicitate a infracțiunilor prevăzute de art. 334 alin. (1) din Codul penal, respectiv art. 335 alin. (1) din Codul penal” și stabilește:

În interpretarea noțiunii de „autovehicul”, prevăzută de art. 334 alin. (1) din Codul penal și art. 335 alin. 1 din Codul penal, raportat la art. 6 pct. 6 și pct. 30 din O.U.G. nr. 195/2002, modificată și completată prin O.G. nr. 21/26.08.2014, conducerea pe drumurile publice a unui tractor agricol sau forestier neînmatriculat/neînregistrat potrivit legii sau de către o persoană care nu posedă permis de conducere nu întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunilor prevăzute de art. 334 alin. (1) din Codul penal, respectiv, de art. 335 alin. (1) din Codul penal.

[Decizia nr. 15 din 24 septembrie 2019 \(dosar nr. 1274/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 1479/284/2018 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, potrivit art. 334 alin.(4) din Codul penal, un vehicul înmatriculat în alt stat, pentru care nu este încheiat un contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă valabil, se circumscrie noțiunii de vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România.”

- art. 335

[Decizia nr. 4 din 28 februarie 2018 \(dosar nr. 3101/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarele nr.9683/327/2016, nr.5285/254/2016 și nr.34338/212/2016 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „Dacă, după pronunțarea și publicarea în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr.427 din 9 iunie 2017 a Deciziei nr.224 din 4 aprilie 2017 a Curții Constituționale, fapta persoanei care conduce pe drumurile publice un autovehicul sau un tramvai, exceptând tractoarele agricole și forestiere, fără a poseda permis de conducere, mai poate atrage răspunderea penală a acesteia pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.335 alin.(1) din Codul penal”.

[Decizia nr. 78 din 28 noiembrie 2022 \(dosar nr. 1418/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția penală prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În situația în care, potrivit legislației române, este obligatoriu ca persoana care conduce pe drumurile publice un vehicul să dețină un permis de conducere, iar aceasta posedă exclusiv un permis de conducere provizoriu eliberat de autoritatea competentă din Marea Britanie (Provisional Driving Licence), se reține forma atenuată a infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere prevăzută de art. 335 alin. (2) din Codul penal, respectiv situația în care persoana nu are dreptul de a conduce autovehicule în România?” și stabilește că:

Potrivit legislației române, conducerea pe drumurile publice a unui vehicul de către o persoană care deține un permis de conducere provizoriu valabil, eliberat de autoritatea competentă din Marea Britanie („Provisional Driving Licence”) constituie infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere prevăzută de art. 335 alin. (2) din Codul penal, în situația în care persoana nu are dreptul de a conduce autovehicule în România.

[Decizia nr. 18 din 29 octombrie 2019 \(dosar nr. 1878/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava – Secția penală și pentru cauze penale cu minori în dosarul nr.7322/285/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă obligația inculpatului de a nu conduce vehicule anume stabilite, impusă de organul judiciar pe timpul măsurii preventive a controlului judiciar conform art. 215 alin. (2) lit. i) din Codul de procedură penală, constituie o suspendare a exercitării dreptului de a conduce și întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (2) din Codul penal” și stabilește că:

Obligația inculpatului de a nu conduce vehicule anume stabilite, impusă de organul judiciar pe timpul măsurii preventive a controlului judiciar conform art. 215 alin. (2) lit. i) din Codul de procedură penală, nu constituie o suspendare a exercitării dreptului de a conduce, iar încălcarea acesteia nu întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (2) din Codul penal.

[Decizia nr. 14 din 25 mai 2020 \(dosar nr. 21/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în dosarul nr.918/271/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă, în condițiile art.335 alin.(3) din Codul penal, acțiunea de încredințare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane despre care știa că se află sub influența alcoolului, trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge sau este suficient ca aceasta să aibă o îmbibație alcoolică indiferent de gradul de alcoolemie?”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 335 alin. (3) din Codul penal, care incriminează fapta unei persoane de a încredința un vehicul pentru conducerea pe drumurile publice unei persoane despre care știe că se află sub influența alcoolului, trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge.

[Decizia nr. 11 din 18 februarie 2021 \(dosar nr. 3104/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală, în dosarul nr.6396/740/2019 (1993/2020), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: dacă formularea cuprinsă în art.335 alin.(3) din Codul penal, respectiv „cu aceeași pedeapsă”, face trimitere la pedeapsa prevăzută de art.335 alin.(2) din Codul penal sau face trimitere la pedeapsa prevăzută de art.335 alin.(1) din Codul penal, art.335 alin.(2) din Codul penal sau art.336 din Codul penal, în funcție de elementul material alternativ al faptei comise.

[Decizia nr. 27 din 21 aprilie 2021 \(dosar nr. 293/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată Curtea de Apel Cluj – Secția penală, în dosarul nr. 9318/328/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă poate fi subiect activ al infracțiunii prevăzute de 335 alin. (2) din Codul penal persoana care, după pronunțarea hotărârii definitive de condamnare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal și până la anularea permisului de conducere dispusă de către șeful poliției, conduce un autovehicul pe drumurile publice?”.

Stabilește că poate fi subiect activ al infracțiunii prevăzute de 335 alin. (2) din Codul penal persoana care, după pronunțarea hotărârii definitive de condamnare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal și până la anularea permisului de conducere dispusă de către șeful poliției, conduce un autovehicul pe drumurile publice.

[Decizia nr. 57 din 18 septembrie 2023 \(dosar nr. 1470/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău, Secția Penală și pentru Cauze Penale cu Minori și de Familie, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Constituie infracțiune, în condițiile art. 335 alin. (3) din Codul Penal, acțiunea de încredințare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane despre care știa că se află sub influența alcoolului, în cazul în care aceasta din urmă săvârșește infracțiunea de refuz de prelevare de probe biologice în vederea determinării alcoolemiei, fiind trimisă în judecată pentru această infracțiune?”.

Stabilește că: Fapta de a încredința un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere pentru conducerea pe drumurile publice unei persoane despre care știe că se află sub influența alcoolului, dar care a refuzat sau s-a sustras de la prelevarea de mostre biologice și care este trimisă în judecată pentru infracțiunea prevăzută de art. 337 din Codul penal, nu întrunește condițiile de tipicitate pentru reținerea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (3) din Codul penal..

- art. 336

[Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 \(dosar nr. 3/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Alba Iulia, Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 4.638/257/2012 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, în sensul de a se stabili rezultatul alcoolemiei cu relevanță penală în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice.

În aplicarea art. 336 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice, rezultatul alcoolemiei cu relevanță penală este cel dat de prima prelevare.

Decizia Curții Constituționale nr. 732/2014: Cu majoritate de voturi, admite excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 984/255/P/2012 al acestei instanțe și constată că sintagma „la momentul prelevării mostrelor biologice” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională.

[Decizia nr. 24 din 8 octombrie 2015 \(dosar nr. 2915/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin Încheierea din data de 24 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 156/315/2015, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la „conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) Cod penal”.

[Decizia nr. 6 din 21 martie 2019 \(dosar nr. 144/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr.18.436/271/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art.336 din Codul penal, presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.”

Stabilește că, acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art.336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.

[Decizia nr. 17 din 24 septembrie 2019 \(dosar nr. 1816/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 9338/315/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă în cazul infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal este obligatoriu, având în vedere decizia Curții Constituționale a României nr. 732/2014, să se stabilească îmbibația alcoolică de la momentul conducerii pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă, dacă în fața primei instanțe s-a urmat procedura simplificată, poate fi administrată direct în apel expertiza având ca obiectiv calculul retroactiv al alcoolemiei.”

[Decizia nr. 48 din 9 iunie 2021 \(dosar nr. 833/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Ploiești, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, în dosarul nr.5989/315/2020, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept:

„Folosirea sintagmei de „substanțe psihoactive” în conținutul normei de incriminare presupune o restrângere a sferei de aplicare a normei de incriminare la categoria de substanțe la care face referire Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, sau, după caz, sfera noțiunii de substanțe psihoactive se impune a fi interpretată în mod extensiv, fiind incluse și substanțele prevăzute în

conținutul Legilor speciale nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope.”

Stabilește că „Folosirea sintagmei de „substanțe psihoactive” din cuprinsul normei de incriminare a art.336 alin. (2) din Codul penal include, pe lângă categoria de substanțe la care face referire Legea nr.194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, și substanțele prevăzute în conținutul Legii speciale nr.143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu modificările și completările ulterioare și al Legii speciale nr.339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope”.

[Decizia nr. 11 din 23 februarie 2022 \(dosar nr. 3007/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Cluj - Secția penală și de minori, în dosarul nr. 8337/190/2020, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă fapta unei persoane de a conduce pe drumurile publice un autovehicul, care la momentul prelevării mostrelor biologice, a avut o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge și care se afla sub influența unor substanțe psihoactive, întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii cu conținut alternativ prevăzute de art. 336 alin. (1) și (2) din Codul penal sau întrunește elementele de tipicitate a două infracțiuni cu conținuturi alternative în concurs ideal, prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal și art. 336 alin. (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 38 alin. (2) din Codul penal?” și, în consecință stabilește:

Fapta unei persoane de a conduce pe drumurile publice un autovehicul, având o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge și aflându-se sub influența unor substanțe psihoactive, întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) și (2) din Codul penal, infracțiune unică.

[Decizia nr. 52 din 28 septembrie 2022 \(dosar nr. 1219/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 387/181/2020 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în sensul de a se stabili dacă sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 336 din Codul penal, sub aspectul îndeplinirii condiției vizând existența unei îmbibații alcoolice de peste 0.80 g/l alcool pur în sânge.”

[Decizia nr. 25 din 27 ianuarie 2025 \(dosar nr. 620/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizările formulate de Curtea de Apel Brașov – Secția penală în dosarul nr. 2769/338/2022, respectiv Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori în dosarul nr. 2889/219/2022, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„În cazul infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența substanțelor psihoactive, prevăzută de art. 336 alin. (2) din Codul penal, pentru realizarea cerinței esențiale preexistente ca inculpatul să se fi aflat sub influența unor substanțe psihoactive este suficient să se constate prezența în probele biologice a substanței psihoactive, indiferent de concentrația acesteia, influența asupra capacității de a conduce fiind prezumată absolut ori dacă această prezumție este una relativă, putând fi combătută prin mijloace de

probă științifică potrivit căreia, în ciuda prezenței substanțelor psihoactive într-o concentrație minimală, persoana nu se află sub influența substanțelor psihoactive, cu afectarea capacității de a conduce autovehicule pe drumurile publice?”

„Dacă dispoziția ‘‘aflată sub influența unor substanțe psihoactive’’, din cuprinsul infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (2) din Codul penal se referă la o persoană care a consumat substanțe psihoactive sau la o persoană a cărei capacitate de a conduce un vehicul (pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere) este alterată în urma consumului de substanțe psihoactive?”

și stabilește următoarele:

În cazul infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența substanțelor psihoactive, prevăzută de art. 336 alin. (2) din Codul penal, pentru realizarea condiției esențiale atașată elementului material al laturii obiective, aceea ca inculpatul să se fi aflat sub influența unor substanțe psihoactive, este necesar să se constate atât prezența în probele biologice a substanței psihoactive, cât și aptitudinea acesteia de a putea determina afectarea capacității de a conduce a autorului faptei.

- art. 338

[Decizia nr. 5 din 28 februarie 2018 \(dosar nr. 3147/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 8618/279/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: ‘‘Ce se înțelege prin termenul de rănire prevăzut de art. 75 lit. b) teza a II-a din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal privind infracțiunea de părăsire a locului accidentului?’’.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal privind infracțiunea de părăsire a locului accidentului, stabilește că termenul de rănire prevăzut de art. 75 lit. b) teza a II-a din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, se interpretează în sensul de ‘‘leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, a căror gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale (cel puțin o zi) ori printr-una din urmările prevăzute de art. 194 alin. (1) lit. a), c), d) și e) din Codul penal’’.

[Decizia nr. 8 din 21 martie 2019 \(dosar nr. 228/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea Curții de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr.65/206/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept ‘‘dacă noțiunea de rănire a uneia sau mai multor persoane prevăzută de art. 75 alin. (1) lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice raportat la art. 338 alin. (3) din Codul penal, articol care definește accidentul de circulație ca situație premisă a infracțiunii de părăsire a locului accidentului prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal, are în vedere și autorănirea, când singura persoană rănită este însuși conducătorul singurului autovehicul implicat în accident.’’

Stabilește că rănirea uneia sau mai multor persoane prevăzută de art. 75 lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002, cuprinsă în definiția accidentului de circulație, ca situație premisă a infracțiunii de părăsire a locului accidentului prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal, nu are în vedere și autorănirea, când singura persoană rănită este însuși conducătorul singurului autovehicul implicat în accident.

Decizia nr. 22 din 4 mai 2022 (dosar nr. 241/1/2022) click pentru vizualizare pe site

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, în dosarul nr. 4091/229/2018 (1518/2021) prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 338 alin. (2) din Codul penal, fapta oricărei persoane de a modifica starea locului are în vedere și schimbarea poziției vehiculului implicat într-un accident de circulație, sintagmă prevăzută distinct de art. 77 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice” și, în consecință, stabilește:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 338 alin. (2) din Codul penal privind infracțiunea de părăsirea locului accidentului ori modificarea sau ștergerea urmelor acestuia, stabilește că „fapta oricărei persoane de a modifica starea locului are în vedere și schimbarea poziției vehiculului implicat într-un accident de circulație.”

Decizia nr. 188 din 19 mai 2025 (dosar nr. 2628/1/2024) click pentru vizualizare pe site

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept „Modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal, în sensul de a se stabili dacă noțiunea de accident, cu raportare la art. 75 din O.U.G. nr. 195/2002, vizează atât accidentele de circulație provocate cu intenție, cât și din culpă sau doar pe cele cauzate din culpă.” și stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.338 alin. (1) din Codul penal, noțiunea de „accident de circulație” la care se referă prevederile art. 75 din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vizează exclusiv evenimentele rutiere produse din culpă sau fără vinovăție.

- art. 338 alin. (2)

Decizia nr. 328 din 22 septembrie 2018 (dosar nr. 979/1/2025) click pentru vizualizare pe site

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori în dosarul nr. 6177/182/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art. 338 alin. (2) din Codul penal, situația premisă constând în accidentul de circulație din care a rezultat vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane implică producerea unei urmări care să se circumscrie infracțiunii de vătămare corporală din culpă (art. 196 din Codul penal) sau este suficientă producerea unei urmări care să se circumscrie noțiunii de «rănire», conform dispozițiilor art. 75 lit. b) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice? ”

- art. 351

[Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015 \(dosar nr. 3050/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 45.539/299/2013 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „poate fi reținută infracțiunea de cămătărie prevăzută în cuprinsul dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 216/2011 sau art. 351 din Codul penal în situația în care acțiunile de remitere efectivă a sumelor de bani au avut loc înainte de intrarea în vigoare a normei de incriminare, iar activitatea de percepere a dobânzilor a avut loc după intrarea în vigoare a Legii nr. 216/2011.”

[Decizia nr. 26 din 27 ianuarie 2025 \(dosar nr. 2770/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept „În cazul infracțiunii de camătă, incriminată de art. 351 din Codul penal, banii dați cu dobândă, ca îndeletnicire, intră în categoria bunurilor supuse măsurii de siguranță a confiscării speciale, conform art. 112 alin. (1) lit. b) din Codul penal, sau obiect al acestei măsuri de siguranță poate să îl constituie doar dobânda obținută prin săvârșirea infracțiunii, potrivit art. 112 alin. (1) lit. e) din Codul penal” și stabilește că:

În cazul infracțiunii de camătă, incriminată de art. 351 din Codul penal, confiscarea specială poartă doar asupra dobânzii obținute prin săvârșirea infracțiunii, inclusiv când aceasta este cuprinsă în sumele ulterior împrumutate și se dispune conform art. 112 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

- art. 360

[Decizia nr. 68 din 29 septembrie 2021 \(dosar nr. 1876/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, prin care solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 360 alin. (1) din Codul penal privind accesul ilegal la un sistem informatic, în cazul persoanelor care pot interoga oricând o bază de date conținând informații nepublice, o asemenea interogare neurmată de efectuarea ulterioară a unor acte specifice exercitării atribuțiilor de serviciu în legătură cu interogarea efectuată, poate reprezenta o depășire a limitelor pentru care a fost acordată autorizarea.”

- art. 367

[Decizia nr. 12 din 2 iunie 2014 \(dosar nr. 13/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 790/62/2014 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept, în sensul dacă infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal din 1969 și art. 8 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013) își găsesc corespondent în art. 367 alin. (1) din Codul penal sau, dimpotrivă, sunt dezincriminate deoarece legiuitorul a înțeles să incrimineze în dispozițiile art. 367 alin. (1) din Codul penal numai infracțiunea

prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013).

Stabilește că faptele prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003, în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, se regăsesc în incriminarea din art. 367 din Codul penal, nefiind dezincriminate.

Decizia nr. 10 din 22 aprilie 2015 (dosar nr. 610/1/2015) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, prin Încheierea din 9 februarie 2015, dată în Dosarul nr. 11.491/63/2013, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 367 alin. (1) și (6) din Codul penal, respectiv dacă este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de grup infracțional organizat (sau dacă sunt întrunite elementele constitutive) atunci când pentru infracțiunea care intră în scopul grupului a intervenit dezincriminarea odată cu intrarea în vigoare a noului Cod penal.

În interpretarea dispozițiilor art. 367 alin. (1) și (6) din Codul penal stabilește că, în ipoteza în care, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod penal, infracțiunea care intră în scopul grupului organizat a fost dezincriminată, nu mai este îndeplinită una dintre trăsăturile esențiale ale infracțiunii, respectiv condiția tipicității.

- art. 371

Decizia nr. 9 din 12 aprilie 2016 (dosar nr. 814/1/2016) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, în Dosarul nr. 5.287/290/2013, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „Dacă elementul material al laturii obiective a infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice prevăzute de art. 371 din Codul penal trebuie îndreptat împotriva mai multor persoane și dacă în situația în care acțiunea descrisă a vizat o singură persoană operează dezincriminarea conform art. 4 din Codul penal.”

Stabilește că:

1. În aplicarea dispozițiilor art. 371 din Codul penal, în cazul infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice, pentru existența infracțiunii, violențele, amenințările sau atingerile grave aduse demnității nu trebuie să fie comise împotriva mai multor persoane, fiind suficient ca violențele, amenințările ori atingerile grave aduse demnității, care tulbură ordinea și liniștea publică, să fie săvârșite, în public, împotriva unei persoane.

2. În ipoteza în care violențele, amenințările sau atingerile grave aduse demnității persoanei, care tulbură ordinea și liniștea publică, au fost comise, în public, împotriva unei singure persoane, nu operează dezincriminarea, nefiind incidente dispozițiile art. 4 din Codul penal.

- art. 372

[Decizia nr. 21 din 4 iunie 2015 \(dosar nr. 1255/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, în Dosarul nr. 20.257/55/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept, respectiv:

„Dacă în privința infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 61/1991 operează dezincriminarea în cazul în care locul unde s-a săvârșit fapta sub imperiul legii vechi nu se regăsește printre cele patru categorii enumerate în mod expres de art. 372 alin. (1) și (2) din Codul penal;

Dacă trebuie îndeplinite cumulativ condițiile de loc special amenajat pentru distracție și agrement special autorizat pentru distracție ori agrement atât în cazul reglementat de dispozițiile art. 372 alin. (1) teza a III-a din Codul penal, cât și în cazul reglementat de art. 372 alin. (2) teza a III-a din Codul penal;

Dacă în cazul în care se stabilește că ipoteza reglementată de art. 372 alin. (2) teza a III-a din Codul penal nu presupune îndeplinirea condițiilor de loc «special amenajat și autorizat pentru distracție ori agrement», dacă infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 61/1991 își poate găsi corespondent în infracțiunea prevăzută de art. 372 alin. (2) din Codul penal, când în hotărârea de condamnare s-a reținut folosirea obiectelor menționate de textul legal”.

- art. 377

[Decizia nr. 52 din 28 iunie 2021 \(dosar nr. 1236/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 377 din Codul penal, prin raportare la art. 177 alin. (2) din Codul penal, pentru determinarea subiecților infracțiunii de incest, stabilirea calității de rude biologice în linie directă sau între frați și surori, în cazul în care subiect al infracțiunii este o persoană adoptată, poate avea loc în condițiile art. 52 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală independent de dispozițiile art. 440 și art. 470 alin. (2) din Codul civil.

Pentru determinarea subiecților infracțiunii de incest prevăzută de art. 377 din Codul penal, în cazul în care unul dintre aceștia este adoptat, nu se impune stabilirea în prealabil a unui raport juridic civil de rude în linie directă sau frați și surori potrivit art. 409 din Codul civil raportat la art. 416 din Codul civil sau art. 424 din Codul civil, după caz, acest aspect putând fi stabilit în absența actelor de stare civilă și a unei acțiuni civile cu acest obiect, în cadrul procesului penal pendinte potrivit mijloacelor de probă prevăzute de art. 97 alin. (1) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 52 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală.

Efectele legăturii de rudenie biologică stabilite într-un proces civil sau chiar în procesul penal pendinte ulterior comiterii faptei de incest retroactivează până la momentul nașterii copilului.

Codul de procedură penală

- art. 6

[Decizia nr. 8 din 30 martie 2016 \(dosar nr. 558/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov - Secția penală în Dosarul nr. 74/119/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: dacă sintagma „când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub altă încadrare juridică” folosită de legiuitor în cuprinsul art. 6 din

Codul de procedură penală, care consfințește principiul „ne bis in idem”, are în vedere doar hotărârile pronunțate în materie penală față de o persoană pentru aceeași faptă - indiferent de încadrarea juridică dată faptei - sau noțiunea de „hotărâre penală” este folosită de legiuitor în sens larg, prin ea înțelegându-se orice fel de hotărâre indiferent de materia în care se pronunță și de procedura după care s-a judecat cauza, dacă aceasta ar putea fi apreciată, prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției europene a drepturilor omului, că are un caracter penal și reprezintă o hotărâre prin care s-a produs „condamnarea” penală, civilă, fiscală sau contravențională a persoanei, trimisă mai apoi în judecată într-un proces penal pentru aceeași faptă.

- art. 16

[Decizia nr. 19 din 29 octombrie 2019 \(dosar nr. 1899/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 264/104/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea dispozițiilor art.16 alin.(1) lit. i) din Codul de procedură penală, încheierea definitivă pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, prevăzută de art.335 alin.(4) din Codul de procedură, prin care s-a respins cererea de confirmare a redeschiderii urmăririi penale, poate fi asimilată cauzei de încetare a procesului penal?”

- art. 19

[Decizia nr. 16 din 22 mai 2015 \(dosar nr. 1062/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara - Secția penală, în Dosarul nr. 2.834/325/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dacă: „Este admisibilă acțiunea civilă, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată”.

[Decizia nr. 12 din 16 mai 2016 \(dosar nr. 911/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 1.804/308/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

Dispozițiile art. 1.391 alin. (1) din Codul civil se interpretează în sensul că, într-o cauză penală având ca obiect o infracțiune de vătămare corporală din culpă, doar victima infracțiunii, care a suferit un prejudiciu, este îndreptățită să obțină o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială.

Dispozițiile art. 1.371 alin. (1) din Codul civil se interpretează în sensul că autorul faptei va fi ținut să răspundă numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o în cazul în care victima prejudiciului a contribuit și ea cu vinovăție la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu l-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă.

Decizia nr. 10 din 18 februarie 2021 (dosar nr. 3096/1/2020) click pentru vizualizare pe site

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov – Secţia penală, în dosarul nr. 19055/197/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă instanţa penală poate analiza elementele răspunderii civile delictuale a inculpatului în ipoteza în care persoana vătămată se constituie parte civilă cu respectarea termenului prevăzut de art. 20 alin. (1) din Codul de procedură penală, dar după finalizarea procedurii de cameră preliminară, iar asigurătorul de răspundere civilă auto refuză să participe în procesul penal ca parte responsabilă civilmente”.

- art. 19 alin. (2) coroborat cu art. 198 alin. (1) Cod penal şi art. 1370 Cod civil

Decizia nr. 49 din 7 octombrie 2024 (dosar nr. 1521/1/2024) click pentru vizualizare pe site

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava – Secţia penală şi pentru cauze cu minori, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea *dispoziţiilor art. 198 alin. (1) din Codul penal, art. 19 alin. (2) din Codul de procedură penală şi art. 1370 din Codul civil este admisibilă acţiunea civilă formulată de un inculpat - participant la săvârşirea infracţiunii de încăierare prevăzută de art. 198 alin. (1) din Codul penal împotriva altui inculpat - participant la aceeaşi infracţiune de încăierare prevăzută de art. 198 alin. (1) din Codul penal, având ca obiect pretenţii civile decurgând din leziunile suferite ca urmare a încăierării*” şi stabileşte că:

În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 198 alin. (1) din Codul penal, art. 19 alin. (2) din Codul de procedură penală şi art. 1370 din Codul civil, este admisibilă acţiunea civilă formulată de un inculpat - participant la săvârşirea infracţiunii de încăierare prevăzută de art. 198 alin. (1) din Codul penal împotriva altui inculpat - participant la aceeaşi infracţiune de încăierare prevăzută de art. 198 alin. (1) din Codul penal.

- art. 64

Decizia nr. 43 din 17 februarie 2025 (dosar nr. 2576/1/2024) click pentru vizualizare pe site

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Vâlcea - Secţia penală, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Este incompatibil, în temeiul art. 64 alin. (4) din Codul de procedură penală, să participe la procedura de cameră preliminară judecătorul care în cursul urmăririi penale a soluţionat, în calitate de judecător de drepturi şi libertăţi, exclusiv o contestaţie privind durata procesului penal în condiţiile art. 4882 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală şi art. 4886 alin. (2) din Codul de procedură penală?”

- art. 65

Decizia nr. 83 din 8 decembrie 2021 (dosar nr. 2611/1/2021) click pentru vizualizare pe site

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Satu Mare, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea dispozițiilor art. 65 alin. (1) raportat la art. 64 alin. (1) lit. c) și art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală, în sensul de a se stabili dacă organul de urmărire penală care a întocmit procesul verbal de constatare a infracțiunii flagrante poate efectua în continuare acte de urmărire penală; care este sancțiunea procesuală aplicabilă în cazul în care ulterior, este audiat în calitate de martor în aceeași cauză, respectiv nulitatea absolută a actelor de urmărire penală efectuate, ca urmare a încălcării normelor de competență, în acord cu dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală și Decizia Curții Constituționale a României nr. 302/2017 sau nulitatea relativă conform art. 282 din Codul de procedură penală, prin constatarea existenței unui caz de incompatibilitate ce decurge din calitatea de martor la săvârșirea infracțiunii de organul de constatare.”

- art. 71

[Decizia nr. 23 din 6 octombrie 2014 \(dosar nr. 25/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova în Dosarul nr. 1.103/54/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală.

- art. 90

[Decizia nr. 21 din 11 octombrie 2016 \(dosar nr. 2401/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Constanța - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 15.074/118/2012, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, asistența juridică este obligatorie pentru inculpatul persoană juridică, în raport cu dispozițiile art. 187 din Codul penal, sau asistența juridică este obligatorie numai pentru inculpatul persoană fizică, în raport cu dispozițiile art. 136 alin. (2) și (3) din Codul penal, ce reglementează pedepsele aplicabile persoanei juridice.”

Statuează în sensul că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, în cursul procedurii de cameră preliminară și în cursul judecății, în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, asistența juridică este obligatorie pentru inculpatul persoană juridică, în raport cu dispozițiile art. 187 din Codul penal.

[Decizia nr. 21 din 14 septembrie 2017 \(dosar nr. 1285/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori în dosarul nr. 142/309/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, în cauzele în care faptele au fost comise sub imperiul vechiului Cod penal și s-a apreciat de instanța fondului că aceasta este legea penală mai favorabilă, se impune asistența juridică a inculpatului prin raportare la

limitele de pedeapsă prevăzute de vechiul Cod penal sau la cele prevăzute de noul Cod penal, în vigoare la momentul soluționării apelului?”.

- art. 114

[Decizia nr. 36 din 25 mai 2021 \(dosar nr. 797/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Bihor - Secția Penală, în dosarul nr.8288/272/2020/a1 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.65 alin.(1) raportat la art.64 alin.(1) lit. c) din Codul de procedură penală și art.114 alin.(4) din Codul de procedură penală, în sensul de a se stabili dacă organul de urmărire penală care a întocmit procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante poate efectua în continuare acte de urmărire, fiind ulterior audiat în calitate de martor în aceeași cauză; în caz negativ, care este sancțiunea procesuală aferentă, respectiv nulitatea absolută a actelor de urmărire penală efectuate, ca urmare a încălcării normelor de competență, în acord cu dispozițiile art. 281 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură penală și Decizia Curții Constituționale a României nr. 302/2017, sau nulitatea relativă în baza dispozițiilor art. 282 din Codul de procedură penală, ca urmare a constatării unui caz de incompatibilitate având în vedere calitatea sa de martor la săvârșirea infracțiunii.

- art. 118

[Decizia nr. 14 din 25 aprilie 2017 \(dosar nr. 634/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara, Secția Penală în dosar nr. 7003/108/2016/a1 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: dacă în înțelesul art. 118 din Codul de procedură penală, intitulat „dreptul martorului de a nu se acuza” coroborat cu art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală, intitulat „probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal”, se înțelege excluderea efectivă (prin îndepărtarea din dosar) a probei în cauză, sau este necesară o dispoziție expresă în acest sens a judecătorului de cameră preliminară.

- art. 138

[Decizia nr. 56 din 18 septembrie 2023 \(dosar nr. 1235/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în dosarul nr. 248590/2022/a1, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. Dacă procedeul probator al accesului la un sistem informatic poate fi utilizat atunci când (i) suportul informatic se află în detenția fizică a organului de urmărire penală, sau dacă acest procedeu probator permite doar (i) pătrunderea de la distanță într-un astfel de sistem în vederea monitorizării/supravegherii activității derulate?

2. Dacă opțiunea asupra emiterii, obținerii și/sau utilizării unui mandat de acces la un sistem informatic sau a unui mandat de percheziție informatică în vederea copierii integrale a datelor aflate într-un sistem informatic aflat în posesia organului de urmărire penală reprezintă o chestiune de oportunitate,

aflată în sfera de apreciere a organului de urmărire penală sau o chestiune de legalitate, supusă cenzurii judecătorului de cameră preliminară?”.

- art. 142

[Decizia nr. 22 din 25 octombrie 2016 \(dosar nr. 2458/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 843/86/2016/a1, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor probleme de drept: dacă pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică lucrătorii specializați din cadrul poliției prevăzuți de art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală necesită aviz de poliție judiciară sau este suficient ca aceste persoane să îndeplinească condițiile legale pentru a obține avizul.

Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, conform considerentelor prezentate în paragraful 49 din Decizia nr. 51/2016 a Curții Constituționale, lucrătorii specializați din cadrul poliției care pot obține avizul de poliție judiciară sunt organe de cercetare penală speciale.

Dacă lucrătorii Departamentului de Informații și Protecție Internă/Serviciul de Informații și Protecție Internă au calitatea de lucrători specializați din cadrul poliției, în accepțiunea prevăzută de art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală.

- art. 144

[Decizia nr. 2 din 8 februarie 2018 \(dosar nr. 3328/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara - Secția penală în dosarul nr. 5190/108/2017/a1 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„1) dacă judecătorul de cameră preliminară poate verifica legalitatea încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți a dispus prelungirea măsurii de supraveghere tehnică;

2) dacă prelungirea supravegherii tehnice poate fi dispusă după expirarea mandatului de supraveghere tehnică emis inițial.”

- art. 148

[Decizia nr. 20 din 13 aprilie 2022 \(dosar nr. 196/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin care solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă există deja un mandat de supraveghere tehnică care are ca obiect supravegherea video, audio sau prin fotografiere, procurorul este obligat să sesizeze judecătorul de drepturi și libertăți, potrivit art. 148 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, atunci când apreciază că este necesar ca colaboratorul să poată folosi dispozitive tehnice pentru a obține fotografii sau înregistrări audio și video.”

[Decizia nr. 64 din 2 octombrie 2023 \(dosar nr. 1796/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 3556/103/2022/a1, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă punerea la dispoziție a infrastructurii necesare, de către Centrul Național de Interceptare a Comunicațiilor din cadrul Serviciului Român de Informații, în sensul asigurării condițiilor tehnice pentru punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică, reprezintă o activitate de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică, conform art. 142 din Codul de procedură penală?”, respectiv

„Dacă în procedura prevăzută de articolul 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și de articolul 150 alin. (5) din Codul de procedură penală, sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică este obligatorie în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul să poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială derogatorie de la dispozițiile art.139 din Codul de procedură penală, în cauză existând un mandat de supraveghere tehnică, emis anterior în temeiul acestor dispoziții” și stabilește următoarele:

1. Punerea la dispoziție a infrastructurii necesare, de către Centrul Național de Interceptare a Comunicațiilor din cadrul Serviciului Român de Informații, în sensul asigurării condițiilor tehnice pentru punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică, nu reprezintă o activitate de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică, conform art. 142 din Codul de procedură penală.

2. În procedura prevăzută de articolul 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și de articolul 150 alin. (5) din Codul de procedură penală, sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică este obligatorie în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul să poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, chiar dacă există un mandat de supraveghere tehnică de aceeași natură emis anterior, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială, derogatorie de la prevederile art.139 din Codul de procedură penală.”

- art. 150

[Decizia nr. 64 din 2 octombrie 2023 \(dosar nr. 1796/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 3556/103/2022/a1, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă punerea la dispoziție a infrastructurii necesare, de către Centrul Național de Interceptare a Comunicațiilor din cadrul Serviciului Român de Informații, în sensul asigurării condițiilor tehnice pentru punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică, reprezintă o activitate de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică, conform art. 142 din Codul de procedură penală?”, respectiv

„Dacă în procedura prevăzută de articolul 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și de articolul 150 alin. (5) din Codul de procedură penală, sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică este obligatorie în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul să poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială derogatorie de la dispozițiile art.139 din Codul de procedură penală, în cauză existând un mandat de supraveghere tehnică, emis anterior în temeiul acestor dispoziții” și stabilește următoarele:

1. Punerea la dispoziție a infrastructurii necesare, de către Centrul Național de Interceptare a Comunicațiilor din cadrul Serviciului Român de Informații, în sensul asigurării condițiilor tehnice pentru

punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică, nu reprezintă o activitate de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică, conform art. 142 din Codul de procedură penală.

2. În procedura prevăzută de articolul 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și de articolul 150 alin. (5) din Codul de procedură penală, sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică este obligatorie în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul să poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, chiar dacă există un mandat de supraveghere tehnică de aceeași natură emis anterior, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială, derogatorie de la prevederile art.139 din Codul de procedură penală.”

- art. 158

[Decizia nr. 38 din 15 mai 2023 \(dosar nr. 519/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de apel Constanța, Secția penală prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

“1. Aplicarea dispozițiilor art. 158 alin. (3) din Codul de procedură penală (în referire la abilitarea procurorului de a încuviința continuarea efectuării percheziției în locurile învecinate celui cu privire la care judecătorul de drepturi și libertăți a autorizat efectuarea percheziției) este sau nu este condiționată de către descrierea acestor locuri învecinate în conținutul încheierii prin care s-a încuviințat efectuarea percheziției, respectiv în cuprinsul mandatului de percheziție, raportat la prevederile art. 158 alin. (7) lit. f) din Codul de procedură penală.

2. Pot sau nu pot fi supuse verificării de legalitate, în procedura de cameră preliminară având de soluționat legalitatea administrării probelor, eventualele neregularități ale încheierii pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți prin care s-a încuviințat efectuarea percheziției.”

- art. 213

[Decizia nr. 24 din 6 octombrie 2014 \(dosar nr. 26/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de către Curtea de Apel București - Secția I penală în Dosarul nr. 23.234/3/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea căii de atac a contestației formulate în temeiul art. 204 din Codul de procedură penală împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, în temeiul art. 213 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

- art. 215

[Decizia nr. 17 din 1 septembrie 2014 \(dosar nr. 21/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția I penală în Dosarul nr. 8.526/3/2014 (1.510/2014) privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă în cursul urmăririi penale competența de a dispune asupra unor noi

obligatii pentru inculpat ori inlocuirea sau incetarea celor dispuse initial revine judecatorului de drepturi si libertati care a luat masura sau, dimpotriva, procurorului.

- art. 216

[Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014 \(dosar nr. 11/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 5.559/111/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 216 alin. (1) și (2) raportat la art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune presupune admiterea în principiu a acesteia, după care magistratul analizează temeinicia cererii atât cu ocazia luării inițiale a acestei măsuri, cât și cu ocazia înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, precum și a chestiunii de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 242 alin. (10), (11) și (12) raportat la art. 203 alin. (5) și (6) și art. 206 alin. (3) coroborat cu art. 352 alin. (1) și art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauțiune de către instanța de control judiciar în cadrul procedurii înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune se realizează în ședință publică sau în camera de consiliu.

- art. 249

[Decizia nr. 44 din 19 septembrie 2022 \(dosar nr. 1004/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș – Secția penală, prin Încheierea din 13 aprilie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 2.221/102/2018/a1.20*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă termenul „pagubă” din cuprinsul art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală, vizând instituirea măsurii asigurătorii a sechestrului în materia infracțiunii prevăzute de art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, modificată și completată de Legea nr. 55/2021, cuprinde doar prejudiciul efectiv calculat, respectiv baza de calcul, sau cuprinde și accesoriile (dobânzi și penalități)?

- art. 250 ind. 2

[Decizia nr. 38 din 9 iunie 2022 \(dosar nr. 782/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secția penală, în dosarul nr. 4184/107/2017/a9.1, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea art. 250² din Codul de procedură penală, care este natura juridică a termenului de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv 1 an în cursul judecății, în cadrul căruia este necesară verificarea periodică a subzistenței temeiurilor care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii.”

[Decizia nr. 64 din 19 octombrie 2022 \(dosar nr. 1266/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția I Penală în dosarul nr. 2209/2/2022 (981/2022) prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

1. În raport cu dispozițiile art. 2502 din Codul de procedură penală care este durata termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii.

2. În raport cu dispozițiile art. 2502 din Codul de procedură penală care este natura termenului maxim în cursul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii.

- art. 264

[Decizia nr. 23 din 25 octombrie 2016 \(dosar nr. 2608/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Judecătoria Panciu în Dosarul nr. 10.640/196/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „dacă în aplicarea dispozițiilor art. 264 din Codul de procedură penală cu referire la art. 269 alin. (4) din Codul de procedură penală este obligatoriu ca factorul poștal să efectueze comunicarea actelor de procedură în termen de 24 de ore de la momentul în care primește actele spre comunicare”.

- art. 269

[Decizia nr. 12 din 28 aprilie 2020 \(dosar nr. 350/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara – Secția penală în Dosarul nr.1934/220/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 269 și art. 270 din Codul de procedură penală, actul de procedură care trebuie făcut într-un anumit termen, este trimis prin e-mail/fax, în ultima zi a termenului care se calculează pe zile, este socotit a fi făcut în termen, chiar dacă actul de procedură se înregistrează la organul judiciar după expirarea termenului”.

Stabilește că în interpretarea dispozițiilor art. 269 și art. 270 din Codul de procedură penală, dacă actul de procedură care trebuie făcut într-un anumit termen, este trimis prin e-mail sau fax, în ultima zi a termenului care se calculează pe zile, este socotit a fi făcut în termen, chiar dacă actul de procedură se înregistrează la organul judiciar după expirarea termenului.

- art. 274

[Decizia nr. 9 din 19 iunie 2018 \(dosar nr. 918/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr.3109/270/2017, prin care se solicită dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „dacă în aplicarea dispozițiilor art.274 din Codul de procedură penală inculpatul minor față de care s-a luat o măsură educativă prevăzută de art.115 din Codul penal, poate fi obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.”

- art. 281

[Decizia nr. 16 din 11 octombrie 2018 \(dosar nr. 1818/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova în dosarul nr.2199/104/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „Dacă motivarea sentinței penale de către o persoană care a avut calitatea de judecător în momentul pronunțării, dar pe care nu o mai are în momentul redactării motivelor, ca urmare a eliberării din funcție prin pensionare, reprezintă un motiv de nulitate absolută a hotărârii respective, în temeiul art.281 alin.(1) lit. a din Codul de procedură penală raportat la art.406 alin.(2) din Codul de procedură penală”.

[Decizia nr. 21 din 29 octombrie 2019 \(dosar nr. 2041/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 2341/102/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea art. 1 alin. (2) raportat la art. 10 alin. (2), 102 alin. (2) și (3) și 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, în situația în care este invocată nulitatea absolută cu consecința excluderii unor mijloace de probă, este respectat dreptul la un proces echitabil dacă instanța se pronunță asupra nulității printr-o hotărâre separată (încheiere), anterioară celei prin care soluționează fondul cauzei?”.

[Decizia nr. 7 din 10 martie 2020 \(dosar nr. 3323/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală în dosarul nr.2933/335/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă interpretarea dispozițiilor art. 281 alin. (3) din Codul de procedură penală, conform cărora încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin.(1) lit. a) - d) și f) poate fi invocată în orice stare a procesului, după schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care s-a dispus trimiterea în judecată de instanța sesizată cu rechizitoriu, într-o infracțiune care atrage competența unei instanțe superioare și/sau asistența juridică obligatorie, cercetarea cauzei se reia din faza urmăririi penale de către organele de urmărire penală competente conform noii încadrări sau din faza camerei preliminare de judecătorul de cameră preliminară competent conform noii încadrări sau din faza de judecată de instanța competentă conform noii încadrări”.

- art. 296

[Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020 \(dosar nr. 2433/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în Dosarul penal nr.11252/256/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, în cazul infracțiunii de abandon de familie, prevăzută în art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, prin sintagma „săvârșirea faptei” prevăzută de dispozițiile art. 296 din Codul de procedură penală (relevantă pentru calcularea termenului de introducere a plângerii prealabile) se înțelege „data încetării inacțiunii” (data „epuizării” infracțiunii de abandon de

familie) sau „data consumării infracțiunii” (expirarea perioadei de 3 luni pe durata căreia autorul a rămas în pasivitate)”.

Stabilește că: „În cazul infracțiunii de abandon de familie prevăzută în art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, termenul de introducere a plângerii prealabile prevăzut în conținutul art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, - de 3 luni din ziua în care persoana vătămată sau reprezentantul său legal a aflat despre săvârșirea faptei - curge de la data la care persoana vătămată ori reprezentantul său legal a cunoscut săvârșirea faptei.

Termenul de 3 luni prevăzut în conținutul art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală poate să curgă din trei momente diferite, după cum urmează: a) din momentul consumării infracțiunii, dacă acest moment este identic cu cel al cunoașterii faptei; b) din momentul cunoașterii săvârșirii faptei, care se poate situa între momentul consumării faptei până la momentul epuizării, și c) din momentul epuizării infracțiunii sau ulterior acestuia, odată cu cunoașterea săvârșirii faptei, caz în care nu trebuie să fi fost împlinit termenul de prescripție al răspunderii penale”.

- art. 318

[Decizia nr. 11 din 12 septembrie 2018 \(dosar nr. 1198/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Suceava, în dosarul nr. 824/86/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Care este natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de art.318 alin.12 Cod procedură penală, dacă este un termen de decădere sau de recomandare.”

- art. 324

[Decizia nr. 21 din 7 iulie 2020 \(dosar nr. 1144/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași - Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 2113/89/2019/a1 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției Generale Anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor”.

[Decizia nr. 65 din 02 octombrie 2023 \(dosar nr. 1910/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 8371/118/2021/a1*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. Aplicarea dispozițiilor art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală – în cauze în care urmărirea penală este obligatoriu a fi efectuată de către procuror – constând în delegarea de către procurorul care efectuează urmărirea penală a efectuării unor acte de urmărire penală către organele de cercetare ale poliției judiciare, este sau nu este condiționată de respectarea dispozițiilor art. 201 din Codul de procedură penală, cu trimitere la dispozițiile art. 200 din Codul de procedură penală?

2. În aplicarea dispozițiilor art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală – cu eventuala incidență a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, corelate cu Decizia nr. 302/2017 a

Curții Constituționale – este sau nu este limitată delegarea efectuării unui act de urmărire penală, de către procurorul ce efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală, la ipoteza imposibilității efectuării actului de către acesta, sau la un anume volum/proporție a efectuării actelor de urmărire penală prin delegare?

3. Dispozițiile art. 7 alin. (1) și alin. (6) din Ordonanța de urgență nr. 78 din 16 noiembrie 2016 a Guvernului României, aprobată prin Legea nr. 120/2018, înlătură efectele dispozițiilor art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală – eventual corelate cu cele ale art. 201 din Codul de procedură penală, cu trimitere la dispozițiile art. 200 din Codul de procedură penală – în sensul că actele de urmărire penală efectuate de către ofițerii și agenții de poliție judiciară detașați la Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, din dispoziția procurorului, sunt considerate acte de urmărire penală efectuate nemijlocit de către procuror în exercitarea atribuției de efectuare în mod obligatoriu a urmăririi penale, fără alte condiționări în afara efectuării acestora din dispoziția scrisă a procurorului?”

- art. 335

[Decizia nr. 27 din 29 octombrie 2015 \(dosar nr. 3061/1/2011\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați în Dosarul nr. 524/44/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă ordonanța procurorului ierarhic superior, prin care în baza art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală este admisă plângerea persoanei vătămate și se dispune infirmarea ordonanței procurorului și redeschiderea urmăririi penale, este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară potrivit art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Stabilește că redeschiderea urmăririi penale prevăzută de art. 335 din Codul de procedură penală este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, atât în urma infirmării soluției procurorului de către procurorul ierarhic superior în procedura prevăzută de art. 336 și următoarele din Codul de procedură penală, cât și în cazul infirmării dispuse din oficiu.

[Decizia nr. 18 din 19 iunie 2020 \(dosar nr. 264/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de judecătorul de Cameră Preliminară din cadrul Tribunalului Brăila, în dosarul nr. 1972/113/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:.

„Dacă procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul infirmării unei soluții dispuse de către un procuror din cadrul parchetului de pe lângă tribunal, are sau nu calitatea expres stipulată de art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală în care se face referire la „procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția”.

- art. 341

[Decizia nr. 8 din 17 aprilie 2015 \(dosar nr. 530/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea Militară de Apel în Dosarul nr. 16/81/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a chestiunii de drept vizând aplicabilitatea dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară,

republicată, în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de urmărire sau netrimitere în judecată, întemeiate pe dispozițiile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală.

[Decizia nr. 33 din 11 decembrie 2015 \(dosar nr. 2370/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 475/35/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând posibilitatea ca judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea plângerii împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală să poată dispune admiterea plângerii și schimbarea soluției de renunțare la urmărirea penală în soluția de clasare, atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare.

Stabilește că, în aplicarea dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară investit cu soluționarea plângerii împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală poate dispune admiterea plângerii și schimbarea soluției de renunțare la urmărirea penală în soluția de clasare, atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca și consecință imediată pronunțarea unei soluții de clasare.

Conform modificărilor adoptate prin O. U. G. nr. 18/2016, în art. 318 alin. (15) lit. b) C. proc. pen. se prevede că: „(15) Judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi prezentate și, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, judecătorul de cameră preliminară: (...) b) desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea.”

[Decizia nr. 19 din 27 septembrie 2016 \(dosar nr. 2246/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția I penală, prin Încheierea din 27 mai 2016 pronunțată în Dosarul nr. 111.186/299/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral și dacă în urma judecării contestației formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală”.

[Decizia nr. 17 din 10 mai 2017 \(dosar nr. 775/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș - Secția penală în dosarul nr. 5023/30/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 340 alin. (1), art. 339 raportat la art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea de Conturi a României are calitatea procesuală de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate, respectiv dacă Autoritatea Centrală de Audit are dreptul de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.

[Decizia nr. 47 din 19 iunie 2023 \(dosar nr. 1048/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, prin încheierea de ședință din data de 10 februarie 2023, pronunțată în dosarul nr. 4392/118/2022/a1, prin care solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Cu privire la modul de aplicare al dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, art. 309 alin. (1) din Codul de procedură penală și art. 315 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, în cadrul procedurii de cameră preliminară reglementată de art. 342 și următoarele din Codul de procedură penală, respectiv dacă, în cadrul acestei proceduri – vizând verificarea legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală (în contextul analizării, în principal, a unor excepții de nelegalitate a actului de punere în mișcare a acțiunii penale și a actului de sesizare a instanței, pentru motivul emiterii acestora după împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale) – judecătorul de cameră preliminară poate reține împlinirea acestui termen, pe cale incidentală, ca temei concret al unor nelegalități ale actelor contestate, respectiv al unei nelegalități privind administrarea probelor ulterior împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale, în mod subsecvent constatării nulității actului de punere în mișcare a acțiunii penale?”.

- art. 345

[Decizia nr. 23 din 4 mai 2022 \(dosar nr. 470/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Brașov - Secția penală în dosarul nr. 13117/197/2019/a1, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă actul trebuie verificat pentru legalitate și temeinicie de către procurorul ierarhic superior și care este termenul limită până la care ar putea interveni această verificare” și stabilește următoarele:

Actul prin care procurorul remediază neregularitățile rechizitoriului, în condițiile prevăzute de art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, nu este supus verificării pentru legalitate și temeinicie de către procurorul ierarhic superior.

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Brașov - Secția penală în dosarul nr. 13117/197/2019/a1 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la următoarea chestiune de drept:

„Care este natura juridică a termenului de 5 zile în cadrul căruia procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare; care este felul actului procesual prin care se realizează remedierea.”

- art. 367

[Decizia nr. 12 din 12 septembrie 2018 \(dosar nr. 1245/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, în dosarul nr. 4318/118/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: «Dacă interdicția absolută de suspendare a judecării cauzei, în materie penală, prevăzută de art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală, se raportează la interpretarea sintagmei „ridicarea unei excepții de neconstituționalitate” ca având înțelesul „invocarea unei excepții de neconstituționalitate” sau „sesizarea Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate” invocată în condițiile cumulative prevăzută de art. 29 din Legea nr. 47/1992, după statuarea preliminară de către instanța de trimitere privind îndeplinirea condițiilor pentru sesizarea Curții Constituționale».

- art. 418

[Decizia nr. 67 din 29 septembrie 2021 \(dosar nr. 1795/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și Familie, în dosarul nr. 473/321/2020, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Instanța de apel investită cu apelul declarat de procuror exclusiv pentru motive de nelegalitate a sentinței pronunțate în prima instanță, dintre care unul/unele sunt în favoarea inculpatului, altul/altele sunt în defavoarea aceluiași inculpat, aceste din urma motive vizând alte chestiuni decât pedeapsa aplicată de prima instanță, poate să examineze în privința acestui inculpat sentința apelată și sub aspectul temeiniciei pedepsei aplicate, ce ar avea drept consecință majorarea cuantumului acesteia sau înlăturarea dispozițiilor privind suspendarea sub supraveghere a executării acestei pedepse dispuse prin sentința apelată, fără a încălca prevederile art. 418 alin. (2) din Codul de procedură penală”.

- art. 421

[Decizia nr. 28 din 29 octombrie 2015 \(dosar nr. 3158/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj - Secția penală și de minori, în Dosarul nr. 4.892/117/2012, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „în temeiul art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului și al prevederilor art. 129 din Constituție, care consacră dreptul la un dublu grad de jurisdicție în materie penală, atunci când judecata în fond s-a desfășurat în temeiul vechiului Cod de procedură penală, poate instanța de apel să dispună trimiterea cauzei la parchet în vederea refacerii urmăririi penale ori a actului de sesizare a instanței? În același temei, poate instanța de apel să dispună excluderea unor probe administrate nelegal în faza de urmărire penală?”.

[Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2019 \(dosar nr. 376/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 2571/279/2016 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art. 421 punctul 2 lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală, noțiunea de faptă, din sintagma „(...) instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare (...)”, include în sfera sa de conținut și înțelesul unui act material din cuprinsul unei infracțiuni continuate, astfel cum este acesta definit la art. 35 alin. (1) din Codul penal, respectiv „acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.”

- art. 426

[Decizia nr. 10 din 29 martie 2017 \(dosar nr. 148/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția I Penală în dosarul nr.6664/2/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de

drept: „Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare, după admiterea în principiu a acesteia, poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal, pentru care existau probe la dosar”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare nu poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal.

[Decizia nr. 65 din 29 septembrie 2021 \(dosar nr. 1607/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I Penală în dosarul nr. 1629/2/2021, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Art.426 alin.(1) lit. d) din Codul de procedură penală, trebuie interpretat în sensul că instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii, raportat la calea de atac cu care a fost sesizată sau/și raportat la soluția pronunțată prin decizia penală”.

[Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 \(în dosarul nr.1341/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizările formulate de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală în dosarele nr. 1341/1/2022 (pct. I. 1), nr. 1344/1/2022 (pct. IV.1.1), nr. 1346/1/2022 (pct. IV.2.1), nr. 1348/1/2022 (pct. IV.3.1), nr. 1396/1/2022 (pct. IV.4) și nr. 1495/1/2022 (pct. IV.10.2), respectiv Curtea de Apel Brașov, Secția penală, în dosarul nr. 1465/1/2022 (pct. IV.7. 1) prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: „Dacă normele care reglementează efectul întreruptiv de prescripție al actelor de procedură sunt norme de drept substanțial susceptibile de a fi aplicate ca lege penală mai favorabilă sau norme de drept procesual supuse principiului *tempus regit actum*” și „Dacă în aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b) C.proc.pen., astfel cum au fost interpretare prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii” și stabilește următoarele:

Normele referitoare la întreruperea cursului prescripției sunt norme de drept penal material (substanțial) supuse din perspectiva aplicării lor în timp principiului activității legii penale prevăzut de art. 3 din Codul penal, cu excepția dispozițiilor mai favorabile, potrivit principiului *mitior lex* prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție și art. 5 din Codul penal.

Instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, nu poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii.

Respinge ca inadmisibile sesizările formulate în următoarele dosare:

– Dosarele nr. 1344/1/2022 (pct. IV.1.2), 1346/1/2022 (pct. IV.2.2) și 1348/1/2022 (pct. IV.3.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă art. 155 alin. (1) din Codul penal, în forma în vigoare în perioada 26.06.2018 – 30.05.2022, este susceptibil de a fi aplicat ca lege penală mai favorabilă;

– Dosarul nr. 1415/1/2022 (pct. IV.5.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă în temeiul principiului „tempus regit actum” pentru infracțiunile comise anterior datei de 25 iunie 2018 pot fi incidente dispozițiile art. 155 alin.1 Cod penal și dacă în temeiul aceluiași principiu, odată cu intrarea în vigoare a dispozițiilor OUG nr. 71/2022 devin incidente dispozițiile art. 155 alin.1 Cod penal și pentru infracțiunile presupus comise anterior aceste date;

– Dosarul nr. 1446/1/2022 (pct. IV.6) vizând lămurirea chestiunii de drept: a) Dacă lipsa din fondul activ al legislației a cazurilor care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale în perioada 2018-2022, conform deciziilor nr. 297/2018 și 358/2022 ale CCR, determină incidența disp. art. 5 C.p.; b) Dacă pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 25.06.2018 este aplicabilă doar prescripția generală, fără luarea în considerare a cauzelor de întrerupere intervenite anterior acestei date, sau se aplică prescripția specială, cu luarea în considerare a cauzelor de întrerupere a termenului de prescripție care au intervenit anterior datei de 25.06.2018 și ulterior datei de 30.05.2022;

– Dosarul nr. 1465/1/2022 (pct. IV.7.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dispozițiile art. 155 alin. 1 C.proc.pen. se interpretează în sensul că își mențin efectul întreruptiv de prescripție produs în forma anterioară Deciziei Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018;

– Dosarul nr. 1490/1/2022 (pct. IV.8) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei activități infracționale consumate sub imperiul Codului penal anterior, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a Noului Cod penal dar până la pronunțarea deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, comunicarea, potrivit art.344 Cod procedura penală a copiei certificate a rechizitoriului precum și a încheierii pronunțată de judecătorul de cameră preliminară în conformitate cu art. 346 alin. (1) și (2) Cod procedură penală constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1492/1/2022 (pct. IV.9) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Codului penal în vigoare, audierea în calitate de inculpat efectuată de procuror anterior deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, reprezintă un act de procedură întreruptiv a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1495/1/2022 (pct. IV.10.1) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă un act de procedură efectuat conform dispozițiilor procedurale și a art. 155 alin. 1 din Codul penal, în forma în vigoare la data efectuării actului de procedură, a produs în mod definitiv efectul de întrerupere al termenului de prescripție a răspunderii penale sau acest efect poate fi înlăturat ca urmare a aplicării principiului aplicării legii penale mai favorabile inculpatului, în cazul în care conținutul art. 155 alin. 1 din Codul penal s-a modificat ulterior efectuării actului de procedură;

– Dosarul nr. 1506/1/2022 (pct. IV.11) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni consumate sub imperiul Codului penal în vigoare, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis anterior pronunțării deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, comunicarea, potrivit art.344 Cod procedura penală a copiei certificate a rechizitoriului precum și a încheierii pronunțată de judecătorul de cameră preliminară în conformitate cu art. 346 alin. (1) și (2) Cod procedură penală constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1554/1/2022 (pct. IV.12) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă inexistența în legislație a cazurilor care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale, în perioada 2018-2022 (25.06.2018- 30.05.2022), conform deciziilor nr. 297/2018 și 358/2022 ale CCR, determină incidența dispoz. art. 5 Cp; Dacă pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 25.06.2018, este aplicabilă doar prescripția generală, fără luarea în considerare a cauzelor de întrerupere intervenite anterior acestei date sau se aplică prescripția specială, cu luarea în considerare a cauzelor de întrerupere a termenului de prescripție care au intervenit anterior datei de 25.06.2018 și ulterior datei de 30.05.2022;

– Dosarul nr. 1576/1/2022 (pct. IV.13) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Noului Cod penal cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din data de 25 iunie 2018, procesul verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect și audierea în calitate de suspect, anterior intrării în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, reprezintă acte de procedură întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1577/1/2022 (pct. IV.14) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Noului Cod penal cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, încheierea de admitere a plângerii și de desființare a ordonanței procurorului cu consecința trimiterii cauzei pentru completarea urmăririi penale pronunțată de judecătorul de cameră preliminară anterior intrării în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018 reprezintă un act de procedură întreruptiv a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1578/1/2022 (pct. IV.15) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei activități infracționale consumate sub imperiul Codului penal anterior, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a Noului Cod penal dar până la pronunțarea deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, procesul verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect, audierea în calitate de suspect și comunicarea, potrivit art. 344 Cod procedura penală, a copii certificate a rechizitoriului constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1415/1/2022 (pct. IV.5.1) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă în determinarea legii mai favorabile conform art.5 Cod penal cu trimitere la deciziile nr. 297/26.04.2018 și nr. 258/26.05.2022 ale Curții Constituționale, dispozițiile art. 154 alin.1 Cod penal prin raportare la prevederile art. 16 alin.1 lit.f Cod procedură penală pot fi aplicate independent de prevederile art. 155 alin.1 Cod penal pentru infracțiunile săvârșite până în data de 9 iunie 2022 și dacă aceste decizii ale Curții Constituționale devin inaplicabile în această materie în ceea ce privește infracțiunile care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene;

– Dosarul nr. 1604/1/2022 (pct. IV.16) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă normele care reglementează efectul întreruptiv de prescripție al actelor de procedură, conform art. 155 alin. 1 Cod penal, sunt norme de drept substanțial susceptibile de a fi aplicate ca lege penală mai favorabilă, aplicarea acestora potrivit art. 5 Cod penal se face indiferent de obiectul infracțiunii sau, în ce privește infracțiunile care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene, se impune efectuarea unei analize specifice cu privire la necesitatea de a lăsa (sau nu) neaplicate aceste dispoziții în raport de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene dezvoltate în baza art. 325 din TFUE, precum și a Hotărârii din data de 21.12.2021 în cauzele conexe C-357/19 Euro Box Promotion și alții, C-379/19DNA-Serviciul Teritorial Oradea, C-547/19 Asociația Forumul Judecătorilor din România , C-811/19 FQ și alții și C-840/19 NC.

[Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 \(în dosarul nr.1708/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de apel Brașov – Secția Penală, în dosarul nr. 190/64/2022, respectiv de Curtea de apel București – Secția I Penală, în dosarele nr. 4334/2/2022 și nr. 4382/2/2022 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dispozițiile art. 426 lit. b) și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să

reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?

2. În aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 și nr. 358 din 26 mai 2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport de împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26 iunie 2018 – 30 mai 2022?

3. Constituie omisiunea instanței de a avea în vedere inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale, în perioada 26 iunie 2018 – 30 mai 2022, o eroare de procedură, în sensul art. 426 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, în ipoteza cauzelor definitiv judecate în perioada anterior menționată?

[Decizia nr. 43 din 29 mai 2023 \(dosar nr. 914/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizările formulate de Curtea de Apel Suceava, Secția penală și pentru cauze cu minori în dosarul nr. 500/39/2022, respectiv Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori în dosarul nr. 547/33/2022, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dispozițiile art. 426 lit. b) și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează pe fond contestația în anulare are competența să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?”;

„Dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa soluționării pe fond a contestației, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă, în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu o lege succesivă care nu a fost avută în vedere în procesul de analiză a legii penale aplicabile cauzei? și

Omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra incidenței unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu legea penală mai favorabilă de la data comiterii faptei până la data judecării cauzei în apel, poate fi invocată prin intermediul contestației în anulare, întemeiate pe dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală?” și stabilește următoarele:

1. Dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează pe fond contestația în anulare nu poate să reanalizeze care dintre legile penale ce s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză.

2. Omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra incidenței unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu legea penală mai favorabilă de la data comiterii faptei până la data judecării cauzei în apel nu poate fi invocată prin intermediul contestației în anulare, întemeiate pe dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.

Decizia nr. 40 din 15 mai 2023 (în dosarul nr.677/1/2023) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, în dosarul nr. 581/36/2022, și Curtea de Apel Brașov, Secția penală, în dosarul nr. 419/64/2022, prin care se solicită dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă eroarea de procedură, constând în omisiunea instanței de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidența dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale și efectele Deciziei Curții Constituționale a României nr.358/26.05.2022, poate fi examinată ca motiv al contestației în anulare, prevăzute de art.426 lit. b) din Codul de procedură penală, în etapa admiterii în principiu sau după parcurgerea acestei etape, în raport cu existența unor circumstanțe noi, evidențiate după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare cu privire la cauza de încetare a procesului penal și dispozițiile art.1 alin. (5) și art.147 alin. (4) din Constituția României, coroborate cu dispozițiile art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și cele ale art.11 alin. (3) din Legea nr.47/1992, privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, referitoare la efectele obligatorii și pentru viitor ale deciziilor Curții Constituționale a României în cauzele definitiv soluționate”.

În interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, constituie o eroare de procedură omisiunea instanței de apel de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidența în cauză unei legi penale mai favorabile cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, respectiv împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale?

- art. 427

Decizia nr. 3 din 10 februarie 2016 (dosar nr. 4292/1/2015) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în Dosarul nr. 4.796/2/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă, în aplicarea dispozițiilor art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală, persoana fizică ori juridică ce nu a avut calitatea de parte în cursul procesului penal are calitatea procesuală să formuleze contestație în anulare întrucât nu a fost citată la judecata în apel, în condițiile în care drepturile ori interesele sale au fost afectate printr-o măsură dispusă de instanța de apel prin hotărâre definitivă”.

Decizia nr. 6 din 2 martie 2016 (dosar nr. 179/1/2016) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, în dosarele nr. 4.787/2/2015 și nr. 4.791/2/2015 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept dacă:

„1. În aplicarea dispozițiilor art. 427 alin. (1) raportat la art. 426 lit. b) și d) din Codul de procedură penală, persoana fizică sau persoana juridică care nu a avut calitatea de parte în procesul penal poate să formuleze contestație în anulare, dacă drepturile ori interesele sale legitime au fost afectate printr-o măsură dispusă de instanța de apel prin hotărâre definitivă.

2. În aplicarea art. 112 alin. (1) lit. e) din Codul penal, măsura de siguranță a confiscării speciale poate fi dispusă în raport cu următoarele situații:

a) față de terțe persoane fizice sau persoane juridice care nu sunt părți în procesul penal, cu consecința aplicării măsurilor asigurătorii prevăzute de art. 249 din Codul de procedură penală;

b) față de persoana responsabilă civilmente în raport de care s-a respins acțiunea civilă exercitată în procesul penal;

c) asupra sumelor de bani sau a bunurilor în sens material;

d) asupra prejudiciului cauzat persoanei vătămate, dacă aceasta s-a constituit parte civilă și nu a decedat ori, după caz, nu a fost dizolvată și lichidată.

3. În aplicarea art. 112 alin. (1) lit. e) din Codul penal, măsura de siguranță a confiscării speciale poate fi dispusă în condiții de solidaritate ori trebuie individualizată.”

- art. 431

[Decizia nr. 5 din 4 martie 2015 \(dosar nr. 169/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Dolj - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 32.177/215/2014 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile, în sensul „dacă hotărârea pronunțată în soluționarea căii de atac extraordinare prevăzute de art. 426 din Codul de procedură penală și împotriva unei sentințe pentru care nu este prevăzută de lege o cale de atac poate fi supusă apelului, conform art. 432 alin. (4) din Codul de procedură penală.”

Stabilește că hotărârea pronunțată în procedura examinării admisibilității în principiu a contestației în anulare, împotriva unei sentințe pentru care nu este prevăzută o cale de atac, nu poate fi supusă apelului.

[Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 \(în dosarul nr.1708/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de apel Brașov – Secția Penală, în dosarul nr. 190/64/2022, respectiv de Curtea de apel București – Secția I Penală, în dosarele nr. 4334/2/2022 și nr. 4382/2/2022 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dispozițiile art. 426 lit. b) și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?

2. În aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 și nr. 358 din 26 mai 2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport de împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26 iunie 2018 – 30 mai 2022?

3. Constituie omisiunea instanței de a avea în vedere inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale, în perioada 26 iunie 2018 – 30 mai 2022, o eroare de procedură, în sensul art. 426 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, în ipoteza cauzelor definitiv judecate în perioada anterior menționată?

- art. 452

Decizia nr. 7 din 17 aprilie 2015 (dosar nr. 523/1/2015) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 555/42/2014/a1 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. în cazul în care se formulează o cerere de revizuire împotriva unei încheieri pronunțate de către judecătorul de cameră preliminară, conform art. 341 din Codul de procedură penală, care este organul judiciar competent să soluționeze o astfel de cerere, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată;

2. ce hotărâre judecătorească urmează a fi pronunțată: o încheiere, asemenea procedurii inițiale, sau o sentință, astfel cum se pronunță în calea de atac a revizuirii;

3. dacă hotărârea pronunțată, într-o asemenea speță, este susceptibilă de a fi supusă vreunei căi ordonare de atac.”

Decizia nr. 68 din 3 noiembrie 2020 (dosar nr. 2352/1/2020) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția I penală, în dosarul nr.24527/302/2019 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală poate fi îndreptată și împotriva unei hotărâri penale definitive, dar care nu soluționează fondul acțiunii penale”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală poate fi îndreptată și împotriva unei hotărâri penale definitive, pronunțate în soluționarea unei cereri întemeiate pe dispozițiile art.595 din Codul de procedură penală.

Decizia nr. 2 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr. 2749/1/2021) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara, Secția Penală în dosarul nr. 392/30/2021 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură penală poate fi îndreptată și împotriva unei hotărâri penale definitive, dar care nu soluționează fondul acțiunii penale.”

- art. 453

Decizia nr. 10 din 13 februarie 2023 (dosar nr. 2564/1/2022) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați – Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 2564/1/2022 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept în materie penală:

„Dacă sintagma «când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia», ce constituie conținutul articolului 453 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură penală, precum și sintagma «toate hotărârile care nu se pot concilia» ce constituie conținutul articolului 453 alin. (5) din Codul de procedură penală se referă și la situația în care starea de neconciliabilitate s-a creat între o hotărâre civilă definitivă cu caracter sancționator și, pe de altă parte, o hotărâre penală definitivă, în condițiile în care ambele hotărâri definitive au ca obiect stări de fapt identice sau conexe.”

- art. 465

[Decizia nr. 2 din 2 februarie 2015 \(dosar nr. 30/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara - Secția penală în Dosarul 214/59/2008 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "care este calea de atac legală în urma desființării deciziei date în recurs, în calea de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art. 465 din Codul de procedură penală (revizuirea în cazul hotărârilor C.E.D.O.), în condițiile în care cauza a parcurs trei grade de jurisdicție (primă instanță, apel și recurs), în ultimă instanță soluționându-se recursul procurorului".

Stabilește că, în urma desființării deciziei date în recurs, în calea de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art. 465 din Codul de procedură penală, în condițiile în care cauza a parcurs trei grade de jurisdicție (primă instanță, apel și recurs), în ultimă instanță soluționându-se recursul procurorului, calea de atac este recursul în forma și reglementarea prevăzută de lege la data judecării recursului inițial.

- art. 466

[Decizia nr. 22 din 9 iunie 2015 \(dosar nr. 1321/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj - Secția penală și de minori în Dosarul nr. 80/33/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept, în sensul dacă „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. 1 din Codul de procedură penală instituția redeschiderii procesului penal este aplicabilă doar proceselor în care a avut loc o soluție pe fond a cauzei (judecata în primă instanță și în calea ordinară de atac) sau și celor care au avut ca obiect soluționarea unor căi extraordinare de atac (contestație în anulare, revizuire) ori a altor cereri”.

Stabilește că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiectul cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate îl reprezintă numai hotărârile penale definitive prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, indiferent dacă judecata în primă instanță sau în calea ordinară de atac este consecința rejudecării cauzei ca urmare a admiterii contestației în anulare ori revizuirii.

- art. 469

[Decizia nr. 21 din 4 mai 2022 \(dosar nr. 240/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Bacău, Secția penală, în dosarul nr. 7717/180/2021, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

În interpretarea și aplicarea art.469 alin.(5) și alin.(7) din Codul de procedură penală admiterea căii de atac exercitate împotriva încheierii prin care s-a admis cererea de redeschidere a procesului penal, desființarea acestei încheieri are ca efect redobândirea autorității de lucru judecat și caracterul executoriu al hotărârii în raport de care s-a cerut redeschiderea procesului penal.

În caz afirmativ, este necesară emiterea unor noi forme de executare.

- art. 475

[Decizia nr. 5 din 21 martie 2019 \(dosar nr. 41/1/2019 și dosar nr. 73/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

I. Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr.18348/212/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: 1) „Dacă, în interpretarea art.155 alin.1 din Codul penal, cauza de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale constând în îndeplinirea unor acte de procedură în cauză își produce efectele numai în cazul oricărui act de procedură care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal”. 2) „Dacă actele de procedură îndeplinite anterior publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 297/26.04.2018 a Curții Constituționale, cu respectarea art.155 alin.1 din Codul penal, în forma în vigoare la data efectuării lor, au condus la întreruperea cursului prescripției răspunderii penale în cauzele aflate pe rol”.

II. Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj - Secția penală și de minori în dosarul nr. 8402/211/2016/a2 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: 1) „Dacă termenul de prescripție se întrerupe prin actele de procedură comunicate inculpatului sau acesta nu se mai întrerupe, nefiind legiferat în prezent prin ce acte se întrerupe cursul termenului prescripției”. 2) „Dacă actele de întrerupere a cursului termenului prescripției răspunderii penale îndeplinite sub imperiul Codului penal anterior sau al Noului Cod penal până la data publicării Deciziei C.C.R. nr.297/2018 își produc efectele și ulterior acestei decizii”.

[Decizia nr. 15 din 24 septembrie 2019 \(dosar nr. 1274/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 1479/284/2018 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, potrivit art. 334 alin.(4) din Codul penal, un vehicul înmatriculat în alt stat, pentru care nu este încheiat un contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă valabil, se circumscrie noțiunii de vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România.”

[Decizia nr. 21 din 29 octombrie 2019 \(dosar nr. 2041/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 2341/102/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea art. 1 alin. (2) raportat la art. 10 alin. (2), 102 alin. (2) și (3) și 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, în situația în care este invocată nulitatea absolută cu consecința excluderii unor mijloace de probă, este respectat dreptul la un proces echitabil dacă instanța se pronunță asupra nulității printr-o hotărâre separată (încheiere), anterioară celei prin care soluționează fondul cauzei?”.

[Decizia nr. 22 din 27 noiembrie 2019 \(dosar nr. 2353/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Brăila - Secția penală în Dosarul nr. 4614/196/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de

drept: „În aplicarea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013, modificată prin Legea nr. 169/2017, referitoare la compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare a persoanelor private de libertate, dacă la calcularea pedepsei efectiv executate se are în vedere și o pedeapsă executată la termen anterior pedepsei care se execută la acest moment și în privința căreia nu au fost aplicabile dispozițiile legale referitoare la instituția liberării condiționate”.

- art. 480

[Decizia nr. 25 din 17 noiembrie 2014 \(dosar nr. 27/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Galați - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 10.204/233/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept referitoare la posibilitatea procurorului, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, de a reține în încadrarea juridică dată faptei inculpatului și dispozițiile art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită.

În aplicarea dispozițiilor art. 480-485 din Codul de procedură penală stabilește că procurorul nu poate, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, să rețină dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, cu consecințe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită.

[Decizia nr. 4 din 26 februarie 2019 \(dosar nr. 3384/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 41901/3/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă în aplicarea dispozițiilor art. 480-485 din Codul de procedură penală instanța de judecată poate, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, să intervină asupra individualizării pedepsei cu privire la care procurorul și inculpatul au ajuns la un acord, cu consecințe directe asupra reducerii pedepsei”.

- art. 488

[Decizia nr. 17 din 4 iunie 2015 \(dosar nr. 822/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția penală în Dosarul nr. 14.434/180/2014, având ca obiect rezolvarea de principiu a problemei de drept în sensul „dacă, raportat la soluțiile prevăzute de art. 488 alin. (4) lit. a), b), c), dispozițiile art. 488 alin. (2) și art. 47 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța de apel poate să analizeze cazul de nulitate absolută prevăzut de art. 281 alin. (1) lit. b) și să dispună soluția prevăzută de art. 421 pct. (2) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală, respectiv desființarea hotărârii atacate și rejudecarea cauzei de către instanța competentă”.

- art. 491

[Decizia nr. 19 din 14 iunie 2017 \(dosar nr. 1143/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 6177/118/2016/a1, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 491 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, în cauzele în care pentru aceeași faptă sau pentru fapte conexe celor pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva persoanei juridice, s-a pus în mișcare acțiunea penală și împotriva reprezentantului legal al persoanei juridice, reprezentarea persoanei juridice se realizează de către mandatarul persoană fizică desemnat de reprezentantul legal sau de practicianul în insolvență, în ordinea și condițiile stabilite de textul legal sau instanța de judecată poate opta între cei doi, înlăturând pe mandatarul persoană fizică desemnat de reprezentantul legal”.

- art. 538

[Decizia nr. 76 din 12 noiembrie 2018 \(dosar nr. 1982/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția I civilă, în dosarul nr. 4343/180/2014, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

Legea aplicabilă dreptului la repararea pagubei de către stat ca urmare a unei hotărâri de achitare ulterioare hotărârii definitive de condamnare este cea în vigoare la momentul rămânerii definitive a hotărârii de achitare, stabilit după regulile prevăzute de art. 416-417 din Codul de procedură penală din 1968, respectiv, art. 551-552 din Codul de procedură penală din 2010.

- art. 539

[Decizia nr. 11 din 17 aprilie 2019 \(dosar nr. 525/1/2019 conexat cu nr. 526/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secția penală, în dosarele nr. 2309/107/2018 și nr. 2366/107/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în aplicarea art.539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în situația în care instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de achitare nu s-a pronunțat cu privire la caracterul legal sau nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal a inculpatului achitat, se poate stabili acest caracter pe calea contestației la executare întemeiată pe prevederile art.598 alin. (1) lit. d) sau art.598 alin. (1) lit. c) teza I din Codul de procedură penală”.

Stabilește că, în aplicarea art.539 alin. (2) din Codul de procedură penală caracterul legal sau nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal a inculpatului achitat prin hotărâre definitivă nu se poate stabili pe calea contestației la executare întemeiată pe prevederile art.598 alin. (1) lit. d) sau art.598 alin. (1) lit.c) teza I din Codul de procedură penală.

[Decizia nr. 1 din 16 ianuarie 2023 \(dosar nr. 2149/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția I civilă, în Dosarul nr. 5.637/105/2019, și, în consecință, stabilește:

În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 539 din Codul de procedură penală, față de efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 136 din 3 martie 2021, în ipoteza unei privări de libertate în cursul unui proces penal finalizat prin soluție definitivă de achitare, fără ca nelegalitatea măsurii privative de libertate

să fi fost stabilită în conformitate cu Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 15 din 18 septembrie 2017, soluția de achitare, conform art. 16 alin. (1) lit. a)-d) din Codul de procedură penală, este suficientă prin ea însăși pentru acordarea de despăgubiri persoanei private de libertate și, ulterior, achitate.

În acest context, „caracterul injust/nedrept al măsurilor privative de libertate”, respectiv „netemeinicia acuzației în materie penală”, constituie criterii autonome care dau dreptul persoanei în cauză la repararea pagubei și care extind sfera de aplicare a dispozițiilor art. 539 din Codul de procedură penală.”.

- art. 549 ind. 1

[Decizia nr. 16 din 10 mai 2017 \(dosar nr. 739/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad – Secția penală în dosarul nr.10.869/55/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„1. Dacă prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 319/2015, prin care s-a instituit obligația de notificare a titularului permisului de port armă cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului, constituie o normă de dezincriminare, instituind o condiție preexistentă pentru realizarea conținutului constitutiv al infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prevăzută de art. 342 alin. (6) din Codul penal sau, dimpotrivă, fapta rămâne infracțiune independent de îndeplinirea sau neîndeplinirea obligației de notificare.

2. În caz de dezincriminare, având în vedere prevederile art. 2 din Codul penal privind legalitatea sancțiunilor de drept penal, dacă prin încheiere, în procedura prevăzută de art. 340, art. 341 din Codul de procedură penală s-a dispus respingerea plângerii împotriva ordonanței de clasare, clasarea fiind întemeiată pe prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală (fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege), în procedura prevăzută de art. 549¹ din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de lege sau, dimpotrivă, încheierea prin care s-a decis cu privire la temeiul clasării este intrată în puterea lucrului judecat.”

- art. 583

[Decizia nr. 16 din 24 septembrie 2019 \(dosar nr. 1449/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, în dosarul nr. 2615/101/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă Serviciul de Probațiune face parte din categoria subiecților procesuali la care hotărârea atacată se referă, în sensul art. 425¹ alin. (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 34 din Codul de procedură penală, cu aplicarea art. 29 din Codul de procedură penală care definesc noțiunea de subiect procesual și respectiv de participant la procesul penal.”

Stabilește că în cadrul procedurii de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere, prevăzută de art. 583 din Codul de procedură penală, serviciul de probațiune este un subiect procesual la care hotărârea atacată se referă, în accepțiunea art. 425¹ alin. (2) teza I din Codul de procedură penală raportat la art. 34 teza finală din același cod.

- art. 585

[Decizia nr. 12 din 25 aprilie 2017 \(dosar nr. 389/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Ialomița în dosarul nr. 4953/312/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă în aplicarea dispozițiilor art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată prin hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendare sub supraveghere a executării pedepsei, conform art. 86¹ din Codul penal anterior și, respectiv o infracțiune pentru care, potrivit noului Cod penal, a fost aplicată prin hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendare sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 91 din Codul penal, stabilirea și executarea pedepsei rezultante în urma anulării suspendării sub supraveghere se realizează potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 raportat la art. 86⁵ alin. (1) din Codul penal anterior sau conform art. 97 din Codul penal raportat la art. 583 din Codul de procedură penală, cu consecința modificării modalității de executare a pedepsei pentru prima dată în cursul executării.”

- art. 595

[Decizia nr. 22 din 6 octombrie 2014 \(dosar nr. 24/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 2.557/111/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei noi cereri de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal privind legea penală mai favorabilă, ulterior respingerii unei cereri cu același obiect, în situația în care, după respingerea cererii, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat o hotărâre prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidente în cauză.

- art. 598

[Decizia nr. 10 din 12 aprilie 2016 \(dosar nr. 815/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 4.987/312/2014* prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în respectarea principiului legalității pedepsei, este admisibilă o contestație la executare, întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, având ca obiect menținerea cu prioritate a anulării suspendării condiționate a executării pedepsei, dispuse conform art. 85 din Codul penal din 1969 și înlăturarea revocării suspendării condiționate a executării aceleiași pedepse, măsuri aplicate prin hotărâri definitive intrate în autoritate de lucru judecat”.

[Decizia nr. 14 din 26 septembrie 2018 \(dosar nr. 1562/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de către Curtea de Apel Suceava – Secția penală și pentru cauze cu minori în dosarul nr. 3654/245/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Care este numărul de judecători ce intră în componența completului de judecată investit cu soluționarea unei contestații

formulate împotriva unei hotărâri date de către instanța de apel într-o cauză având ca obiect contestație la executare întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. c) teza I din Codul de procedură penală și care vizează o hotărâre ce a fost pronunțată potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală anterior”.

[Decizia nr. 35 din 25 mai 2021 \(dosar nr. 764/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj, Secția Penală, în Dosarul nr.1494/219/2020*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în procedura contestației la executare, în interpretarea art. 598 alin. (1) lit. c) teza finală din Codul de procedură penală (împiedicare la executare), atunci când pentru o parte dintre pedepsele indicate în mandatul european de arestare emis de autoritatea judiciară solicitantă română, autoritate judiciară de executare străină refuză predarea, iar pentru o altă parte dintre pedepse admite predarea:

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este temporar, aceste pedepse putând fi executate ulterior, în condițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004, republicată (text aplicabil prin analogie și în ipoteza refuzului de predare), sau

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este definitiv, aceste pedepse aplicate de instanțele române neputând fi executate pe teritoriul României ulterior executării pedepselor pentru care s-a admis predarea.”

Legea societăților nr. 31/1990

- art. 272

[Decizia nr. 108 din 31 martie 2025 \(dosar nr. 225/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 27888/212/2023, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „Dacă poate fi subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990, privind societățile, administratorul unei societăți cu răspundere limitată” și stabilește că:

Administratorul unei societăți cu răspundere limitată nu poate fi subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990, privind societățile.

- art. 280 ind. 1

[Decizia nr. 18 din 27 septembrie 2016 \(dosar nr. 2163/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 13.968/63/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 280¹ din Legea nr. 31/1990, în sensul de a se lămuri dacă este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de transmitere fictivă a părților sociale, atunci când pentru infracțiunea pentru care s-a început urmărirea penală, de la care s-a sustras

inculpatul prin vânzarea părților sociale, a intervenit dezincriminarea, ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr. 363 din 7.05.2015”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 280¹ din Legea nr. 31/1990, în ipoteza în care infracțiunea pentru care s-a început urmărirea penală, de la care s-a sustras inculpatul prin transmiterea fictivă a părților sociale, a fost dezincriminată, nu mai este îndeplinită una dintre condițiile de tipicitate pentru reținerea acestei infracțiuni.

Legea nr. 50/1991

- art. 24

[Decizia nr. 46 din 16 septembrie 2024 \(dosar nr. 1318/1/2024\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția penală în dosarul nr. 7387/197/2021 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă infracțiunea prevăzută în art. 24 lit. b) din Legea nr. 50/1991, constând în continuarea executării lucrărilor, după dispunerea opririi acestora de către organele de control competente potrivit legii, vizează deopotrivă aceeași conduită interzisă, incriminată ca infracțiune și în cazul în care lucrările nu se opresc, dar sistarea lor este dispusă de către organele de urmărire penală?” și stabilește că:

Infrațiunea prevăzută în art. 24 lit. b) din Legea nr. 50/1991, constând în continuarea executării lucrărilor după dispunerea opririi acestora de către organele de control competente potrivit legii, nu vizează și situația în care lucrările continuă după dispunerea opririi acestora de către organele de urmărire penală.

Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

- art. 6

[Decizia nr. 74 din 11 noiembrie 2022 \(dosar nr. 1676/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea Curții de Apel București – Secția a II-a penală prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art. 6 și art. 7 alin. (2) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior modificării din anul 2014), reținerea formei agravate a infracțiunii de dare de mită este condiționată de săvârșirea infracțiunii față de un funcționar care exercită atribuții de control, în legătură directă cu aceste atribuții, sau este suficient ca funcționarul să aibă atribuții de control, darea de mită săvârșită față de acesta neavând legătură directă cu respectivele atribuții.”

- art. 7

[Decizia nr. 2 din 25 ianuarie 2017 \(dosar nr. 3838/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Constanța – Secția Penală și pentru Cauze Penale cu Minori și de Familie în dosarul nr.196/36/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzută de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravate este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor” și, în consecință, stabilește că:

Dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) se aplică doar în ipoteza în care infracțiunea de luare de mită a fost săvârșită de făptuitor în legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.

[Decizia nr. 74 din 11 noiembrie 2022 \(dosar nr. 1676/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea Curții de Apel București – Secția a II-a penală prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art. 6 și art. 7 alin. (2) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior modificării din anul 2014), reținerea formei agravate a infracțiunii de dare de mită este condiționată de săvârșirea infracțiunii față de un funcționar care exercită atribuții de control, în legătură directă cu aceste atribuții, sau este suficient ca funcționarul să aibă atribuții de control, darea de mită săvârșită față de acesta neavând legătură directă cu respectivele atribuții.”

-art. 12 alin. (1) lit. a) teza I

[Decizia nr. 327 din 22 septembrie 2025 \(dosar nr. 463/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de către Curtea de apel Bacău în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „*Dacă în cazul infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. (1) lit. a) teza I din Legea nr. 78/2000 este necesar să fie îndeplinită condiția utilizării de informații obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării sale pentru întrunirea elementului material al laturii obiective ce constă în efectuarea de operațiuni economice ca acte de comerț incompatibile cu funcția, dacă este prezumat de lege avantajul obținut de autorul faptei sau dacă aceasta condiție specială se aplică doar pentru varianta alternativă a săvârșirii faptei prin încheierea de tranzacții financiare?*” și stabilește că:

În cazul infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. (1) lit. a) teza I din Legea nr. 78/2000, pentru întrunirea elementului material al laturii obiective ce constă în efectuarea de operațiuni economice, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, este necesar să fie îndeplinită condiția utilizării de informații obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării acesteia.

- art. 18 ind. 1

[Decizia nr. 23 din 16 septembrie 2015 \(dosar nr. 2195/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 2.604/189/2013, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „dacă infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. (1), (2), (3) din Codul penal din 1969, or, se poate reține doar infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ipoteza unui unic prejudiciu, cauzat autorității contractante”.

[Decizia nr. 31 din 19 noiembrie 2015 \(dosar nr. 3558/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.238/297/2013, având ca obiect rezolvarea de principiu a următoarelor probleme de drept:

„1. Dacă dispozițiile art. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în ipoteza în care beneficiarul sprijinului financiar acordat din bugetele Uniunii Europene sau celor asimilate acestora a săvârșit fapta prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 (în perioada anterioară modificării acesteia prin Legea nr. 187/2012), din culpă, precum și datorită necunoașterii cu exactitate ori a imposibilității de cunoaștere a dispozițiilor legale ce reglementează condițiile de acordare a sprijinului financiar, lipsind deci elementul «relei-credințe» prevăzut în norma actuală de incriminare, situație în care sunt sau nu incidente dispozițiile art. 3 din Legea nr. 187/2012;

2. Dacă simplele neconcordanțe existente în documentele depuse de beneficiarii sprijinului financiar, precum și neatașarea în termen, la cererea acestora, a tuturor documentelor necesare (depusă însă ulterior, până la efectivă acordare a fondurilor) se încadrează în noțiunea de «suspiciune de fraudă» sau «fraudă» definită de art. 1 alin. (1) lit. a) din Convenția pentru Protecția Intereselor Financiare ale Comunităților Europene, art. 27 lit. c) din Regulamentul (CE) nr. 1.828/2006 și art. 2 lit. b) din Ordonanța de Urgență a Guvernului României nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora;

3. În ipoteza unui răspuns negativ, dacă aceste situații mai pot fi apreciate că întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, motivat și de faptul că norma de incriminare nu întrunește cerințele de previzibilitate impuse de art. 7 din Convenție;

4. Dacă este dată cauza de neimputabilitate prevăzută de art. 30 alin. (5) din noul Cod penal atunci când eroarea asupra caracterului ilicit al faptei se datorează necunoașterii sau interpretării eronate a unor norme civile a căror nerespectare a stat la baza comiterii infracțiunii prevăzute de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 în ipoteza în care respectivele norme erau cuprinse în acte normative ce nu au fost publicate în Monitorul Oficial.”

[Decizia nr. 6 din 26 aprilie 2018 \(dosar nr. 375/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în dosarul nr. 3320/109/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă infracțiunea prevăzută de

art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 este o infracțiune economică de natură a-i fi aplicabile dispozițiile art. 74¹ din Codul penal din 1968”.

[Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2020 \(dosar nr. 1412/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași – Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 5916/99/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „În cazul infracțiunii prevăzută de art.18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, comisă în modalitatea alternativă a folosirii sau prezentării cu rea-credință de documente false, în condițiile în care documentele respective sunt înscrisuri sub semnătură privată, este o infracțiune complexă, ce absoarbe în conținutul său infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, atunci când aceasta este săvârșită (în forma autoratului sau a instigării) de aceeași persoană care folosește aceste înscrisuri și obține ulterior, pe nedrept, fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei sau cele două infracțiuni își păstrează autonomia, existând un concurs real de infracțiuni între infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată și infracțiunea prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție”.

Stabilește că folosirea sau prezentarea cu rea-credință de înscrisuri sub semnătură privată falsificate, care a avut ca rezultat obținerea, pe nedrept, de fonduri din bugetul Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, săvârșită de către aceeași persoană care, în calitate de autor sau participant secundar, a contribuit la comiterea falsului, realizează conținutul infracțiunilor de folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 322 alin. (1) din Codul penal, în concurs real.

- art. 29

[Decizia nr. 11 din 28 aprilie 2020 \(dosar nr. 347/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge ca inadmisibilă sesizarea Curții de Apel Alba-Iulia, Secția Penală, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept:

1., „În interpretarea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, se poate considera că judecătorul de la instanța de fond care, anterior, a fost desemnat titular al unui complet specializat pentru judecarea cauzelor de corupție, iar ulterior colegiul de conducere al instanței nu l-a desemnat într-un complet specializat, este competent să judece cauze de corupție repartizate în perioada în care nu a fost desemnat prin hotărârea colegiului de conducere ca titular al unui complet specializat, în condițiile în care, în perioada respectivă, niciun complet al secției penale a instanței respective nu a fost desemnat pentru a judeca cauze de corupție?

2. În ipoteza unui răspuns negativ, care este sancțiunea în acest caz, nulitatea relativă sau nulitatea absolută?”

Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri

- art. 2

Decizia nr. 3 din 28 februarie 2017 (dosar nr. 3936/1/2016) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală prin încheierea din data de 17 noiembrie 2016, în dosarul nr. 10693/3/2016 (2079/2016), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „atunci, când o persoană comite, în aceeași împrejurare, una sau mai multe acțiuni care pot constitui elementul material conform enumerării din art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 având ca obiect material mai multe categorii de droguri, prevăzute în tabele diferite (de risc și de mare risc) ne aflăm în prezența unui concurs de infracțiuni prevăzut de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 și art. 2 alin. (2) din aceeași lege cu aplicarea art. 38 din Codul penal, sau a unei unități legale de infracțiuni sub forma infracțiunii continuate, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, ori a infracțiunii complexe prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (2) din Codul penal” și stabilește:

În interpretarea dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată cu modificările și completările ulterioare, săvârșirea, în aceeași împrejurare, a unei singure acțiuni dintre cele enumerate în alineatul (1) al acestui articol, care are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, reprezintă o infracțiune simplă, ca formă a unității naturale de infracțiune, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din același act normativ.

Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017 (dosar nr. 635/1/2017) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală, în dosarul nr. 47050/3/2015*/a10 (2344/2016), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă acțiunea unică continuă de transport a drogurilor de risc/mare risc, pe teritoriul altui stat și ulterior pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000, privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în concurs ideal sau infracțiunea unică prevăzută de art. 3 din aceeași lege” și stabilește:

În interpretarea dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, acțiunea unică continuă de transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României, fără drept, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din același act normativ, în concurs formal (ideal).

Decizia nr. 38 din 17 iunie 2024 (dosar nr. 908/1/2024) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Atunci când o persoană comite la diferite intervale de timp, în baza aceleiași rezoluții infracționale, acțiuni care pot constitui elementul material atât al infracțiunii prevăzute de art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, cât și al infracțiunii prevăzute de art. 2 din Legea nr. 143/2000, acțiuni având ca obiect același tip de substanță interzisă (aceeași substanță), aflată, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2023, sub incidența Legii nr. 194/2011, iar ulterior intrării în vigoare a actului normativ menționat, sub incidența Legii nr. 143/2000 (introdusă astfel în tabelul anexă la Legea nr. 143/2000 ca drog de mare risc), ne aflăm în prezența unui concurs de infracțiuni între faptele comise anterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2023 și cele comise ulterior acestui moment, sau a unei infracțiuni continuate a cărei încadrare se raportează la momentul epuizării activității presupus infracționale?” și stabilește că:

Atunci când o persoană comite la diferite intervale de timp, în baza unei rezoluții infracționale unice, acțiuni care corespund, în concret, atât elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 16 alin.

(1) din Legea nr.194/2011, cât și elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 2 din Legea nr. 143/2000 și care au ca obiect același tip de substanță interzisă aflată, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2023, sub incidența Legii nr. 194/2011, iar ulterior intrării în vigoare a actului normativ menționat, sub incidența Legii nr. 143/2000, activitatea sa constituie o unitate legală sub forma infracțiunii continuate, căreia i se aplică legea penală în vigoare la momentul comiterii ultimei acțiuni.

- art. 3

[Decizia nr. 18 din 5 decembrie 2018 \(dosar nr. 2621/1/2018\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia, Secția penală în dosarul nr.135/97/2018 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „dacă acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art.3 și art.4 din Legea nr.143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracțiuni sau constituie infracțiunea unică prevăzută de art.4 din aceeași lege”.

[Decizia nr. 3 din 27 ianuarie 2022 \(dosar nr. 2763/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj, Secția penală prin încheierea de ședință din 14 octombrie 2021, pronunțată în dosarul nr.2259/117/2019, și stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 143/2000, în situația în care o persoană călătorește în România cu avionul având asupra sa droguri, acestea se consideră introduse în țară (cu consecința consumării infracțiunii) în momentul în care persoana aflată la bordul aeronavei trece frontiera, intrând astfel în spațiul aerian cuprins între frontierele de stat, fără ca efectuarea controlului vamal să prezinte relevanță în privința consumării infracțiunii.

- art. 17

[Decizia nr. 20 din 14 iunie 2017 \(dosar nr. 1211/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Penală, în dosarul penal nr. 913/30/2016 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă sfera de incidență a obligației de păstrare a contraprobelor prevăzută de art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, include și procedeele probatorii ale constatării tehnico-științifice și care este sancțiunea ce poate fi aplicată de către instanța de apel în cazul nerespectării obligației de a păstra contraprobe.”

Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului

- art. 29

Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 (dosar nr. 1624/1/2016) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secția penală în Dosarul nr. 5.230/97/2013* privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Acțiunile enumerate în cuprinsul art. 29 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare (schimbarea sau transferul, ascunderea ori disimularea, dobândirea, deținerea sau folosirea), reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de spălare a banilor sau reprezintă variante alternative ale elementului material al laturii obiective a infracțiunii de spălare a banilor?

2. Subiectul activ al infracțiunii de spălare a banilor poate fi același cu subiectul activ al infracțiunii din care provin bunurile sau trebuie să fie diferit de acesta?

3. Infracțiunea de spălare a banilor este o infracțiune autonomă sau este o infracțiune subsecventă aceleia din care provin bunurile?

Stabilește că:

1. Acțiunile enumerate în cuprinsul art. 29 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare, respectiv schimbarea sau transferul, ascunderea ori disimularea, dobândirea, deținerea sau folosirea sunt modalități alternative ale elementului material al infracțiunii unice de spălare a banilor.

2. Subiectul activ al infracțiunii de spălare a banilor poate fi și subiect activ al infracțiunii din care provin bunurile.

3. Infracțiunea de spălare a banilor este o infracțiune autonomă, nefiind condiționată de existența unei soluții de condamnare pentru infracțiunea din care provin bunurile.

Decizia Curții Constituționale nr. 418/2018: „Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Tribunalul Mureș - Secția penală, din oficiu, în dosarele nr.2.100/102/2013 și nr.5.873/102/2013 și constată că dispozițiile art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16 din 8 iunie 2016 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, în ceea ce privește subiectul activ al infracțiunii (pct. 2 din dispozitiv), sunt neconstituționale.”

- art. 33

Decizia nr. 23 din 19 septembrie 2017 (dosar nr. 1563/1/2017) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția I Penală, în dosarul 27910/3/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, dacă: ”În interpretarea dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în ipoteza concursului de infracțiuni dintre infracțiunea de evaziune fiscală și infracțiunea de spălare a banilor se impune luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale a sumelor de bani ce au făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor și care provin din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală concomitent cu obligarea inculpaților la plata sumelor reprezentând obligații fiscale datorate statului ca urmare a săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală și, în caz afirmativ, suma ce face obiectul confiscării este reprezentată de valoarea totală a cheltuielilor care nu au la baza operațiuni reale sau de valoarea prejudiciului cauzat bugetului de stat ca urmare a săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută în art. 9 alin.1 lit. c din Legea nr. 241/2005?”

Stabilește că ”În interpretarea dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în ipoteza concursului de infracțiuni dintre infracțiunea de evaziune fiscală și infracțiunea de spălare a banilor nu se impune luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale a sumelor de bani ce au făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor și care provin din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală concomitent cu obligarea inculpaților la plata sumelor reprezentând obligații fiscale datorate statului ca urmare a săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală.”

Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor

- art. 19

[Decizia nr. 3 din 28 februarie 2018 \(dosar nr. 3013/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 17774/212/2013/a2, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, în condițiile în care inculpatul a facilitat identificarea și tragerea la răspundere penală a persoanei denunțate într-o altă cauză penală și a beneficiat de reducerea la jumătate a limitelor de pedeapsă, efectele dispoziției penale menționate se aplică tuturor cauzelor penale aflate pe rolul instanțelor de judecată, fără nicio limitare” și stabilește următoarele:

Efectele cauzei legale de reducere a pedepsei prevăzută de art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor se produc exclusiv în cauza penală determinată, având ca obiect una sau mai multe infracțiuni comise de persoana care, înaintea sau pe parcursul urmăririi penale ori al judecării acelei cauze, a denunțat și facilitat tragerea la răspundere penală a participanților la săvârșirea unor infracțiuni grave; autorul denunțului nu poate beneficia de reducerea la jumătate a limitelor speciale de pedeapsă în cauze penale distincte, chiar dacă au ca obiect infracțiuni concurente comise de acesta.

[Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020 \(dosar nr. 3064/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în dosarul nr. 6639/3/2018 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, pot fi interpretate ca reprezentând o cauză de micșorare a pedepsei, în sensul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală” și stabilește că:

Dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, nu reprezintă o cauză de micșorare a pedepsei în sensul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală.

[Decizia nr. 79 din 18 noiembrie 2021 \(dosar nr. 2474/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă aplicarea beneficiului dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 față de inculpatul care are calitatea de denunțator într-o cauză penală este condiționată de continuarea urmăririi penale *in personam*, de punerea în mișcare a acțiunii penale sau dacă este suficientă începerea urmăririi penale *in rem* în cauza în care acesta are calitatea de martor denunțator” și stabilește următoarele:

Aplicarea beneficiului dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, față de inculpatul care are calitatea de denunțator într-o cauză penală, este condiționată de continuarea urmăririi penale *in personam* în cauza în care acesta are calitatea de martor denunțator, condiție necesară, dar nu suficientă, instanța urmând a evalua întrunirea cumulativă a condițiilor de aplicare a textului.

Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

- art. 9

[Decizia nr. 25 din 3 octombrie 2017 \(dosar nr. 1997/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția I Penală în dosarul nr. 27155/3/2013* (3289/2014), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă acțiunile enumerate în art. 9 lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală sau variante alternative ale elementului material al infracțiunii unice de evaziune fiscală.”

Stabilește că acțiunile și inacțiunile enunțate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, care se referă la aceeași societate comercială, reprezintă variante alternative de săvârșire a faptei, constituind o infracțiune unică de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

[Decizia nr. 9 din 6 aprilie 2020 \(dosar nr. 3144/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești – Secția penală și pentru cauze cu minori și familie, în dosarul nr. 1290/114/2016, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

Veniturile la Fondul pentru mediu, constând în contribuția de 2% din veniturile realizate din vânzarea deșeurilor, obținute de către deținătorul deșeurilor, persoană fizică sau juridică (de 3% din veniturile realizate din vânzarea deșeurilor metalice feroase și neferoase, obținute de către generatorul deșeurilor, persoană fizică sau juridică), reglementată de art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, nu constituie obligație fiscală în sensul art. 2 alin. (1) lit. e) și art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

[Decizia nr. 14 din 11 martie 2022 \(dosar nr. 3088/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, în dosarul nr. 1.778/116/2016 (332/2020), prin care solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

Dacă în cazul infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, în condițiile art. 14 din Legea nr. 241/2005, la determinarea impozitului pe profit stabilit suplimentar pot fi avute în vedere, prin estimare, cheltuieli cu privire la care nu există documente justificative?

[Decizia nr. 32 din 6 iunie 2022 \(dosar nr. 661/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în Dosarul nr. 842/109/2020, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă nedeclararea la organul fiscal competent (Agenția Națională de Administrare Fiscală, direcția generală a finanțelor publice) a veniturilor obținute din vânzarea de autoturisme second-hand și evidențiate în acte contabile primare, în condițiile declarării acestora la direcția de taxe și impozite locale, se circumscrie laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare (ascunderea bunului ori a sursei impozabile sau taxabile) sau întrunește elementele de tipicitate ale contravenției prevăzute de art. 219 alin. (1) lit. b) combinat cu art. 219 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (neîndeplinirea la termen a obligațiilor de declarare prevăzute de lege, a bunurilor și veniturilor impozabile sau, după caz, a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume).

[Decizia nr. 12 din 11 martie 2024 \(dosar nr. 3017/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași – Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 5157/99/2020, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

În situația infracțiunilor de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005, pentru care încadrarea în variantele agravate, incriminate de art. 9 alin. (2) și (3) din aceeași lege, este condiționată de o valoare a prejudiciului mai mare de 100.000 euro, respectiv de 500.000 euro, în echivalentul monedei naționale, modificarea cursului valutar stabilit de BNR ulterior consumării faptei, astfel încât aceeași faptă concretă, analizată în raport cu un curs valutar superior valoric, nu s-ar mai încadra în varianta agravantă prevăzută de art. 9 alin. (2) sau (3) din Legea nr. 241/2005, ci în varianta de bază, reglementată de art. 9 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, este de natură să activeze principiul aplicării legii penale mai favorabile, cu consecința stabilirii în cauză a încadrării juridice care este cea mai favorabilă inculpatului în condițiile art. 5 din Codul penal, în raport cu cursurile valutare succesive ulterioare consumării faptei sau, dimpotrivă, într-o astfel de situație, se are în vedere, în mod exclusiv, cursul valutar BNR aplicabil la momentul consumării faptei?

- art. 10

[Decizia nr. 9 din 15 martie 2017 \(dosar nr. 71/1/2017\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, în dosarul nr. 9131/2/2011*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare până la data 1 februarie 2014, reglementează o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă cu caracter real sau personal”.

Stabilește că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare până la data 1 februarie 2014, reglementează o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă cu caracter personal.

[Decizia nr. 66 din 29 septembrie 2021 \(dosar nr. 1629/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în dosarul nr. 1059/98/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă dobânzile și penalitățile se aplică la prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul sau dobânzile și penalitățile se calculează doar la prejudiciul produs prin comiterea faptei” și stabilește următoarele:

Dobânzile și penalitățile la care se referă art. 10 alin. (1¹) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale se aplică doar la prejudiciul produs prin comiterea faptei, fără a se lua în considerare majorarea cu 20% din baza de calcul.

[Decizia nr. 39 din 15 mai 2023 \(dosar nr. 672/1/2023\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 1120/122/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 10 alin. 11 din Legea nr. 241/2005 sunt aplicabile în ipoteza acoperirii prejudiciului ca urmare a unei activități nevoluntare, respectiv a unei proceduri de executare silită?”.

Legea nr. 86/2006 – Codul vamal

- art. 270

[Decizia nr. 11 din 22 aprilie 2015 \(dosar nr. 612/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați - Secția penală și pentru cauze cu minori în dosarul nr. 612/1/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept „dacă în privința infracțiunii de contrabandă, în cazul în care bunurile care fac obiectul infracțiunii au fost identificate și indisponibilizate în vederea confiscării, se va dispune atât confiscarea bunurilor respective, cât și obligarea autorului/autorilor la plata taxelor vamale, a accizelor și a taxei pe valoare adăugată, calculate prin raportare la valoarea în vamă a bunurilor confiscate ori se va dispune doar confiscarea bunurilor respective”.

Stabilește că, în cazul infracțiunii de contrabandă prevăzute de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, se impune luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale a bunurilor sau mărfurilor introduse ilegal pe teritoriul vamal al României, concomitent cu obligarea inculpaților la plata sumelor reprezentând datoria vamală, numai în ipoteza în care acestea au trecut de primul birou vamal situat pe teritoriul vamal comunitar fără să fi fost prezentate în vamă și transportate spre acest birou vamal.

[Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 \(dosar nr. 2265/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 3.616/243/2014 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri pentru rezolvarea de principiu a chestiunii de drept vizând interpretarea dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, respectiv:

Dacă noțiunea de „contrabandă” folosită de legiuitor în dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României în sintagma „cunoscând că acestea provin din contrabandă” se referă la infracțiunea de contrabandă în sensul definit de art. 270 alin. (1) și (2) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României sau la noțiunea de „contrabandă” în sens larg;

În cazul în care se stabilește că textul prevăzut de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României se referă la infracțiunea de contrabandă, care dintre cele două modalități urmează a fi avută în vedere: aceea prevăzută de art. 270 alin. (1) sau aceea prevăzută de art. 270 alin. (2) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României.

Stabilește că noțiunea de „contrabandă” utilizată de legiuitor în dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în sintagma „cunoscând că acestea provin din contrabandă”, privește contrabanda constând în introducerea în țară a bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal ori introducerea în țară a acestor bunuri sau mărfuri prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragerea de la controlul vamal.

- art. 274

[Decizia nr. 20 din 29 octombrie 2019 \(dosar nr. 1989/1/2019 conexat cu nr.2018/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel Bacău - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în dosarele nr. 2356/110/2017 și 440/110/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Pot fi reținute în sarcina aceluiași inculpat, în concurs real de infracțiuni conform art. 38 alin. (1) din Codul penal, infracțiunile de contrabandă calificată, prevăzută de art. 270 alin. (1) și alin. (3) și art. 274 din Legea nr. 86/2006 și constituirea unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. (1), (2), (3) și (6) din Codul penal, dacă membrii grupului infracțional sunt aceiași cu participanții din cadrul infracțiunii de contrabandă calificată?”.

Legea nr. 46/2008 – Codul silvic

- art. 107

[Decizia nr. 5 din 13 februarie 2020 \(dosar nr. 3127/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, în Dosarul nr. 567/275/2017* prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „În privința infracțiunii de tăiere ilegală de arbori prevăzute de art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 - Codul Silvic, având ca obiect pomi de Crăciun, la calculul prejudiciului, conform art. 5 alin. (1) raportat la art. 2 alin. (3) din Ordonanța de Urgență nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, se are în vedere volumul efectiv al materialului lemnos tăiat/sustras.”

- art. 108 și art. 110

[Decizia nr. 6 din 20 martie 2015 \(dosar nr. 186/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 22.259/197/2013 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept, în sensul dacă succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu

al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) a avut sau nu ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent, cu consecința dezincriminării în concreto a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 4 din Codul penal, succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) nu a avut ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț și, pe cale de consecință, nu a condus la dezincriminarea în concreto a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare

- art. 16

[Decizia nr. 25 din 8 octombrie 2015 \(dosar nr. 3009/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea din 8 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.747/40/2014.

Stabilește că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

[Decizia nr. 1 din 25 ianuarie 2017 \(dosar nr. 3709/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secția penală în dosarul nr. 602/221/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. „în analiza laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011, raportarea la prevederile Deciziei 2005/387/JAI a Consiliului UE și la anexele acesteia, respectiv la rapoartele anuale ale EMCDDA Europol este suficientă pentru a stabili caracterul unui produs de a fi susceptibil să aibă efecte psihoactive, în condițiile în care Legea nr. 194/2011 nu face nicio trimitere la decizia și rapoartele menționate.”

2. „în analiza laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011, pentru a stabili caracterul unui produs de a fi susceptibil să aibă efecte psihoactive este obligatorie urmarea procedurii prevăzute de art. 6 și 7 din Legea nr. 194/2011, aplicabilă în situația autorizării operațiunilor cu acest tip de produse.”

Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018 (dosar nr. 1129/1/2018) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava – Secția penală și pentru Cauze cu Minori în dosarul nr. 4877/86/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă activitatea de procurare, ca modalitate alternativă a operațiunii cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, astfel cum această noțiune este definită de art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 și incriminată la art. 16 din aceeași lege, se referă la procurare ca activitate legală de import, export ori intermediere de produse sau privește procurarea unor astfel de produse în orice împrejurare și cu orice titlu, inclusiv de către consumatorul final al produselor susceptibile a avea efecte psihoactive.”

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, stabilește că:

Procurarea de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie o operațiune cu produse în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 și intră sub incidența dispozițiilor art.16 alin.(1) din același act normativ în ipoteza în care este efectuată în cadrul unei activități de import, export ori intermediere de produse.

Procurarea de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive de către consumatorul final în vederea consumului propriu, efectuată exclusiv în acest scop, nu constituie operațiune cu produse în sensul art.2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 și nu intră sub incidența dispozițiilor art.16 alin. (1) din același act normativ.

Decizia nr. 38 din 17 iunie 2024 (dosar nr. 908/1/2024) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Atunci când o persoană comite la diferite intervale de timp, în baza aceleiași rezoluții infracționale, acțiuni care pot constitui elementul material atât al infracțiunii prevăzute de art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, cât și al infracțiunii prevăzute de art. 2 din Legea nr. 143/2000, acțiuni având ca obiect același tip de substanță interzisă (aceeași substanță), aflată, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2023, sub incidența Legii nr. 194/2011, iar ulterior intrării în vigoare a actului normativ menționat, sub incidența Legii nr. 143/2000 (introdusă astfel în tabelul anexă la Legea nr. 143/2000 ca drog de mare risc), ne aflăm în prezența unui concurs de infracțiuni între faptele comise anterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2023 și cele comise ulterior acestui moment, sau a unei infracțiuni continuate a cărei încadrare se raportează la momentul epuizării activității presupus infracționale?” și stabilește că:

Atunci când o persoană comite la diferite intervale de timp, în baza unei rezoluții infracționale unice, acțiuni care corespund, în concret, atât elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 16 alin. (1) din Legea nr.194/2011, cât și elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 2 din Legea nr. 143/2000 și care au ca obiect același tip de substanță interzisă aflată, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2023, sub incidența Legii nr. 194/2011, iar ulterior intrării în vigoare a actului normativ menționat, sub incidența Legii nr. 143/2000, activitatea sa constituie o unitate legală sub forma infracțiunii continuate, căreia i se aplică legea penală în vigoare la momentul comiterii ultimei acțiuni.

Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

- art. 10

[Decizia nr. 15 din 8 iunie 2016 \(dosar nr. 1623/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie prin Încheierea din 28 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 15.388/212/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 și în aplicarea art. 5 din Codul penal, în cazul unei operațiuni de contopire a unei pedepse aplicate în temeiul Noului Cod penal, pentru o infracțiune săvârșită sub imperiul Codului penal din 1969, aflată în curs de judecată, cu o pedeapsă aplicată în temeiul noului Cod penal printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pentru o infracțiune concurentă săvârșită sub imperiul Codului penal din 1969, se impune aplicarea tratamentului sancționator al pluralității de infracțiuni prevăzut de legea penală în vigoare la momentul efectuării operațiunii de contopire sau aplicarea tratamentului sancționator al pluralității de infracțiuni prevăzut de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptelor.”

- art. 15

[Decizia nr. 1 din 27 ianuarie 2022 \(dosar nr. 2737/1/2021\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori prin încheierea de ședință din 19 octombrie 2021, pronunțată în dosarul nr. 9633/296/2017*, prin care se solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, ca urmare a aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, în cazul în care pedeapsa principală pentru o infracțiune comisă anterior datei de 01.02.2014, a fost stabilită potrivit Codului penal actual, iar modalitatea de executare a pedepsei a fost dispusă potrivit Codului penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, în condițiile în care prin decizia nr.265 din 06.05.2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României nr.372/20.05.2014, s-a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile?”

- art. 21

[Decizia nr. 18 din 15 septembrie 2014 \(dosar nr. 19/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Galați, Secția penală, prin Încheierea din 16 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.296/233/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă în aplicarea art. 21 alin. (1) și (3) din Legea nr. 187/2012 pedeapsa închisorii executabilă mai mare de 5 ani aplicată pentru infracțiuni săvârșite în timpul minorității se înlocuiește cu a) măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o durată egală cu durata pedepsei închisorii ori cu b) măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o durată de 5 ani.

Stabilește că în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 din Codul penal cu referire la art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 187/2012:

- pedeapsa închisorii executabilă sau pedeapsa în cazul pluralității de infracțiuni executabilă aplicată pentru infracțiunile comise în timpul minorității al cărei quantum este până în 15 ani se va înlocui cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă egală cu durata pedepsei închisorii;
- pedeapsa executabilă sau pedeapsa în cazul pluralității de infracțiuni executabilă aplicată pentru infracțiunile comise în timpul minorității mai mare de 15 ani, însă care nu depășește 20 de ani, se va înlocui cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă de 15 ani.

- art. 22

[Decizia nr. 4 din 12 mai 2014 \(dosar nr. 4/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București Secția I penală prin Încheierea din data de 20 februarie 2014, în Dosarul nr. 200/93/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicabilitatea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014 și stabilește:

„Prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.”

[Decizia nr. 16 din 23 iunie 2014 \(dosar nr. 17/1/2014/HP/P\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Tribunalul București - Secția I penală în Dosarul nr. 2.496/4/2014 și în Dosarul nr. 1.686/4/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în sensul de a lămuri dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.

Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

- art. 29

[Decizia nr. 17 din 27 septembrie 2016 \(dosar nr. 2050/1/2016\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 805/121/2016/A1.1/a1 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „în aplicarea art. 8 din Legea nr. 255/2013 și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care este calea de atac (recurs, apel, contestație) împotriva încheierii de ședință prin care instanța de fond respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate.”

Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

- art. 117

[Decizia nr. 15 din 28 mai 2020 \(dosar nr. 699/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Timiș – Secția penală, în dosarul nr. 21263/325/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, care reglementează regula specialității - „cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul de executare o consimte” -, cu raportare la situația ce face obiectul prezentei cauze, în care statul de trimitere refuză extrădarea pentru executarea uneia din infracțiunile aflate în concurs, pentru care persoana este condamnată, fiind necesar a se clarifica dacă pedeapsa pentru care extrădarea a fost respinsă va trebui să fie executată sau nu de către persoana condamnată după executarea pedepsei pentru care extrădarea a fost admisă”.

- art. 144

[Decizia nr. 15 din 22 mai 2015 \(dosar nr. 1028/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara în Dosarul nr. 6.638/101/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă: „În interpretarea și aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană și a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

După transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a bunei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare?

În caz afirmativ, perioada considerată ca executată de statul de condamnare trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută sau trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)?”.

În aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală și art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că:

După transferarea persoanei condamnate de autoritățile judiciare străine, în vederea continuării executării pedepsei în România, durata de pedeapsă considerată ca executată de statul de condamnare pe baza muncii prestate și a bunei conduite, acordată ca beneficiu în favoarea persoanei condamnate, de autoritatea judiciară străină, nu trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută în România.

[Decizia nr. 18 din 4 iunie 2015 \(dosar nr. 1098/1/2015\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 93/44/2015 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În cazul persoanelor judecate și condamnate definitiv în Italia, care au fost transferate în România în vederea continuării executării pedepsei și care beneficiază de ordonanța de eliberare anticipată, durata eliberării anticipate se deduce din pedeapsa aplicată, se ia în considerare ca

perioadă executată în calculul fracției minime obligatorii pentru liberare condiționată potrivit legii române sau se va avea în vedere ca data liberării condiționate, potrivit legii române, să nu depășească data eliberării anticipate stabilite potrivit legii italiene”.

Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

- art. 88 ind. 1

[Decizia nr. 3 din 26 februarie 2019 \(dosar nr. 3394/1/2018 și nr. 77/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.88⁸ alin.(2) din Legea nr.207/2018.

Fără cale de atac.

Admite sesizările formulate de Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală, în dosarul nr.1996/1/2018 și de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, în dosarul nr.2197/1/2018 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art.67 alin.(3) din Legea nr.304/2004, art.88⁸ alin.(2) din Legea nr.207/2018 și a art.3 alin.(1) lit.c²) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.43/2002, participarea la ședințele de judecată în cauzele de competența Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor de justiție, în care urmărirea penală s-a efectuat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, se asigură de procurori din cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de procurori din cadrul Direcției Naționale Anticorupție?”

și

„În cazul infracțiunilor prevăzute de art.7 lit.b) din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, dacă prin intrarea în vigoare a prevederilor art.88⁸ alin.(2) din Legea nr.304/2004 încetează competența funcțională de a participa la ședința de judecată conform dispozițiilor art.67 alin.(3) din Legea nr.304/2004 pentru procurorul care a efectuat sau a supravegheat urmărirea penală, ori pentru un alt procuror din cadrul Direcției Naționale Anticorupție desemnat de conducătorul parchetului, conform art.3 alin.(1) lit.c²) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art.88⁸ alin.(2) din Legea nr.304/2004, participarea la ședințele de judecată în cauzele de competența Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor de justiție, în care urmărirea penală s-a efectuat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, se asigură de procurori din cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de către procurori din cadrul parchetului de pe lângă instanța investită cu judecarea cauzei.

Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator

- art. 67

Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 (dosar nr. 533/1/2015) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală în Dosarul nr. 9.018/4/2014 (număr în format vechi 3.969/2014), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a următoarelor chestiuni de drept: „1. dacă dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator se interpretează în sensul că medierea este o cauză sui-generis de înlăturare a răspunderii penale sau este o modalitate a împăcării ca și cauză de înlăturare a răspunderii penale reglementată de dispozițiile art. 159 din Codul penal; 2. dacă medierea poate interveni numai până la citirea actului de sesizare potrivit dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal sau poate interveni în tot cursul procesului penal” și stabilește că:

1. în aplicarea dispozițiilor art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, încheierea unui acord de mediere constituie o cauză sui-generis care înlătură răspunderea penală, distinctă de împăcare;

2. încheierea unui acord de mediere în condițiile Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator poate interveni în tot cursul procesului penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii penale.

Decizia Curții Constituționale nr. 397/2016: „Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 24.569/302/2014 (număr în format vechi 111/2015) al Curții de Apel București - Secția I penală și de reprezentantul Ministerului Public în Dosarul nr. 8.493/303/2014 (număr în format vechi 4.165/2014) al Curții de Apel București - Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în măsura în care încheierea unui acord de mediere cu privire la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea produce efecte numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.”

Legea nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

- art. 20

Decizia nr. 6 din 17 februarie 2020 (dosar nr. 3030/1/2019) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dolj - Secția penală, în dosarul nr. 4686/63/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„În interpretarea art. 20 alin. (1) din Legea nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, Cabinetul Individual de Psihologie înregistrat în temeiul dispozițiilor art. 13-15 din Legea nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România, cu modificările ulterioare, constituie asociație, fundație sau societate comercială dintre cele prevăzute de art. 21 din Legea nr. 253/2013?”

Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

- art. 55 ind. 1

Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018 (dosar nr. 436/1/2018) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, în dosarul nr.16205/299/2017 (3358/2017), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr.254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. 2 coroborat cu art.43 alin.1 din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, „perioada executată efectiv” din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr.169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare), cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art.55¹ din Legea nr.254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art.104 alin.2 coroborat cu art.43 alin.1 din Codul penal, trebuie recalculată - începând cu data de 24.07.2012 - perioada executată efectiv din pedeapsa din a cărei executare a fost dispusă liberarea condiționată anterior intrării în vigoare a Legii nr.169/2017 prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor calculate ca executate în considerarea condițiilor de detenție necorespunzătoare.

Decizia Curții Constituționale nr. 242/2021: „Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Judecătoria Sectorului 4 București - Secția penală, din oficiu, în dosarele nr. 15.160/4/2018 și nr. 4.759/4/2018 și constată că dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt neconstituționale.”

Decizia nr. 51 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1002/1/2022) [click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Galați prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă zilele considerate ca fiind executate în baza Legii nr. 169/2017 avute în vedere la îndeplinirea fracției de pedeapsă pentru acordarea liberării condiționate și menționate ca fiind câștigate în cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea sau propunerea de liberare condiționată, rămân câștigate chiar și după pronunțarea Deciziei nr. 242 din 8 aprilie 2021 a Curții Constituționale, publicate în Monitorul Oficial al României nr. 677 din 8 iulie 2021, și se deduc din pedeapsa rezultată ca urmare a contopirii potrivit regulilor reglementate de art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal.

Decizia nr. 15 din 26 septembrie 2018 (dosar nr. 1748/1/2018) [click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori în dosarul nr. 676/267/2017 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și alin. (5) Cod penal pentru pedeapsa anterioară ce constituie primul termen al recidivei, prin pedeapsă „executată sau considerată ca executată” se are în vedere pedeapsa astfel recalculată urmare a aplicării art. 55¹ din Legea

nr. 254/2013 sau durata pedepsei aplicată anterior prin hotărârea definitivă de condamnare calculată conform dispozițiilor art. 71 Cod penal raportat la art. 186 Cod penal”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și alin. (5) Cod penal, prin pedeapsa „executată sau considerată ca executată”, ce constituie primul termen al recidivei, se are în vedere pedeapsa recalculată ca urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013.

[Decizia nr. 7 din 21 martie 2019 \(dosar nr. 225/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș în dosarul nr.1005/336/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă interpretarea dispozițiilor art.55¹ din Legea nr.254/2013 permite, în cadrul contestației la executare formulate în baza art.598 lit.d din Codul de procedură penală, schimbarea încadrării juridice și a regimului sancționator avut în vedere la momentul judecării cauzei, ca o consecință a recalculării pedepsei „executate sau considerată ca executată”, astfel recalculată, urmare aplicării dispozițiilor art.55¹ din Legea nr.254/2013 cu raportare la art.43 alin.(1) și (5) din Codul penal”.

[Decizia nr. 22 din 27 noiembrie 2019 \(dosar nr. 2353/1/2019\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Brăila - Secția penală în Dosarul nr. 4614/196/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „În aplicarea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013, modificată prin Legea nr. 169/2017, referitoare la compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare a persoanelor private de libertate, dacă la calcularea pedepsei efectiv executate se are în vedere și o pedeapsă executată la termen anterior pedepsei care se execută la acest moment și în privința căreia nu au fost aplicabile dispozițiile legale referitoare la instituția liberării condiționate”.

Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

- art. 5

[Decizia nr. 17 din 31 martie 2022 \(dosar.88/1/2022\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Mureș - Secția penală, în dosarul nr. 10972/320/2021 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, prin noțiunea de ”cauze, propuneri, contestații, plângeri sau alte cereri în care cercetarea penală a fost efectuată de Direcția Națională Anticorupție” se înțelege și soluționarea cererilor de liberare condiționată din executarea unei pedepse aplicate pentru astfel de infracțiuni?”

ORDONANȚE DE URGENȚĂ

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

- art. 13

[Decizia nr. 12 din 18 februarie 2021 \(dosar nr. 3274/1/2020\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Argeș – Secția penală, în dosarul nr. 12831/280/2019/a1, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„1. Dacă infracțiunea de abuz în serviciu, în situația în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal sau la art. 248 din Codul penal din 1969, la descrierea căreia s-a reținut indiferent de calitatea persoanelor care sunt acuzate, obținerea pentru altul a unui folos necuvenit echivalent cu sumele stabilite drept prejudiciu, în cuantum superior sumei de 10.000 de euro, este de competența Direcției Naționale Anticorupție, prin raportare la prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din O. U. G. nr. 43/2002.

2. Dacă noțiunea de „folos necuvenit” prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 se circumscrie sintagmei „valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro”, prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din O. U. G. nr. 43/2002, cu consecința atragerii competenței materiale a Direcției Naționale Anticorupție în temeiul art. 13 alin. (1) din O. U. G. nr. 43/2002.”

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora

- art. 17

[Decizia nr. 190 din 19 mai 2025 \(dosar nr. 226/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, în dosarul nr. 8208/118/2017*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă principiul reparării proporționale a prejudiciilor cauzate de nereguli cu privire la fonduri europene prevăzut de art. 17 din O.U.G. nr. 66/2011 presupune restituirea doar a sumelor pentru suprafețele cu privire la care s-au constatat nereguli sau pentru toate suprafețele ce fac obiectul cererilor de subvenții.”

Stabilește că:

Repararea prejudiciilor cauzate de nereguli cu privire la fonduri europene, ca obiect al acțiunii civile în procesul penal, presupune refuzarea sau retragerea doar a sumelor cu privire la care s-au constatat nereguli (neregularități).

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

- art. 75 lit. b) teza a II-a

[Decizia nr. 328 din 22 septembrie 2018 \(dosar nr. 979/1/2025\) click pentru vizualizare pe site](#)

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori în dosarul nr. 6177/182/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art. 338 alin. (2) din Codul penal, situația premisă constând în accidentul de circulație din care a rezultat vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane implică producerea unei urmări care să se circumscrie infracțiunii de vătămare corporală din culpă (art. 196 din Codul penal) sau este suficientă producerea unei urmări care să se circumscrie noțiunii de «rănire», conform dispozițiilor art. 75 lit. b) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice? ”